

ЛИЗА ДЖЕКСЪН

БОГИНЯТА НА ЛЮБОВТА

Превод от английски: Ваня Пенева, 2004

chitanka.info

ПРОЛОГ

Замъкът Сереног, ноември 1283 година

— Искаш от мен нещо невъзможно! — извика възмутено Ейприл и в погледа ѝ блесна светкавица. Тя подаде юздите на неспокойната си кобила на оборския ратай и намръщено вдигна глава към небето, което не предвещаваше нищо добро. Над хълмовете се събираха тъмни зимни облаци, вятърът свиреше остро и заплашваше да събори замъка, който през всичките двадесет и две години от живота ѝ беше нейният дом, най-скъпото място на земята.

Полите ѝ бяха кални, проклетата буря развяваше косите ѝ и тя побърза да се скрие в голямата зала. Несъщият ѝ брат Пейтън вървеше по петите ѝ и явно не се беше отказал от безумната си идея.

— Не можеш да искаш от мен да се промъкна в Блек Торн и да омагьосам лорда с... очарованието си, нали така каза? Наистина ли искаш да прелъстя онзи звяр, докато ти... докато ти откраднеш конете и скъпоценностите му? Това е лудост!

— Не е нужно да се „промъкнеш“ в замъка, както се изрази. Сега е Коледа, хората празнуват. Решетката на подвижния мост е вдигната, портите на Блек Торн са широко отворени — отговори спокойно Пейтън. Вирнатата брадичка и острите черти на лицето издаваха твърда решителност. Той направи крачка напред и я хвана за раменете, за да я спре. В този миг започнаха да падат първите тежки дъждовни капки. — Огледай се — заповяда мъжът и в гласа му звъннаха отчаяние и жажда за отмъщение. Ейприл изпълни заповедта и неволно въздъхна. Някога това беше най-красивият замък в околността, а сега домът им се разпадаше. Повечето колиби в двора бяха без покриви, вятърът беше отвял сламата. Навсякъде изгнили греди и ронеща се мазилка от могъщите стени. Избуяла трева, осеяна с камъни. По оголелите дървета висяха зимни ябълки, сбръчкани и пълни с червеи. Малко стадо овце се гушеше до стената, напразно търсейки защита от

студения вятър. Козината на животните беше черна от кал и тор, жалното им блеене изпълни сърцето ѝ с болка.

— Огледай се и виж какво ни чака — повтори настойчиво Пейтън. — Не си толкова сляпа, та да не разбереш, че в цялата гора няма достатъчно дърва, за да изкараме зимата. Стадата са болни, хамбарите с жито са пълни с плъхове, конете са останали само кожа и кости. Складовете с пшеница и подправки са почти празни, овцете умират и нямаме вълна да изтъчем нови дрехи. Ти си господарка на този замък — извика подире ѝ той, когато тя се освободи от ръцете му и се запъти към вратата. Мина бързо през вътрешния двор, обитаван само от няколко кокошки, търсеци нещо за ядене между камъните. Алеята беше цялата в локви, по които плуваха пера. — Твой дълг е да помагаш на хората, които ти служат.

— Да, Пейтън, знам, че трябва да направя нещо — отговори с тежка въздишка младата жена. Няколко дърводелци се опитваха да се преборят с дупките по покрива. В ковачницата гореше буен огън, но скоро песента на наковалнята щеше да замлъкне — вече нямаха нито едно парче стомана. Две момчета притичаха през двора, натоварени с жълъди, които бяха събрали в гората за свинете. Много скоро запасите от храна, събрани с толкова мъка от полето, щяха да свършат. Ейприл се загърна в изтънялата си наметка, прехапа устни и тръгна по стълбите към вратата.

Отвори ѝ мършав иконом с белези от едра шарка по лицето и тъжни очи.

— Милейди — поздрави той, опитвайки се да се усмихне.

— Джефри. — Ейприл спря на прага и усети как дъждът проникна през качулката и намокри косите ѝ. — Как е жена ви?

Мъжът сведе поглед към пода и стисна здраво устни.

— Мери е добре — отговори след малко той. — Щом се родят бебетата — акушерката казва, че са близнаци, — тя ще се вдигне бързо на крака, вярвайте ми. Мери е силна жена. — Ала тъгата в погледа му уличи в лъжа смелите думи.

— Ще изпратя да повикат лекаря, за да я прегледа, а готвачката ще ѝ сготви най-хубавата си супа. Аз лично ще ѝ я занеса.

— Много сте добра, милейди. — Джефри кимна с благодарност и побърза да затвори вратата зад гърба на господарката си. В сърцето на Ейприл беше по-студено от зимата навън.

— Жена му ще умре след по-малко от седмица — предрече мрачно Пейтън. Масите в голямата зала бяха преместени до стените. Мъжът удари ръцете си в дебели ръкавици една в друга, за да ги постопли. — А що се отнася до неродените й бебета... — Той цъкна с език и съжалително поклати глава. — Това е позор.

— За бога, Пейтън, бебетата още не са се родили! Мери вече даде живот на две силни момчета. Не пращай близначетата отсега в гроба. — Ейприл отказваше да повярва на истината в думите му. Мери с блестящата яркочервена коса и широката си усмивка беше силна, енергична жена. Близнаците щяха да оцелеят. Все едно как.

Потискащата атмосфера в замъка с рушащите се стени и прашните греди, целите в паяжини, увеличи студа в душата й. *Ами ако бебетата умрат, а след тях и други деца, кой ще бъде виновен за това? — Ти, Ейприл.*

В камината беше запален огън, но огромната, подобна на пещера зала беше толкова студена, като че зад овехтелите завеси дебнеше духът на вечните ледове. Преди години прясно боядисаните стени бяха покрити с пъстри килими, разпръснатата по пода слама беше винаги прясна и ухаеше приятно, а миризмите от кухнята бяха толкова примамливи, че децата час по час тичаха при готвачката. Ейприл си припомни колко сладко миришеше свинското печено, което се въртеше на шиш над огъня и мазнината съскаше в пламъците, и какви прекрасни сладкиши с плодове приготвяше готвачката. Ами аромата на прясно пушените змиорки... Всички тези миризми се смесваха и се носеха по коридорите и етажите чак до голямата зала. Изпълваха дори тайните ъгълчета, където Ейприл играеше с любимите си кучета или с други деца. Това беше много, много отдавна. Време, когато никога не беше студено, когато всички се смееха, пееха и се радваха на живота. Време, когато майка й беше жива. Ейприл беше любимката на баща си, разглезена хлапачка, на която нищо не се отказваше. Все едно дали си отмъкваше сладки неща от кухнята, играеше на криеница в прясното сено, събрано за зимата, или се обличаше за поредното празненство, тя бе принцесата на замъка. Седеше на коленете на баща си и дърпаше червеникавата му брада. Оттогава бе минала цяла вечност.

Това беше, преди проклятието на Блек Торн да се стовари върху нас...

Ейприл потрепери и разтърка ръцете си, за да прогони студа.

За разлика от нея Пейтън не помнеше безгрижния живот и слънцето в голямата зала.

— Съкровищницата е почти празна — напомни й грубо той. Тя свали ръкавиците си, опитвайки се да не забелязва новата дупка в единия от пръстите, и ги пхна в джоба на полата си. Свали качулката и протегна ръце към огъня. Камината беше пълна с пепел, железните пръчки, украсени с кучешки глави, върху които бяха струпани горящите цепеници, я гледаха втренчено със злите си черни очи. — Никога не сме имали толкова малко храна за животните. А иде зима.

Ейприл прехапа устни и се опита да запази спокойствие. Знаеше какво щеше да чуе. След всяко предсказание за разруха и гибел на дома им Пейтън я изненадваше с предложения как да подобрят живота си. И днес нямаше да я разочарова.

— Много е просто, Ейприл. Или ще се омъжиш — но непременно за много богат мъж, — или няма да изкараме зимата. Хората, за които носиш отговорност, ще умрат от глад.

— Няма да се омъжа!

— Лорд Джеймисън отново поиска ръката ти — напомни й Пейтън.

Като си представи едрия барон и жестокия му поглед, Ейприл потрепери от ужас. Дебел, с отвратителен характер. При един лов се бе ядосал, че плячката, един наистина впечатляващ елен, му се е изплъзнала, и в пристъп на ярост така нашиба с камшик нещастните кучета и коня си, че едва не ги уби. При това от очите му святкаха светкавици, а от устата му пръскаше слюнка. Отвратителна гледка...

— Той се е женил четири пъти, братко, и нито една от жените му не е издържала повече от три години. Наистина ли смяташ, че ще остана жива, ако стана петата му съпруга?

— Ти си силна...

— Не!

— Добре, добре. Щом не искаш Джеймисън, защо не вземеш барон Уйлям Балдур? Той също поиска ръката ти. Уверен съм, че ще бъде добър съпруг.

— Тогава ти се ожени за него — изсъска ядно Ейприл и изтръска дъждовните капки от косата си. — Отвращавам се от този човек.

— Ти се отвращаваш от всички мъже — установи делово Пейтън.

— Не е вярно!

— Най-малкото се отвращаваш от всички мъже, които искат ръката ти. Крайно време е да се омъжиш. И без това си закъсняла. На твоята възраст младите дами вече имат поне по две деца.

— Няма да се омъжа за лорд Уйлям — отсече твърдо Ейприл. Макар да изглеждаше добре, той имаше нечист поглед и беше изключително горд. Гледаше отвисоко на всеки, който се изпречваше на пътя му, все едно селянин, слуга, рицар или равен по положение лорд. Като че на света нямаше човек, който заслужаваше благоволенията му, а всички бяха родени, за да му служат. В тъмните, с арогантен блясък очи се криеха тайни, от които я полазваха студени тръпки. Тайни, които тя в никакъв случай не искаше да разкрие.

— А какво ще кажеш за...?

— Не искам да слушам повече — прекъсна го остро тя. — Няма нужда да ми изброяваш колко благородни барони са готови да проявят милост към бедната наследница и да спасят Сереног. Чувала съм имената им стотици пъти!

Пейтън се усмихна покровителствено и сложи ръка на рамото ѝ. Огънят пращеше, към многократно кърпения таван се издигаха облаци пушек. По стените се стичаха дъждовни капки и образуваха локви по каменния под.

— Знам, че не искаш да се жениш, затова ти предлагам друг изход. — Гласът на несъщия ѝ брат звучеше успокояващо и сериозно. Въпреки това ѝ беше ясно, че в плана му да ограбят Блек Торн бяха скрити негови лични подбуди и основания.

Вятърът свиреше протяжно през дупките в стените, отнякъде долиташе детски плач. В разпадащия се замък все още се раждаха бебета. Проклетата да е черната ти душа, Пейтън, каза си с болка Ейприл, но ти имаш право. Много скоро болестта, която наскоро беше повалила няколко души от замъка, щеше да се разпространи и в селото и да убие всички деца, старци, слаби и немощни. Щяха да оцелеят само онези, които бяха достатъчно силни и имаха късмет — за да се борят после с глада и студа.

— Положението ни наистина е лошо.

— Чуй ме, Ейприл, ти си господарка на този замък и дългът ти изисква да се погрижиш за тези хора — повтори настойчиво Пейтън и като забеляза свития в един ъгъл паж, извика заповеднически: — Ей,

момче! Веднага донеси вино за дамата и за мен! — Той щракна с пръсти и Ейприл отново потрепери от вътрешен студ. В това положение беше крайно неприлично да пият вино. По-добре да го запазят за болните. — И се погрижи да го затоплят, защото сме премръзнали. — От вълнената му наметка се вдигаше пара и разнасяше миризма на гранясало. Сините очи, иначе светли като лятно небе, тъмнееха. — За всичките ни грижи са виновни господарите на Блек Торн. Техните войници донесоха проклятието над Сереног. Лордът трябва да плати за подлостта си. Справедливо е да се реваншираме.

— Значи искаш отмъщение — установи сухо тя и огледа скритом лицето му, опитвайки се да открие колко дълбока беше омразата му.

Мъжът вдигна рамене.

— Както вече казах, ти, милейди, си длъжна да се погрижиш за хората, които ти служат. И според мен нямаш голям избор: или ще се омъжиш за някой богат барон, или ще участваш в плана ми.

Ейприл се отпусна в едно от креслата пред камината. Не можеше да приеме нито едно от двете предложения, без да опетни честта си.

— Ако се съглася с плана ти, ще ми трябва дрехи... красива рокля и накити... да не говорим за покана.

— Вече помислих за всичко това.

— Наистина ли? — Брат ѝ беше много по-хитър и коварен, отколкото бе смятала досега. И невероятно потаен. Трябваше да бъде по-предпазлива.

— Всичко е намерено, липсва ми само поканата. Но според мен тя не ти е нужна.

— Намерил си? — Ейприл се изсмя горчиво и извъртя очи. — Намерил си рокля за мен? Ние нямаме фураж за животните, почти не ни е останала храна, а в склада няма да се намери парче плат даже за престилка на готвачката. И в същото време ти ми твърдиш, че си „намерил“ рокля за мен и накити, достатъчно красиви, за да ги нося на изисканото празненство в Блек Торн? — Тя поклати глава. — Стига, Пейтън. Вече не само предполагам, а съм сигурна, че си полудял.

— Вярвай ми. — Лицето на Пейтън беше все така сериозно, кестенявата му коса блестеше на светлината на огъня. — Този замък все още крие съкровища. Намерих венчалната рокля на майка ни и бисерите ѝ! Опаковали са я много грижливо, със сушени подправки и

цветя, и са я скрили в едно от подземията. Нито плъховете, нито молците и плесента са могли да ѝ сторят нещо.

— И ти я откри съвсем случайно.

— Да, с помощта на отец Адриан.

Ейприл се намръщи подозрително. Отецът беше нов в замъка и макар че служеше на бога, любезността му изглеждаше принудена. Тя не бе сигурна, че можеше да му има доверие. Нещо не беше наред у този човек...

— Дори да имаше всички тези неща...

— Имам ги.

— Тогава ми ги покажи и... О, не! Това е лудост, Пейтън. Уверена съм, че има и друг начин да се справим — извика тя и забарабани с пръсти по гладките странични облегалки на стола. Ако откраднеха скъпоценностите на господаря на Блек Торн, щяха да си навлекат още по-големи неприятности.

— Може би. — В очите на брат ѝ светеше злоба. Той свали наметката си и я хвърли върху близкия стол. — Аз обаче твърдя, че няма друг начин и че нямаме никакво време за колебание.

Сякаш беше изрекъл заклинание, защото в същия миг слугата, скрит зад завесата, се закашля мъчително. Кашлицата идваше дълбоко от дробовете му и се удряше в изгнилите греди на тавана.

— Джинайва пак е имала видение...

— Млъкни! Не вярвам в предсказанията на тази жена, макар да твърди, че общувала с духове. Не понасям хора, които мърморят заклинания и се занимават с тъмни изкуства! — Ейприл се прекръсти бързо. В действителност пророчицата беше мила жена, но виденията ѝ бяха крайно обезпокоителни.

— Не помниш ли, че Джинайва предсказа какво ще се случи със сина на мелничаря? — напомни ѝ Пейтън. Ейприл потрепери, защото миналата пролет бедното момче се бе удавило в малкото езеро зад мелницата. — Ами когато отец Бениамин ослепя? Джинайва му бе предрекла, че няма да може да вижда.

— Добре, добре. — Ейприл сведе глава. Тъкмо след ослепяването на симпатичния, изпълнен с доброта свещеник бяха изпратили в Сереног отец Адриан. — Това стана случайно.

— Не вярвам.

Младият паж Джон, чиито руси коси стърчаха като мръсна слама от главата му, се върна със стомна вино и две чаши.

— Даже отец Бениамин, истинският божи слуга, вярва, че господ е надарил Джинайва с дарбата да предвижда бъдещето — изрече тежко Пейтън, напълни чашата си и отпрати пажа с грубо движение. — Джинайва предрече, че Сереног ще се възроди и ще си възвърне старата слава и богатство.

— Благодарение на плана ти да ограбиш Блек Торн?

— Точно така. — Той кръстоса крака и отпи голяма глътка топло вино. Светлината на огъня се отразяваше в очите му, в презрително извитата чувствена уста. От ъглите, в които беше струпана мръсна слама, долитаха цвърчене на мишки и тропот на лапички. Ейприл разбра, че брат ѝ не казваше цялата истина.

— Има нещо, което премълчаваш.

Пейтън вдигна рамене и извърна глава.

— Може би.

— Какво е то?

Той се поколеба и отново отпи глътка вино.

— Ако наистина държиш да стана част от плана ти и да ти съдействам да го осъществиш, трябва да знам всичко.

— Е, добре. — Пейтън остави чашата върху издрасканата малка масичка. — Джинайва... тя... — Той въздъхна, сви ръката си в юмрук и отново я отвори. После разтърси глава, сякаш не беше готов или не желаше да разкрие истината. Огледа се и извика: — Тук ли си, Джинайва?

Ейприл усети как космите на тила ѝ настръхнаха и по гърба ѝ полази студена тръпка. Сякаш беше усетила злокобния дъх на сатаната.

Джинайва излезе с тихи стъпки иззад един стенен килим и Ейприл предположи, че беше стояла там през цялото време, за да подслушва — по заповед на Пейтън.

Жената беше около тридесетгодишна, едра и стройна, облечена във вехта зелена рокля. На лицето ѝ беше изписано сериозно покорство. Бледосините очи гледаха втренчено Ейприл. По кожата ѝ нямаше нито една бръчица, а цветът ѝ беше толкова бял, че изглеждаше почти прозрачна.

— Милейди — промърмори тя и направи лек поклон.

— Какво знаеш за плана му? — попита Ейприл и Джинайва хвърли бърз поглед към Пейтън.

— Искате ли да ѝ кажа истината, сър Пейтън? — попита тя и в дълбокия, ясен глас звънна укор.

Адамовата ябълка на брат ѝ подскачаше нервно и той избягваше да я погледне в очите. Вятърът свиреше все по-силно и пламъците в камината съскаха заплашително.

— Какво има? — попита настойчиво Ейприл. Нервите ѝ се опънаха, ръцете ѝ изтръпнаха и се вледениха. Онова, което щеше да ѝ каже магьосницата, със сигурност нямаше да ѝ хареса. Когато Пейтън не отговори, тя се обърна към Джинайва: — Тогава ми кажи ти.

Джинайва се поколеба и това изнерви още повече младата жена.

— Веднага — заповяда тя. — Опиши ми видението си.

Жената вдигна тънките си вежди и погледна Ейприл право в очите.

— За да върнете мира и богатството в Сереног — изрече високо и ясно тя, — трябва да се омъжите за господаря на Блек Торн.

Кръвта на Ейприл се вледени.

— Никога — пошепна тя като с чужд глас. Стомахът ѝ се сви на топка, в съзнанието ѝ изникна образът на могъщия, вечно замислен барон. Припомни си какви слухове се носеха за него. Жесток. Безсърдечен. Лорд Девлин от Блек Торн беше страшилище. Известен в цял Уелс с непоколебимата си воля. Хората му се подчиняваха от страх, не от обич. — Говори се, че е убил първата си жена и нероденото им дете...

— Никой не знае точно какво се е случило. — Лицето на Джинайва остана безизразно.

Вятърът изведнъж отслабна. Сърцето на Ейприл биеше до пръсване.

— Наистина ли мислиш, че ще се съглася да му стана жена? — Това беше абсурдно. Тя разтърси глава. — Значи ти си знаел, Пейтън?

Брат ѝ кимна сковано и си наля още една чаша вино.

— Трябва да разберете, че нямате избор — отговори със спокойна убеденост Джинайва, направи крачка към господарката си и я изгледа пронизващо. — Това е съдба, милейди. Вашата съдба.

1

В гората на Блек Торн, декември 1283 година

— Весела Коледа — промърмори лорд Девлин без следа от усмивка и хвърли клонче имел върху гроба, в който почиваха съпругата и неродената му дъщеря. Не беше в състояние да се отърси от разкаянието, което тегнеше на душата му, нито от горчивината, впила се в сърцето му като пиявица. Загледан в сивия надгробен камък, той потърси бронеицата в джоба си, но не му хрумна нито една молитва, с която би могъл да изпроси опрощението на небесния отец.

Силният декемврийски вятър фучеше над хълмовете и предвещаваше сняг. Замръзналите стръкове трева скърцаха под ботушите му. Двата коня тропаха нетърпеливо с копита. На кафявия седеше брат му, сложил върху седлото скритите под дебели ръкавици ръце. Лицето му, което всички дами в графството наричаха красиво, беше приело леко подигравателен израз.

— Да си вървим, милорд — подкани го Колин. — Остави призраците и позволи на мъртвите да почиват в мир. Животът е по-важен. Крайно време е да се прибираме. Все едно дали ти харесва или не, празниците чукат на вратата. Скоро замъкът ще се напълни с хора, ще се огласи от смехове и песни. — В падащия мрак младият мъж удостои брат си с усмивката, която разтапяше сърцата на жените. — Време е да забравиш миналото, да се напиеш и да прелъстиш две-три жени, за да се позабавляваш.

— Наистина ли ще се забавлявам?

— Разбира се. — Колин смръщи високото си чело, потърка ръце и издиша шумно, при което около устата му се образува бяло кълбо. — Може би ти имаш желание да изслушаш укорните думи на скъпата ни сестричка, но аз с удоволствие бих се лишил от присъствието ѝ поне тази вечер.

— Тръгвай.

— Не мога...

— Ще дойда скоро след теб. Кажи на Миранда да стопли чашата ми и да я напълни с вино.

По изключение брат му беше прав — бе дошло времето да гледа отново напред.

Колин се поколеба. Огледа сребърната линия на реката и вдигна поглед над върховете на дърветата, към хълма, на който се издигаше замъкът Блек Торн, масивна крепост от камък и мазилка, с кули, които стърчаха към небето. Главната порта беше отворена, подвижният мост бе спуснат, решетката — вдигната, а високо горе на наблюдателните кули се вееха флагове в златно и черно.

— Както заповядаш, братко. Все пак ти си господарят.

— Никога не го забравяй — посъветва го Девлин, опитвайки се да се пошегува, но както винаги, неуспешно. Колин го изгледа съжалително, стегна юздите на жребеца си и плесна с камшика. Конят изпръхтя и направи огромен скок. После препусна в галоп и подплатената с кожи наметка на ездача се развя зад гърба му. Двата се понесоха с опасна скорост надолу по хълма. Копитата на коня гърмяха по замръзналата земя. Уплашен сокол разпери могъщите си криле и се понесе устремно към гората.

Девлин проследи как конят и ездачът прекосиха реката със същото бясно темпо и изчезнаха в дъбовата гора от другата страна. Изчака, докато ехото на конския тропот заглъхна, и отново се обърна към гроба. Зъбите му бяха толкова здраво стиснати, че изпитваше болка. Трябваше най-сетне да вземе решение и да забрави старата мъка, да погребее чувството за вина. Издърпа със зъби едната ръкавица, пъхна ледените си пръсти под наметката и попипа черната панделка, която носеше на ръкава си като спомен от трагедията, струвала живота на съпругата му и неродената им дъщеря — и като символ на чувството за вина, скрито дълбоко в сърцето му. За вечни времена.

— Всичко свърши — пошепна той, свали панделката от ръкава си и я пусна в мъртвата трева. Първите снежинки започнаха да падат от тъмните облаци, когато отиде при коня си и се метна на седлото. С мисли, мрачни като настъпващата нощ, той дръпна юздите и пришпори едрия вран жребец.

— Напред, дяволе — заповяда лордът.

Конят препусна като бесен. Гладките мускули се движеха без усилие, дългите, стройни крака тичаха равномерно към реката. Щом

наближиха брега, ходът на коня се промени, мускулите му се напрегнаха и Девлин затаи дъх. Фантом направи скок и прелетя като птица над разпенената река, върху която вече се бе образувала тънка ледена корица. Девлин усети прилив на сила и опияняващо чувство за свобода, когато леденият вятър го шибна в лицето и насълзи очите му.

Тази нощ щеше да прогони мъчителния спомен за жена си и нероденото момиченце. По божия милост му бе останал един син. На устните му заигра усмивка. Неговото силно, умно момче беше почти десетгодишно. Вече умееше да си служи с камата, да опъва лъка и да стреля точно. Хвърляше заровете като умел играч, хитруваше и се инатеше, спореше със свещеника като истински малък учен, не слушаше учителите и често се изплъзваше от бдителните очи на бавачката си. Яздеше най-буйните жребци без седло, отиваше сам в гората, катереше се по дърветата и се спускаше с невероятна бързина по въже. Скъпият му Джейл. Сигурно щеше да стане страхотен мъж. Освен всичко друго беше красив — със сиви очи, гъста черна коса и лунички по съвършено оформения нос. Смелостта му граничеше с лекомислие. Да, момчето му създаваше проблеми, но беше цялата му гордост и радост. Скоро Джейл щеше да стане голям и силен, истински мъж, и Девлин отново се поздравя за решението да задържи момчето в Блек Торн, вместо да го прати като паж в замъка на друг лорд от графството.

Един ден Джейл щеше да бъде господар на Блек Торн.

Девлин нямаше никакво желание да се жени повторно. Вече си имаше син и наследник.

След няколко часа, стоплен от виното, от великолепно празнично ядене и весело пращания огън в камината, лордът забрави напълно мрачните си мисли. Голямата зала беше украсена с клончета имел и венци от бръшлян. Горяха стотици свещи и разпръскваха приятна топлина.

Гвоздеят на празничната вечеря беше огромната глиганска глава, шпикована с дафинови листа и с ябълка в устата, която слугите внесоха тържествено в залата и нарязаха пред гостите. Тя бе изядена заедно с огромни количества змиорки, фазани, съомги и всякакви птици. Виното се лееше без мяра, свиреха музиканти, залата се

огласяше от весели смехове. Десетки празнично пременени гости, накичени със скъпоценности, танцуваха и се забавляваха. Мъжете и жените пиеха и се смееха, забравили всички грижи и проблеми. Половината му бяха непознати.

Вечерта беше празнична, всички бяха весели и сърцата им се пълнеха с радост, само господарят на Блек Торн не можеше да се зарази от общото веселие. Той седеше начело на трапезата, обкръжен от членовете на семейството си, но не се интересувахе от празненството. Не обърна внимание на нито едно от красивите момичета, които се стремяха да привлекат погледа му.

— Ти разбиваш повече сърца и попарваш повече надежди, отколкото е редно — проговори предупредително Колин и нареди на слугите да отнесат Джейл в леглото. Тази вечер момчето се бе уморило необичайно рано. — Не виждаш ли колко поли има за вдигане?

— Това е твоя работа — отвърна Девлин и отпи голяма глътка вино. После махна на пажа да напълни отново чашата му. — Позволявам ти да ги вдигнеш всичките.

— Повечето момичета гледат само теб.

Защото аз съм господарят, помисли си цинично Девлин и се наведе към пламъка на голямата коледна свещ точно пред него. Не го интересуваха тези глупави, честолюбиви жени. Пажът напълни чашата му и той си пожела празникът най-сетне да свърши.

— Велики боже, видях ангел — пошепна смаяно леля Вайълит и в гласа ѝ прозвуча страхопочитание.

Девлин хвърли поглед към възрастната дама и видя, че бледите ѝ устни потръпваха от възхищение. Отрупаната с пръстени ръка бързо направи кръстен знак над деколтето на кадифената рокля. Добрата му леля ужасно се боеше от зли духове. Очевидно това беше начинът и да поздрави светлото същество, изпратено от небето.

Без да ѝ обръща повече внимание, Девлин отново отпи глътка вино.

След като ясните ѝ някога очи бяха помрачени от старостта, Вайълит виждаше навсякъде духове и призраци. Дори по време на празниците леля му редовно търсеше следи от небесна намеса и зовеше дългоочакваното чудо, за да свали, както тя се изразяваше, тъмното наметало от раменете на лорд Блек Торн.

Добрата старица не беше наред с главата.

Дъщеричката на сестра му Миранда се промуши покрай него и изписка весело.

— Стига толкова игра, Браунвин, време е да си лягаш — заповяда строго Миранда.

— О, не, мамо, още не! — извика момиченцето и кестенявите къдрици заподскачаха около зачервеното от вълнение лице.

— Още не сме играли на сляпа баба. Нито пък на „кой ще хване ябълката“.

— Намери бавачката си и ѝ кажи, че след половин час трябва да те отведе в леглото — отговори с усмивка Миранда.

— А къде е Джейл? — попита нацупено момиченцето.

— Вече си легна — отвърна майката. — Значи е време и ти да си легнеш.

— Но защо? Друг път не е правил така — учуди се Браунвин.

— Права си, никога не си е лягал толкова рано — кимна Девлин и се запита дали пък момчето му не беше болно.

— Може би само се е престорил, че си ляга, и се е измъкнал тайно от замъка. И друг път е правил така — изрече съзаклятнически малката и очите ѝ заблестяха. Всички деца се възхищаваха от приключенския дух на Джейл.

— Тази вечер наистина си легна. Вероятно празненствата са го уморили — обясни Миранда. Браунвин разбра, че я заплашваше опасност да последва братовчед си, издуха тъмните къдрици от челото си и се скри зад слугата, понесъл огромна табла с яйца, месни пастетчета и сладкиши.

— Вайълит е права. Наистина е красавица — пошепна Колин и в гласа му прозвуча неподправено възхищение. Въпреки това Девлин не пожела да се зарази от вълнението му. Брат му харесваше всички същества от женски пол.

— За теб всички жени са красавици, братко. — Девлин пресуши чашата си, изтри уста и огледа със скучаещ вид забавляващите се гости.

Тогава я видя.

Несравнима.

Инстинктът му подсказа, че именно тя е била красавицата, която Вайълит нарече „ангел“. Май сбръчканата стара дама имаше право — за първи път през седемдесетгодишния си живот. Непознатата

наистина бе като вълшебно същество, слязло от небето право в залата на неговия замък.

Тя беше съвсем различна от жените, които беше срещал досега.

Висока и стройна, облечена в искрящо бяла рокля, тя се движеше сред множеството с невероятна грация. Роклята беше избродирана със сребърни и златни конци, златнорусата коса също беше сплетена със сребърни и златни панделки. Очите ѝ сияеха под светлината на многото свещи, скулите образуваха елегантни дъги над розовите страни с безупречна кожа.

Девлин усети как сърцето му заблъска лудо в гърдите и ядно се нарече глупак. Отпи глътка вино и отново се загледа в непознатата.

Коя беше тя, по дяволите?

— Не си ми казал, че си поканил богиня — ухили се Колин и го потупа одобрително по рамото.

— И аз не знаех. — Девлин не откъсваше поглед от закръглената буза и крехката, твърда брадичка.

Исусе Христе! Той преглътна мъчително.

— Смятам да я поканя на танц. — Колин бутна стола си и изгледа брат си с високо вдигнати вежди, сякаш искаше да го предизвика. В последно време това се случваше често. Очевидно момъкът скучаеше и се опитваше да се развлича с караници.

Девлин изпита прилив на ревност, но реагира само с вдигане на раменете, сякаш жената изобщо не го интересуваше.

Правеше се на равнодушен, но не бе в състояние да откъсне поглед от прекрасното видение. Когато Колин отиде при нея и след няколко разменени думи я поведе към мястото за танци, лордът усети как мускулите на тила му се напрегнаха.

Тя се усмихна сияещо. Явно се чувстваше удобно в обятията на брат му.

В гърдите на Девлин забушува ярост. Преструваше се, че се интересува от разговорите около него, продължаваше да пие, но в действителност виждаше само тайнствената жена в бяло. Когато танцът свърши, Колин се поклони, а дамата сведе грациозно глава и премина към следващия си кавалер — един грамаден, тромав рицар, който я прегърна собственически. За миг на Девлин му се стори, че непознатата бе хвърлила бегъл поглед в неговата посока. Дори да беше

истина, очите ѝ го докоснаха само за секунда. Тя се засмя весело и грамадната мечка, с която танцуваше, я притисна още по-силно.

Колин се върна на масата, пресуши чашата си и въздъхна дълбоко.

— Истински ангел. За съжаление няма представа от греха.

— Откъде знаеш?

— Вярвай ми, братко, аз познавам жените. Тази красива дама — той я посочи с пръст — има темперамент, но някой трябва да я събуди от небесните ѝ сънища.

— Млъкни! — заповяда строго Вайълит. — Не искам да слушам такива неща.

Девлин изпразни поредната чаша и докато един смешник се опитваше да забавлява гостите с груби шеги, отново съсредоточи вниманието си върху тайнствената непозната. Събрал вежди, той се питаше отново и отново коя бе тя, защо никога досега не я беше виждал и как ли бе получила покана за празника му.

Очевидно Колин бе разгадал мислите на брат си, защото каза:

— Не разбрах името ѝ. Може би следващия път ще ми го каже. — Щом свърши музиката, той понечи да стане, но Девлин сложи ръка на рамото му.

— Сега е мой ред — изрече бързо той и сам остана изненадан от думите си.

— Я виж ти... значи скъпият ми брат не е от камък. — Колин се засмя тихо, докато лордът си пробиваше път през навалищата, кимаше на гостите си и бързо стигна до групата, събрала се пред камината. Не беше единственият, който желаше да танцува с непознатата. Всички присъстващи мъже я погълщаха с похотливи погледи.

— Извинете — проговори той, когато се озова достатъчно близо.

— Лорд Девлин. — Тя сведе глава в знак на поздрав.

— Ще позволите ли да ви поканя на танц? — попита той, когато в залата се разнесоха първите звуци на арфа.

Тя се усмихна и разкри ослепително белите си зъби. Златните очи сияеха, но в погледа ѝ имаше някаква враждебност, макар и грижливо скрита.

— Разбира се, милорд, за мен е чест — отвърна тя и отново се усмихна. — Вече си мислех, че ще се наложи аз да ви поканя.

— Имате ли толкова смелост? — погледна я изненадано той.

— Да се приближа до господаря на този замък? — промълви тя и малко от веселостта ѝ изчезна. — О, уверявам ви, че щях да го направя.

Коя беше тази жена и защо флиртуваше така открито с него?

— Ами ако ви бях отказал?

— Тогава щях да поканя брат ви — отвърна спокойно тя и се плъзна в обятията му. — Той нямаше да ме отблъсне.

Девлин кимна сковано. Дори сега усещаше погледа на Колин в гърба си.

— Коя сте вие?

— Наистина ли не знаете? — попита шеговито девойката и продължи да се движи с неземна лекота под бързия ритъм на музиката. Десетки двойки танцуваха около тях и шумните им разговори често заглушаваха веселата мелодия.

Преди колко години беше танцувал за последен път? Сигурно преди цяла вечност. Тази вечер отново бе закопнял да държи жена в прегръдката си и да я води по танцовата площадка. Партньорката му се движеше плътно до него и следваше умело стъпките му, а снежнобялата рокля подчертаваше всяко движение. Когато за малко се отделиха един от друг, тя издържа спокойно погледа му. Ухаеше на лавандула и рози, по челото ѝ блестяха ситни капчици пот. Когато наклони глава, сякаш мълчаливо го предизвикваше, той усети, че зад учтивостта ѝ в дълбините на душата се крие див, бунтовен дух, който не се покоряваше пред никого.

За първи път след смъртта на жена си Девлин усети как кръвта му закипя и в слабините му пламна желание. Онази част на тялото му, която дълго време бе смятал за мъртва, се събуди за нов живот и запулсира.

Жената леко извърна глава и той се възхити на съвършената извивка на шията, дълга и стройна. Обзе го диво желание да притисне устни в свивката и веднага се прокле за лудостта си. Това беше минутка безумие. Нищо повече. Твърде много вино и проклетото предложение на Колин да прекара тази нощ с жена в леглото си. Това беше всичко. Въпреки това, когато видя примамливо подаващите се от деколтето гърди, кръвта забуча в ушите му и отдавна заспалата мъжественост поиска своето.

Непознатата беше едновременно невинна хубавица и развратна сирена. Медноцветните мигли потрепнаха, погледите им се срещнаха. Сякаш прочете мислите му, защото усмивката ѝ угасна и очите ѝ потъмняха.

В името на всички богове, той трябваше да я има.

Закопня просто да я вдигне на ръце и да я отнесе на горния етаж в спалнята си. Да разкъса блестящата бяла рокля, да я положи върху леглото и да я покрие с горещото си, пулсиращо тяло.

Той прокле отново грешните си мисли и мрачно си каза, че ще гори в ада. Лекомисленото му желание беше породено от изпитото вино, от празничното настроение, от магията на нощта и най-вече от дългото въздържание. Толкова отдавна не беше спал с жена.

— Никога не съм ви срещал — проговори учтиво той. — Щях да си спомня.

— Аз също — отговори тя и в гласа ѝ нямаше и следа от шеговитост. — Ейприл от Сереног. — Изрече името си, като че то трябваше да е от значение за него. Ала събуди в паметта му само неясен спомен за замък, за който хората казваха, че се бил превърнал в руина. Крепост, в която според селяните бродели призраци. Старо графско имение, някога богато, днес западнало — заради тази жена.

Въпреки това тя беше тук, облечена в прекрасна рокля, със скъпи накити, и флиртуваше с него.

Вътрешният глас му подсказваше, че нещо не е наред и трябва да бъде предпазлив, но възхитителната ѝ усмивка го накара да забрави предпазливостта. Тази вечер щеше да прогони вроденото си недоверие. Да се наслаждава на празника. Да забрави стената от аскетизъм, която сам беше издигнал около себе си.

Тази вечер щеше да преспи с една красива непозната жена.

2

Пейтън се бе свил в един ъгъл на студената кула. От скривалището си чуваше доста ясно шумовете от голямата зала. Звънски женски гласове, дълбоките басове на мъжете, весели мелодии и смехове долитаха през прозорците и отекваха надалеч в студения нощен въздух. Тази вечер замъкът на Девлин Блек Торн беше почти неохраняван. Стражите дремеха, играеха на зарове, пиеха вино и бира и Пейтън проникна без усилия зад дебелите стени. Криейки се в сенките, той огледа един по един всички обори и плевни. Видя бързи, силни жребци, овце с дълга, гъста вълна и дузини угоени свине.

Когато луната се скри зад облак, той се изправи и огледа изпитателно скованата от зимен студ околност. Щеше да бъде много по-просто, ако можеше да убие Девлин, да пусне една стрела в гърба му, докато ловуваше в гората. Но тогава врагът му щеше да се превърне в мъченик и живите щяха да го почитат като светец.

А и смъртта му щеше да е бърза и безболезнена.

Такава смърт не можеше да достави радост на Пейтън. Той копнееше за отмъщение. Сладките капани на богатия имот — скъпи дрехи, скъпоценности, вино — идваха на второ място след отмъщението. Той искаше да нанесе съкрушителен удар на господаря на Блек Торн, да го гледа как страда и как се срамува — това беше целта на живота му.

Тази вечер щеше да осъществи плана си.

Пейтън искаше да се наслаждава на всяка секунда от отмъщението. Беше прекрасно да стои тук и да се взира във високите, обикновено грижливо охранявани стени на Блек Торн, обзет от задоволство, че бе успял да се промъкне в леговището на врага заедно със съучастниците си. Радваше се, че познаваше предателите, които също като него искаха да видят унищожението на Девлин. Които като него чакаха с нетърпение подходящия момент, за да нанесат удар. Погледът му се плъзна към безжизненото тяло на пазача, когото бе убил преди малко. Лесна победа. Повечето войници бяха пияни и не

изпълняваха задълженията си. Беше детска игра да заеме с хората си позициите, които им бяха нужни, за да извършат онова, за което бяха дошли.

Чу крясък на сова и по брадатото му лице се разля широка усмивка. Това бе сигналът. Всичко беше готово. Предателите в замъка бяха подготвили всичко необходимо за успеха му. Трябваше само да се спусне по стълбата и да осъществи отмъщението си.

Пейтън си представи празните складове на Сереног, малкото животни, които им бяха останали от някогашните многобройни стада, и в сърцето му лумна див гняв. Девлин от Блек Торн щеше да си плати за стореното, и то с лихвите. Мъжът се изсмя злобно и безгрижно прекрачи трупа на стражника.

— Сестра ми ли ви е поканила? — попита Девлин, търсейки в мислите си тема, която да насочи разговора към Сереног и господарката му. — Простете, но не мога да си спомня Миранда да е говорила за вас.

— Трябва ли да се почувствам обидена? — Ейприл поклати глава. — Сестра ви не е говорила за мен, защото не ме познава. — Той забеляза, че тънката вена на шията ѝ пулсираше силно. — Дойдох тук, без да съм поканена.

— Имате ли поне придружител? — попита той и усещането му за нещо нередно се засили, макар че се опитваше да го прогони.

— Не ми трябва придружител. — Тя сложи ръка в неговата и се завъртя, после се върна при него. — Казаха ми, че по време на празниците портите на Блек Торн са отворени за всички, и реших да се самопоканя.

— Вярно. Всеки е добре дошъл.

— Даже непознати жени? — В очите ѝ светна дяволитост. Девлин втренчи поглед в чувствените ѝ устни, обзет от желание да ги докосне със своите.

— Вие не сте непозната.

— Наистина ли?

— Уверен съм, че не сте изникнали просто така от мъглата, нито сте се спуснали от облаците.

— О! Наистина ли не съм? Колко разочароващо. — Тя се засмя и по гърба му полазиха тръпки. Смехът ѝ стигна до най-тъмното, най-студеното кътче в сърцето му.

Погледът ѝ преброди голямата зала — от далечната галерия, където свиреха музикантите, до подиума, където семейството му се беше събрало около коледната свещ. Слуги тичаха насам-натам, кучетата наблюдаваха празника с недоверчиви, студени очи, певец запя стара балада с ясен и много приятен глас.

Девлин усети как в сърцето му се промъкна колебливо усещане за щастие. Искаше му се да се потопи в прелестта на жената до себе си и да забрави всичко друго. Да се наслаждава на нежната музика, на прекрасната нощ, на...

Бум! Бум! Бум!

Девлин замръзна на мястото си. Музиката замлъкна.

Разговорите в залата заглъхнаха.

Ейприл се скова в ръцете му. Очите ѝ се устремиха към входната врата.

— Кой е там? — извика лордът.

— Аз съм, кой друг! Дядо Коледа — отговори дълбок глас.

— Заповядайте. — Девлин кимна на пазача и той отвори вратата.

В залата нахлу леден вятър и след тържествен сигнал на тромпети влязоха група костюмирани мъже.

Децата се развикаха въодушевено и гостите бързо образуваха кръг около новодошлите. В средата стърчеше огромен пъстър дракон, съставен от осмина увити в платно мъже. Най-едрият от тях носеше главата на дракона. Преоблечените селяни и мъжете, скрити под дракона, се поклониха пред Девлин.

С ъгъла на окото си лордът забеляза, че лейди Ейприл пое дълбоко дъх и лицето ѝ побледня. Веднага му стана ясно какво бе предизвикало вълнението ѝ — маскираните фигури се поклониха и пред нея, очевидно се бяха заблудили, че тя е господарката на замъка.

— Вие... вие имате великолепен замък, лорд Девлин — проговори тихо тя и погледът ѝ проследи групата, която обикаляше голямата зала. Начело вървеше дядо Коледа, драконът се клатушкаше зад него, децата се смееха и тичаха подире им.

— Какво е положението със Сереног? — попита лордът.

През лицето ѝ пробяга сянка.

— Нашият замък е много по-малък. И не може да се сравни с тукашното великолепие.

— Нали вие сте баронесата? — попита заинтересовано той.

— Да. Баща ми почина преди няколко години. — Тя го дари с усмивка, но блясъкът в очите ѝ бе угаснал. Погледът, който хвърли към маскираните мъже, издаваше нервност. — Смятам, че можете да ме наречете и „лорд“.

— Не ми се вярва, че ще го направя. — Той се засмя на шегата ѝ. Тази жена притежаваше остър ум и дар слово. Едновременно хладна и темпераментна. И пълна с тайни. Очевидно го подлагаше на изпитание. — Не празнувате ли Коледа във вашия замък?

Въобразяваше ли си, или тя се изнерви още повече?

— Брат ми... той се грижи за това.

— Имате брат, но той не е лордът?

— Той не е син на баща ми — отговори тя и гласът ѝ прозвуча глухо.

— Копеле значи.

Ейприл се престори, че не е чула хапливата му забележка, и направи широк жест, който включваше цялата празнично украсена зала.

— Вашият празник... ние не можем да празнуваме като вас... за съжаление нямаме...

Маскираните фигури и дядо Коледа излязоха през отсрещната врата и музиката засвири отново. Певецът поде друга балада и Девлин притисна дамата до гърдите си. Поведо я в стъпките на танца, телата им се притискаха все по-силно, двамата се разделяха и се събираха отново и се чувстваха все по-близки.

Когато песента свърши, Ейприл се опита да издърпа ръката си, но Девлин отказа да я пусне.

— Заповядайте на нашата маса — покани я той.

— О, не, мястото ми не е там.

— Напротив, щом аз го искам — отговори спокойно той, въпреки че сам си казваше, че постъпва глупаво, че е изпил прекалено много вино. Макар да изглеждаше като небесно видение, тази жена беше от плът и кръв, достатъчно смела и дръзка, за да събуди интереса му, но не и да спечели доверието му. — Да вървим.

— Но...

— Хайде.

Лицето ѝ се зачерви. Тя оправи с леко треперещи ръце панделките в косата си и го последва. Докато си пробиваше път през навалищата, Девлин забеляза, че много от празнуващите ги зяпаха любопитно. За пръв път след смъртта на Гленда лордът на Блек Торн се появяваше с жена. Макар да не разбираше причината, той преплете пръсти с нейните и я стисна толкова силно, сякаш очакваше да му избяга.

Изкачи стъпалата до подиума и я бутна пред себе си.

— Лейди Миранда, сър Колин — представи близките си той. — Сестра ми и брат ми. — После посочи Ейприл. — Позволете да ви представя лейди Ейприл от Сереног.

Колин, който седеше небрежно облегал на стола си с чаша вино в ръка, огледа новодошлата и в хладните му сини очи светна пренебрежение. Все пак стана и направи лек поклон.

— Имах честта да танцувам с вас преди малко — проговори той, — но нямах щастието да науча името ви. Добре дошла в Блек Торн. — Приведе се над ръката ѝ, целуна я, после бързо вдигна поглед към лицето ѝ. Девлин беше готов да се закълне, че в очите ѝ светна отвращение. Колин не биваше да си позволява такива волности.

— Ще позволите ли да си запазя още един танц? — попита Колин.

— Естествено — отговори с усмивка тя и Девлин усети как мускулите на тила му се напрегнаха като преди битка.

Миранда се изправи грациозно и се усмихна, но и в нейния поглед имаше пренебрежение. Дамата беше висока почти колкото братята си, със стройна, стегната фигура. Държеше се величествено, с чувство за собствено достойнство. Чертите на лицето ѝ бяха съвършени, езикът ѝ — невероятно остър. Тя кимна с глава и леко вдигна вежди.

— Ще позволите ли да се присъединя към поздрава на брат си?

— Много се радвам да се запозная с вас — промълви Ейприл и учтиво сведе глава. Девлин се обърна към възрастната дама.

— А това е леля Вайълит.

Помътнелите очи на лелята огледаха новодошлата.

— Радвам се, разбира се, че се радвам, но... Казахте, че сте господарката на Сереног, нали?

— Да — кимна Ейприл.

— Аз пък си мислех, че замъкът е отдавна изоставен... Лордът загуби честта си или... май това стана в друг замък... В Сереног не бродят ли духове? Или... — Тя спря и челото ѝ се набръчка. — О, сигурно се лъжа. В последно време много забравям. — Тя махна с ръка. — Добре дошла, детето ми. Много сте красива.

— Радвам се да се запозная с вас — пошепна Ейприл и се изчерви. Музикантите засвириха нова мелодия и Девлин ѝ предложи стол. — Прекрасно семейство имате — рече тихо тя.

— Жалко, че не можете да се запознаете и със сина ми — засмя се Девлин, неспособен да прикрие бащината си гордост. Когато откри Браунвин, която подскачаше около масата, той протегна дългата си ръка и я вдигна във въздуха. Детето изписка и се засмя. — А това е най-голямото диваче в замъка — обясни той и я вдигна още по-високо. Момиченцето се поклони и издуха къдриците от челото си.

— Не съм диваче.

— Така ли? Тогава може би си магьосница? Или вещица? — Той намигна на Ейприл и пусна племенницата си на пода.

— Ще видиш, като те омагьосам, вуйчо — извика Браунвин и побягна.

Ейприл проследи с поглед бягащото дете и въздъхна.

— Малката има темперамент — каза Девлин и се засмя тихо.

— Прав сте — съгласи се тя и прехапа устни, но после се принуди да се усмихне. Той ѝ предложи вино и тя прие с благодарност. Отпивайки предпазливо, заговори със съседите си по маса. Очевидно се наслаждаваше на празника. Лордът си каза, че никога не е срещал толкова очарователна жена. Макар да не се самоизтъкваше, във всеки жест и във всяка дума се усещаше увереността на господарка. Очевидно беше и много умна, защото разсъждаваше като мъж. Когато се засмя на шегите му, смехът ѝ проникна дълбоко в сърцето му и ледената буца колебливо започна да се топи. Докато ядяха желирани яйца и пиеха вино, двамата говореха за турнири и лов, за далечни пътувания, за красотата на Уелс и Девлин попадна окончателно под властта на чара ѝ.

Тази жена беше истинска магьосница. Никой не можеше да ѝ устои. Лицето ѝ пламтеше под светлината на огромната коледна свещ,

а когато отново я отведе да танцуват, тялото ѝ се отпусна в ръцете му топло и меко.

Докато свещите догаряха и виното натежаваше в краката и езиците, двамата продължаваха да танцуват и Девлин се забрави в омаята на нощта. Макар разумът да му повтаряше, че е глупак, той отказваше да се вслуша в предупреждението. Незнайно как тази жена бе успяла да събуди отдавна забравеното усещане за Коледния празник. Лека-полека чувството за вина, което толкова отдавна носеше в душата си, се разсея.

— Защо не съм ви познавал досега? — попита тихо той, притисна я до себе си и впи очи в нежната извивка на устните ѝ.

— Може би съм се крила...

— В Сереног ли?

— Или в гората, която заобикаля имота ви. Може би не съм онази, за която се представям.

— Няма съмнение — вие сте магьосница и аз съм омагьосан.

— О, какво не бих дала да можех да ви омагьосам, лорд Девлин — изрече тя с дяволита усмивка и вдигна високо едната си вежда. — Ако знаете как ми се иска да ви омагьосам...

— Боя се, че вече го направихте. Вие сте вещица.

Тя се засмя гърлено.

— Съмнявам се, че притежавам такава сила.

— Ще се изненадате.

— Приятно ли? — Тя изкриви уста в развеселена гримаса. Очевидно го дразнеше и това правеше магията още по-силна.

— Разбира се, че приятно.

Ейприл се засмя отново и лордът не можа да устои. Кръвта шумеше в ушите му, сърцето му биеше с такава сила, че целият трепереше, слабините му пулсираха. Искаше да я целува, да я милва... да я люби. Да слее тялото си с нейното и двамата да изгорят от страст. Тя беше невинност и грях едновременно.

Докато пиеше вино и се отдаваше на еротични фантазии, решителността му да я отведе в леглото се засилваше. Все едно какво щеше да му струва това. Все едно какви щяха да са последствията. Всъщност защо не? В крайна сметка той беше господарят — лордът на Блек Торн.

Улови знаещия поглед на брат си и за секунди изпита ужасен срам, задето Колин безпогрешно бе разпознал желанието, което го беше завладяло. Стисна здраво ръката на Ейприл и я отведе в една тъмна ниша под стълбището, далече от множеството, без да се интересува от любопитните погледи и неодобрително вдигнатите вежди. Тя се засмя нервно, но той не се поколеба. Обгърна стройната ѝ талия, приведе се и впи устни в нейните.

Тя изохка, но не се отдръпна.

Девлин плъзна ръка по гърба ѝ и я притисна към парещите си хълбоци.

Тя въздъхна и той повярва, че е събудил и нейното желание. Потръпваше под докосванията му, затвори очи, когато устните му нежно се плъзнаха по контура на устата ѝ и топлият му дъх помилва лицето ѝ. Кръвта пулсираше неудържимо във вените му, в сърцето му пламтеше див копнеж. Трябваше да има тази жена, все едно как.

Желанието го накара да забрави света около себе си. Гостите, празникът — всичко отстъпи на заден план. Тя ухаеше на рози и лавандула и на всички други тайнствени женски неща. В мрака на нишата двамата бяха сами в света. Пръстите му се заровиха в гъстите къдрици на косата ѝ и устните му отново завладяха нейните. Езикът му потърси устата ѝ и тя бавно разтвори устни, за да му позволи да проникне в кадифената ѝ мекота.

Часове ли бяха минали или само няколко мига? Сега това нямаше значение.

Тялото му гореше от желание.

Притисна я до стената и я подпря с тяло. Бедрата му впити в нейните, сърцето му до сърцето ѝ. Устните му не изпускаха нейните нито за миг. Тялото под меките дипли на роклята беше невероятно женствено.

Ръката му се плъзна към гърдите ѝ.

— Не — пошепна задъхано тя, но гласът ѝ трепереше, а тялото ѝ пареше от желание. Той си я представи гола в леглото си и видя как огънят хвърляше златни отблясъци върху алабастровата ѝ кожа.

Макар да знаеше, че никой няма да се осмели да ги последва в тази усамотена ниша, скрита със завеса, той се принуди да откъсне устните си от нейните. Тя дишаше накъсано.

— Моля ви... моля ви... не правете това. — Тя млъкна, облиза устни и го погледна, обзета от страх. — О, велики боже на небето — пошепна тя и пое дълбоко дъх. — Аз не мога... ние... ние не бива... — Тя разтърси глава, сякаш трябваше да убеди сама себе си, и прехапа долната си устна. — Аз... аз не съм тази, за която ме мислите.

— Откъде знаете какво мисля за вас?

Тя го погледна в очите, поколеба се и отмести поглед, сякаш не можеше да се реши.

— Това няма нищо общо — промълви тя. — О, по дяволите! — За негова изненада сложи ръце на бузите му и привлече лицето му към своето. Вложи в целувката си такава страст, че той си пожела мигът да трае цяла вечност. Тя го целуваше така, сякаш никога нямаше да спре. Сякаш не искаше да спре. Топлите ѝ устни трепереха.

Пак ли го предизвикваше? А изглеждаше толкова невинна. Всяко мускулче в тялото му пареше от желание. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за леглото. Трябваше да завладее тялото ѝ, да се съедини с нея...

— Не! — изплака тихо тя, откъсна се от него и го погледна толкова стъписано, сякаш се срамуваше. — Не... не бива! Аз... не мога...

— Остани при мен. Тук. — Той изрече думите, преди да помисли какво означаваха.

— Какво? О, не!

— Ейприл, аз...

— Не говори... — Тя сложи пръст на устните му, но когато той го целуна, дръпна ръката си и отстъпи крачка назад. — Това е лудост! Кълна се във всичко свято, аз съм ужасна глупачка! — Лицето ѝ пламна чак до корените на косата и тя сведе, глава, за да не го гледа. Свали ръцете му от тялото си и поклати глава. — Простете ми. — Девлин я гледаше смаяно. — Съжалявам, но аз... Моля ви се, кажете ми къде е... отходното място...

— На втория етаж. Завийте зад първия ъгъл и изкачете стълбата към кулата.

— Много благодаря. Аз... веднага ще се върна — обеща тя и изскочи навън. Прихвана полата на бялата си рокля и се втурна нагоре по тесните стъпала. Бузите ѝ горяха.

— Ще те чакам — извика подире ѝ Девлин, не подозирайки, че тя бе излъгала.

3

Ейприл тичаше нагоре по стълбата. О, това беше лудост, чисто безумие, ужас! Защо се бе съгласила с отмъстителния план на Пейтън? Тя зави зад ъгъла на горния етаж, водена от инстинкта си. Незнайно защо, но беше уверена, че не се е объркала. Не срещна никого. Сърцето ѝ биеше като безумно, когато най-сетне намери малкия алков, в който Пейтън беше обещал да скрие ловно облекло.

Разкопча с треперещи пръсти копченцата на роклята си и свали бързо скъпоценната одежда, с която някога се беше венчала майка ѝ Ровелда. Ала сега не беше време да мисли за жената, която ѝ бе дарила живот. Ейприл облече бързо дебелия туника, която одраска нежната ѝ кожа. *О, мамо, толкова съжалявам!* Тя навлече панталона, обу тежките ботуши и скри косата си под приготвената шапка. Не намери само камата, оръжието, което бе дала на Пейтън да го пази. Претърси трескаво лавиците в алкова, но не го откри никъде.

А времето напираше. Баронът много скоро щеше да изгуби търпение и да тръгне да я търси.

Тя излезе от алкова и забърза по коридора, където свещите по стените вече догаряха. Намери Пейтън в една от спалните. Брат ѝ беше метнал на рамото си свито на кълбо момче.

— Какво правиш? — попита ужасено тя и заобиколи бавачката, която хъркаше шумно на леглото си до вратата. Вече знаеше отговора. Това беше синът на барона.

— Ти си полудял! — изсъска ядно тя и стъпи предпазливо върху прясната слама на пода. Момчето спеше дълбоко, сгушено до главата на брат ѝ. — Какво си въобразяваш? Не можеш да вземеш и момчето!

В стаята влезе мъж — един от ловците от Сереног.

— Време е — заяви той. — Всичко върви по плана.

Ейприл хвърли роклята си на пода.

— Да изчезваме, Пейтън. Остави момчето и да вървим.

Лицето на брат ѝ се вкамени.

— Трябва ни залог, за да можем да преговаряме. — Очите му святкаха безумно.

От ъгъла се чу стон. Дребната, набита бавачка идваше на себе си.

— О-ох! — простена тя, очите ѝ се отвориха за миг и пак се затвориха.

— Да изчезваме, бързо — почти извика Пейтън.

— Остави момчето! — Ейприл си припомни разговора с Девлин. Лордът беше толкова горд със семейството си — но най-вече със сина си.

— Нямаме време за спорове — изсъска брат ѝ. — Бавачката скоро ще се събуди, а и баронът сигурно вече е тръгнал да те търси. Трябва да се махнем оттук.

— Не, Пейтън, не мога да го допусна. Остави детето.

— Да вървим, господарке! — настоя ловецът.

Ейприл направи крачка към брат си.

— Не смей да ми се противопоставяш, Пейтън. Аз все още съм господарката на Сереног и...

— Само че тук не е Сереног — изфуча Пейтън и лицето му се зачерви от гняв. — Ще вземем момчето, защото аз така искам. А ти можеш да останеш тук, за да се изправиш срещу барона. Но ако решиш да останеш, кълна ти се, че Девлин никога, никога вече няма да види сина си, а ти, скъпа сестро, ще си отговорна за изчезването на момчето.

— Нима ще посмееш да му сториш зло?

— Разбира се, ако ми създава трудности.

— Но той е дете! — възрази остро тя и протегна ръка, за да му вземе момчето. Пейтън я отблъсна грубо.

— Нямам време за глупости.

— Остави детето!

— Трябва да тръгваме. — Ловецът до вратата се изнервяше все повече.

— Не и с детето.

— Млъкни, Ейприл!

— Няма да... — Пляс! Пейтън я удари с все сила през лицето. Коровият метал на ръкавицата му разкъса кожата ѝ. Бузата ѝ пламна, потече кръв.

Ейприл се хвърли върху него, решена да му отнеме момчето.

— Как смееш! Аз съм господарката на Сереног, не ти!

— Ти си глупачка. И ме ядосваш. — Пейтън я блъсна, краката ѝ се оплетоха в роклята, тя се спъна и падна върху белия атлаз, с който се бе омъжила майка им.

— Щом си решила да се правиш на глупачка, стой си тук — изсъска Пейтън и се запъти към вратата.

— Моля те, Пейтън, бъди разумен — изохка тя и с мъка се изправи на крака. — Ако отвлечеш сина му, гневът на господаря на Блек Торн ще се стовари върху нас с цялата си сила. Не вземай момчето, моля те!

— Разбира се, че ще го взема. И ти не можеш да ме спреш. Това е проблемът, скъпа сестро: ти никога не си готова да действаш, когато е нужно. Ти си една мечтателка. Една глупава жена, която не иска да си признае, че е оставила замъка си да се превърне в руина, че хората ѝ гладуват и умират от болести. И защо е всичко това? Защото „господарката“ не желае или не може да си отмъсти! Дори днес не намери смелост да обявиш открито война на предателя. Чуй какво ще ти кажа и постъпи, както искаш. Можеш да останеш тук или да дойдеш с мен, но трябва да решиш веднага. Няма да те чакам.

Момчето простена задавено. Пейтън излезе в коридора, следван от ловеца. Ейприл хукна подире им. Не можеше да се пребори с Пейтън, не беше достатъчно силна за това. Но можеше да го надхитри. Промъквайки се към задната стълба, тя се закле, че ще поправи ужасната си грешка — защото носеше отговорност за постъпките си. Сега обаче трябваше да бяга, преди баронът да е заподозрял измената ѝ.

Девлин се разхождаше неспокойно в подножието на стълбата. Сърцето му биеше в радостно очакване, всичките му мисли бяха при невероятната жена, която твърдеше, че е господарката на Сереног. Беше глупаво да се чувства омагьосан, беше глупаво да чака с такова нетърпение една любовна нощ. Цели три години бе живял във въздържание, бе отказвал дори да поглежда жените. Живееше само с чувството за вина и тъгуваше за съпругата си. Тази вечер беше настъпил обрат — за първи път след смъртта на Гленда образът ѝ не беше постоянно в съзнанието му.

В залата певецът тъкмо довършваше тъжна балада. Лордът се взираше нетърпеливо към стълбата. Дамата се бавеше. Всъщност, каза си развеселено той, май аз бързам. Очевидно ѝ е необходимо време да се приготви. Покрай него мина слугиня с празна табла и поздрави почтително.

Девлин приглади туниката си и се облегна на колоната до стълбището. Слуги тичаха забързано напред-назад, няколко гости се качиха по стълбата, стражата се смени — само дамата я нямаше.

Бъди търпелив, каза си той, защото знаеше, че търпението не беше най-доброто му качество.

След края на втората песен той огледа за пореден път пустата стълба и в сърцето му се събудиха първите съмнения. Затропа нервно с пръсти по камъка на колоната и проследи как слугите внесоха в залата купи със стафиди, полети с бренди.

Опитвайки се да скрие нетърпението си, Девлин изчака, докато запалиха брендите. Някои от по-смелите гости се опитаха да си вземат стафиди от пламтящата купа, но см изгориха пръстите и се отдръпнаха, охкайки.

— Олеле!

— По дяволите!

— Проклети пламъци!

Залата се огласи от смехове. Браунвин беше заспала в скута на майка си. Леля Вайълит дремеше. Само Колин продължаваше да се забавлява. Той хвърли кратък поглед към коридора и погледите им се срещнаха, но Девлин бързо се извърна и отново устреми поглед към стълбата.

— Хайде, вземи си! — извика Колин и подаде пламтящата купа на един от мъжете, който успя да грабне няколко стафиди.

Към тавана се кълбеше дим, пламъците от брендите осветяваха зачервените лица на гостите, на които виното беше вдъхнало смелост да си предават купата един на друг.

Зад гърба на лорда се чува стъпки и Девлин се обърна рязко, очаквайки Ейприл. Вместо нея се появи плешивият сър Хенри.

— Няма ли да участвате в играта, милорд?

— Друг път — поклати глава Девлин. Ами ако е сбъркала пътя? Блек Торн беше голям замък с много коридори и скрити врати. Ами ако беше тръгнала в грешната посока след излизането от клозета?

Играта свърши, запалиха нови свещи и гневът на Девлин угасна, отстъпвайки място на засилващо се безпокойство. Ами ако тя го беше оставила тук нарочно, за да го унижи? Той отиде до арката, под която се минаваше за голямата зала, обходи с поглед помещението, но не намери тази, която търсеше. Може би тя все пак му беше избягала? Може би бе слязла в залата по друга стълба и се беше смесила с множеството. Загризаха го съмнения, той стисна ръце в юмруци и повторно претърси залата с поглед. Но между всичките червени, жълти и кралкосини рокли нямаше нито една бяла.

— Да не си загубил жената? — попита развеселено Колин, който тъкмо минаваше покрай него с момиче под ръка.

— Не.

— А къде е „ангелът“, както съвсем правилно я нарече леля Вайълит?

— Горе. Ей сега ще слезе.

— АААХ! — разнесе се сърцераздирателен вик от горния етаж.

Девлин се вцепени. Ейприл беше горе. Музиката престана да свири. Гостите се спогледаха уплашено.

— Какво, по дяволите...? — попита Колин, а жената с него побледня, като платно.

Без да каже дума, Девлин извади меча си. Втурна се нагоре, като вземаше по две-три стъпала наведнъж. Бързи стъпки зад него му показаха, че Колин го следваше. След тях тичаха стражите. Звъняха оръжия, по стълбата тропаха ботуши.

Ейприл, повтаряше си отчаяно Девлин. Нещо се беше случило с нея. Сърцето му биеше като безумно.

— Какво се е случило, за бога? — изпухтя Колин, когато стигнаха втория етаж.

— Откъде да знам?

— Да не би онази жена...?

Девлин притисна ръка към гърдите си. Насочи меча си напред, зави зад ъгъла и едва не се сблъска с бавачката. Закръгленото момиче спря пред господаря си с разширени от страх очи и побеляло от ужас лице.

— О, милорд... кълна се във всички светии, но не знам как стана! — извика тя и закърши ръце. После продължи с треперещи устни: — Няма го, разбирате ли, няма го!

— Кой? — попита бързо Девлин, но в следващия миг разбра. Синът му. Момчето, което ѝ беше поверено. Кръвта му се вледени, той бутна бавачката настрана и затича към стаята на сина си. Ами ако наистина беше станало нещо с Джейл?

— Вашият син — изплака момичето, което тичаше след него, и по бузите му закапаха сълзи. — Аз... бях затворила очи само за малко и... и... о, божичко, той изчезна! Като се събудих, го нямаше! — Бавачката се прекръсти и падна на колене. По коридора затропаха тежки ботуши.

Викаха войници, камбаните биеха тревога.

Девлин се втурна в стаята на сина си през широко отворената врата. В камината пламтеше жарава. Леглото на Джейл беше използвано, но сега беше празно.

Наследникът на Блек Торн бе отвлечен. Дръзките похитители го бяха отвели под носа на стражата.

— Не! — изрева Девлин и грозно прокле съдбата. Неверие и ярост се смесиха в сърцето му, когато откри доказателството за жестоката измама.

На пода, смачкана и опръскана с прясна кръв, лежеше блестящата бяла рокля, която до преди малко беше носила Ейприл от Сереног.

4

— Къде е синът ми? — изгърмя Девлин и се изправи заплашително пред жената, която беше длъжна да го пази. Трябваше да се овладее, за да не я сграбчи и раздруса, за да му каже, каквото знаеше. — Къде, по дяволите, е Джейл?

— Не знам, милорд — заекна бавачката. Устните ѝ трепереха неудържимо, зъбите ѝ тракаха. Изглеждаше като упоена, очите ѝ бяха мътни. Примигна и заплака отчаяно.

— Нали беше с него в стаята му! На теб го оставих!

Тя се хвърли в краката му и зариде още по-силно.

— О, милорд, простете ми! Толкова съм объркана. Знаете, че аз никога не спя. А тази вечер не можех да държа очите си отворени... Заспала съм само за миг...

— И тогава се е случило.

Раменете ѝ се тресяха.

— Да, знам, аз съм виновна — хълцаше тя.

От тази жена не можеше да очаква помощ. Девлин изрита опръсканата с кръв рокля и си каза, че по-скоро той беше виновен за всичко. Доверчив и наивен, бе отворил широко вратите на замъка си и бе пуснал чужди хора. А Ейприл... Щом паднеше в ръцете му, с какво огромно удоволствие щеше да прекърши красивото ѝ, предателско вратле.

Червените петна по белия сатен обаче събудиха в душата му не само страх, но и съмнение. Чия кръв беше това — на Джейл или на Ейприл? Тази мисъл би трябвало да му хареса, но не беше така. Не можеше да понесе безполезните войници, които бяха изпълнили стаята, нито страхливия вой на бавачката, а най-малко сериозния, укорителен поглед на брат си.

— Детето ми е било отвлечено от Ейприл от Сереног — изръмжа той и огледа мрачно хората, събрали се до вратата и в коридора. Вдигна от пода окървавената бяла рокля и я сви във вързоп. — Ще я принудя да ми го върне. — При мисълта за предателката ноздрите му

се издуха. Тази жена беше невероятно дръзка, а той се показал много лесна плячка. Махна заповеднически на Колин и нареди: — Дай заповед да затворят портите на замъка! Никой няма право да напуска дома ми. Изпрати потери наоколо. Сигурен съм, че похитителите не са стигнали далеч. — Избута свещеника настрана и изскочи от стаята. Главата му бучеше от гняв, сърцето му беше пълно със страх. Ами ако бяха сторили нещо на Джейл? Ами ако момчето му беше мъртво или умираше точно в тази минута?

Исусе Христе, не позволявай това да се случи! Тъмна болка завладя душата му. Изведнъж усети страх, много по-ужасен от всичко, което беше изпитвал досега.

— Извикайте капитана на стражата! Веднага! — Той закрачи по коридора и навалицата стреснато се разстъпи да му стори път. Всички познаваха непредвидимия темперамент на господаря и никой не смееше да му се противопостави.

— Не можеш да държиш гостите като пленници — проговори предупредително Колин, който не изоставаше от брат си.

— Мога и ще го направя.

— Но...

Девлин се обърна рязко, готов за бой. Всяко мускулче на тялото му беше напрегнато.

— Аз ли съм господарят или не?

Колин стисна устни.

— Ти, разбира се, но...

— Тогава направи, каквото ти казах! Веднага, по дяволите!

— Чуй ме, братко — започна Колин с ласкателния, подмазвачески глас, който опъна до скъсване и без това опънатите нерви на Девлин, — разбери, не можеш да се отнасяш с барон Уайбърн като с най-обикновен крадец. Нито пък с лейди Монтейт.

— Сега ти ме чуй — изскърца със зъби Девлин и сграбчи брат си за яката. — Синът ми е отвлечен. Може би е ранен. Може би... може би е станало и нещо по-лошо. — Пред вътрешния му взор изникна безжизненото тяло на Джейл и той потрепери. — Аз ще го намеря и ще заловя безумците, поемели да извършат това скверно дело. Смятам да ги намеря още тази нощ. — Той помълча малко и добави с леден глас: — Кажете на началника на стражата да разпита всеки мъж, всяка жена и всяко дете, които се намират в момента в замъка, и ми повикай

капитана на войниците. Веднага. — Девлин блъсна Колин към стълбата и заключи: — Искам да знам имената на всички хора, които тази вечер са влезли в замъка ми. И най-важното — искам да разбера защо тази жена — той размаха роклята, която все още стискаше в ръка — защо Ейприл от Сереног, ако наистина е тя, е получила достъп до дома ми.

— Претърсихме замъка от кулите до подземията. Не открихме никаква следа от момчето — докладва Ръдиърд, капитанът на войниците, застанал чинно пред господаря си. Колин седеше зад малката маса, Девлин стоеше до прозореца и се взираше към двора. Не му достигаше въздух, в сърцето му пламтеше луд гняв. Сви ръце в юмруци и за пореден път си представи, че стискаше тънката бяла шийка на предателката. — За съжаление има още лоши новини.

Девлин усети остра болка в мускулите на тила.

— Намерихме убит стражник. Прерязали са му гърлото. Очевидно в замъка са проникнали чужди хора.

— Гръм и мълния! — извика Колин. — Нима никой не ги е забелязал?

— А съкровището на господаря... Войникът, който го охраняваше, също е убит. — В първия миг Девлин погледна невярващо своя капитан, но в следващия миг вече беше прекосил преддверието и тичаше към малката стая, където съхраняваха семейните ценности в тежък, обкован с желязо сандък. Колин и Ръдиърд го следваха по петите. Намериха убития войник в един ъгъл. Под тялото се беше образувала голяма локва кръв.

— Сандърс — проговори дрезгаво лордът и попита челото на мъртвия. Още беше топъл. — Повикайте свещеника.

Убийци, Крадци.

Страхът му се засили. Джейл беше в ръцете на чудовища!

Не, в името на боговете, нямаше да им даде сина си. Неговото момче не биваше да умре. Не и след онова, което стана с Гленда и бебето. Той се изправи и застана пред празния сандък. Катинарът беше строшен и цялото съдържание бе изчезнало.

— Претърсете замъка още веднъж.

Ръдиърд се поколеба. Девлин го сграбчи за раменете и го раздруса.

— Казах да претърсите замъка още веднъж, капитане! Обърнете го с главата надолу! Претърсете къщите, складовете, кошарите, оборите, мелницата, параклиса, гарнизона, претърсете навсякъде! Търсете под гредите на покрива и в подземията, обърнете всички камъни в двора, разбрахте ли ме? — Той приближи лице до лицето на капитана и заключи с опасно тих глас: — Вие сте отговорен за намирането на сина ми.

Младият мъж затвори за миг очи. Адамовата му ябълка подскачаше нервно. Той облиза сухите си устни, но не можа да каже нищо. По дяволите, този човек се страхуваше! Проклетият капитан беше уплашен. Нищо чудно, че в замъка цареше такъв хаос.

— Стига, Девлин. — Гласът на Колин прозвуча укорително, лицето му се изкриви в ядна гримаса. — Разбира се, че ще претърсим още веднъж навсякъде, щом така искаш. Но не мислиш ли, че е по-добре да преследваме крадците? Няма съмнение, че Джейл е отвлечен. Те са избягали от замъка преди часове и са имали достатъчно време да се скрият. Не бива да губим повече време, разбери, трябва да преследваме негодниците. И жената. Тя със сигурност е част от измамата.

Девлин отпусна ръце и се постара да се овладее.

— Да бъде както казваш — кимна мрачно той. — Остави дузина мъже да претърсят отново замъка, а останалите да се приготвят. Тръгваме след десет минути.

— По-добре е ти да останеш тук — възрази Колин. — Ти си господарят, ти държиш гостите си като заложници, някои вече негодуват. Поне иди да поговориш с тях. Аз ще намеря негодниците, които отвлякоха момчето, кълна ти се. Ще взема кучетата, най-добрите ловци и най-силните войници. Те ще си платят, повярвай ми.

Мисълта да остане в замъка, да ходи из стаята си като звяр в клетка и да чака новини за съдбата на сина си беше непоносима за Девлин. Как би могъл да седи до огъня като стара баба и да слуша плаحوвете на жените, докато в главата му кръжаха страшни мисли за участието на момчето му.

— Ще отида да кажа две думи на гостите и ще наредя на шерифа да разпита всеки поотделно. Утре могат да си заминат.

— Ще ги ядосаш.

— Това не ме притеснява.

— Могат да се обърнат срещу теб. Сега са ти съюзници, но ако ги настроиш срещу себе си, ще станат врагове.

— Не искам от тях клетва за вярност. Искам само сина си — изръмжа Девлин.

— Моля те, братко! — Колин изглеждаше много обезпокоен. — По-добре е да останеш в замъка. Ти си лордът.

— Точно така, и синът ми е отвлечен. Тръгвам да го търся. — Той посочи с пръст брат си. — Доведи ми шерифа.

— Вече е на път.

— Тогава ти, капитане, ще събереш отряда. Трябват ни силни мъже, оръжия, коне и храна. Искам само най-добрите войници. — Неспособен да остане на едно място, той отиде отново до прозореца и заповяда: — Колин, ти ще търсиш предателя. Някой в този замък е помогнал на убийците да влязат. Трябва да го откриеш.

— Според мен е виновна жената — осмели се да заяви Колин и посочи окървавената рокля.

— Може би си прав, но тя не е била сама — изфуча Девлин.

— Някой от моя замък е замесен в измамата. Той е пуснал жената на моя празник. Той е участвал и в отвлечането на сина ми, може би дори му е дал нещо, за да се умори и да си легне рано. Ако съм прав в предположенията си, това е човек, на когото се доверявам. — Девлин погледна пронизващо брат си и заключи с дрезгав, решителен глас: — Не прави грешка, намери предателя и го изобличи. Той трябва да плати с живота си.

Усмивката на Колин беше студена като смъртта.

— Ще го намеря, бъди спокоен.

— Добре. Всички — искам да кажа всеки мъж, всяка жена и всяко дете в Блек Торн — са под подозрение. — През съзнанието му преминаха дузина лица. Стомахът му се сви на топка. Кой от доверените слуги го бе предал и защо? За злато? За да си отмъсти? Заради някакво обещание? Защо?

А може би е член на семейството му? Може би сестра му или брат му?

Не биваше да забравя и гостите. Лордовете от съседните имения с радост щяха да го ограбят. Немалко алчни ръце се протягаха към

Блек Торн.

А може би беше чужд човек? Той си припомни Дядо Коледа и маскираните личности, които го следваха. Костюмирани. Със скрити лица. Непознати.

— Освен семейството — каза в този миг Колин.

— Включително семейството — изръмжа Девлин и посегна към меч си. — Вече не вярвам никому.

Миранда, която тъкмо влизаше в стаята, чу последните думи на брат си и лицето ѝ се зачерви от гняв, а очите ѝ засвяткаха възмутено.

— Това е нечувано! — Тя притисна спящата Браунвин до гърдите си и застана пред брат си. От голямата зала се чуваше музика, примесена с разговори, но предишната веселост беше изчезнала. Недоверието и слуховете изнервяха гостите. — Не можеш да държиш лорд Девлин като заложник в замъка си. А пък лейди Камила от...

— Всички ще останат в замъка до утре сутринта — отговори спокойно Девлин. — Повечето гости и без това смятаха да прекарат нощта тук, така че няма значение.

— Да, но има разлика: те искаха да останат, а сега ти ги принуждаваш.

Браунвин въздъхна насън и устничките ѝ се отвориха. Сърцето на лорда се сви от болка. Къде ли е момчето му? Живо ли е? Какво му бяха сторили онези злодеи? Девлин побърза да прогони грозните си мисли. Нямаше да мисли за най-лошото. Не можеше да го понесе.

— Наистина ли подозираш гостите си? Приятелите ни? И дори семейството си? Мен? Или леля Вайълит?

— Подозирам всеки. — Гласът му беше студен като най-студената зима. Без да каже дума повече, той забърза надолу по стълбата. Мина по дългия коридор, без да обръща внимание на гостите си, излезе навън и се запъти към оборите. Трябваше да намери сина си.

Джейл със сигурност беше още жив.

Пейтън изведнъж изчезна. Само преди миг беше пред нея с момчето на ръце, но в следващия момент, когато тя зави покрай купата сено, той вече не се виждаше. Заедно с него се изпариха и войниците, които го придружаваха.

Ейприл огледа безпомощно вътрешния двор на замъка, погледът ѝ се стрелна към къщите на крепостните. От комина на ковача се издигаше червен дим, в съседната къщурка бяха запалили свещи, но брат и не се виждаше никъде.

Всъщност планът беше да се срещнат с останалите от групата в оборите, откъдето щяха да откраднат конете. Сега обаче, докато тя се промъкваше в мрака и пламенно се молеше кучетата в кучкарниците да не се разляят или да попадне право в ръцете на някого от стражниците, ѝ стана ясно, че този план бе осъден на провал. Очевидно беше променен. Може би Пейтън още от самото начало бе решил да я изостави. Брат ѝ открай време беше честолубив. Не понасяше трудностите на живота, не можеше да се примири, че беше незаконороден, син на човек, изнасилил майка им, постоянен спомен за позора, който тя е трябвало да изтърпи.

И за всичко беше виновно чудовището Морган от Блек Торн, бащата на Девлин.

Тази нощ Пейтън беше поел невероятен риск. Въпреки това тя не можеше да повярва, че той е способен да я изостави на произвола на съдбата, за да я открият и да я хвърлят в подземния затвор на Блек Торн. Но какво знаеше тя за Пейтън и мотивите му? Той бе отвлякъл момчето, а парещата рана на бузата ѝ беше ярко доказателство за безогледността му.

Приближаваше оборите, когато чу първия сигнал за тревога. Зазвъня камбана, придружена от силните викове на войниците. Велики боже, вече я бяха открили! Без да мисли за последствията, тя прекоси двора и се затича към оборите. Конете цвилеха и нервно риеха с копита в сламата.

Ейприл се промуши през една врата и се спъна в тялото на мъж, проснат на прага. Той дишаше тежко, едната му ръка беше протегната.

— Моля те, момче... — Той се раздвижи и тя видя тъмното петно на ризата му. Дръжката на кама — нейната кама — стърчеше от гърдите му.

— Не мърдай — заповяда тя и с един замах изтегли камата от раната. Чу се ужасяващо всмукване и кръвта потече по-силно.

— Трябва да превържем раната — рече тя, съзнавайки, че не можеше да го остави да умре. — Помощ! Тук има ранен! — извика тя през вратата. — Помогнете ми!

Дотича задъхан войник.

— Майко божия, какво се е случило? — Още коне зацвилиха, стреснати от миризмата на кръвта.

— Отведи човека при лекар. Някой трябва веднага да се погрижи за раната му.

След като откри ранения, стражникът престана да се занимава с нея.

— Кой ти стори това? — попита смаяно той, отпусна се на едно коляно и повдигна главата на коняря. — Кажи ми, Сет, кой беше?

— Не ги познавам. Чужденец... двама чужденци. Срецнаха се тук с още няколко и... Носеха момчето... Взеха жребеца на лорда и... ооох... Кажи на жена ми... кажи й... — Гласът му пресекна, очите се оцъклиха.

— Трябва му помощ! Не му задавай повече въпроси — извика сърдито Ейприл и скри окървавената кама в джоба си. В същото време усети миризма на пушек и чу злокобното пращане на пламъци. Конете зацвилиха ужасено и тя откри пожара в сламата.

— Божичко!

— Пожар! — изрева войникът и извлече Сет през прага, далече от горящия обор. Ейприл се втурна в обора, отвърза конете и ги освободи. Разнесе се оглушителен тропот на копита, обезумелите от ужас животни бързаха да избягат от огнената стихия.

— Пожар?

— Божичко, оборът гори! Донесете кофите!

Коне и мъже тичаха в паника през двора, докато оборите се пълнеха с кълба дим и пламъците бързо поглъщаха купите слама и гредите на покрива. Ейприл стигна до кладенеца, където мъжете вече вадеха вода с кофи и жените тичаха с мокри чували. Тя грабна един чувал и се втурна обратно към обора, надявайки се, че ще може да избяга, щом потушат пожара.

За всичко това беше отговорен Пейтън. Няколко души бяха убити. Най-добрите коне бяха откраднати. Брат й ограби барона и похити сина му. Докато се бореше с пламъците и се давеше от хапещия пушек, тя разбра, че Пейтън нямаше да се спре пред нищо, за да получи, каквото искаше. Даже ако това означаваше да убие сина на барона.

5

— Пожар!

— Пожар в оборите!

— По дяволите! — Девлин изскочи като луд през голямата врата. Разблъсквайки хората, които му се пречкаха, той забърза към оборите. Навън духаше силен вятър, нощта беше ясна и миризмата на дим се разнасяше навсякъде. Лунната светлина огряваше стените на замъка и блестеше върху заскрежената трева, където слуги, войници и гости се бореха с огъня с мокри чували и кофи с вода. Конете тичаха през двора, кучетата лаеха диво. Мъжете и жените крещяха, плачеха деца.

Лордът мина по пътеката под крилете на ветрената мелница, където локвите се бяха заледили. Старите греди скърцаха застрашително. Мъжете забързано мъкнеха вода от реката и от кладенеца и предаваха кофите на другарите си. Девлин грабна две кофи и се приближи до обора, все още обвит в пламъци.

— Какво се случило? — спря той един войник с почерняло от сажди лице.

— Нямам представа. Старшият коняр Сет бил пронизан с кама и веднага след това избухнали пламъци.

— Пронизан? — изръмжа Девлин и изля водата в огъня. Огънят засъска и след още няколко десетки кофи бавно угасна.

— Конете са откраднати!

— Значи не е било случайност?

— Не. Сет умря, но преди това казал, че мъжете, дето го пронизали, били същите, отвлекли Джейл.

— Мъже ли? — повтори замислено Девлин. — А имало ли е жена с тях?

— Нищо не е казал за жена — отговори изненадано войникът.

— Значи момчето е било с тях... живо? — попита настойчиво лордът.

— Аз... ами не знам — отвърна смутено войникът. — Хенри е говорил с него.

Девлин огледа изпитателно тлеещата жарава. Както изглеждаше, щяха да спасят по-голямата част от оборите, макар че гредите бяха овъглени, стените целите в сажди, а студеният зимен въздух миришеше нетърпимо на мокро, изгорено дърво. Няколко войници вече събираха конете.

Къде беше Ейприл от Сереног? Ако не беше избягала заедно с мъжете, отвлекли момчето му, вероятно беше някъде в замъка. А може би се беше спасила сама? Възможно ли бе да се е скрила някъде между стените на неговия замък? Двама мъже, а може би и повече, бяха отвели сина му, но какво беше станало с жената?

Той изскърца със зъби, защото отново си припомни колко лесно се бе оставил да го измамат. Колко топло и податливо беше тялото ѝ, докато се целуваха. „Ангел“ я бе нарекла леля Вайълит. Старата дама се лъжеше. Ейприл от Сереног нямаше нищо общо с ангелите. Тя беше същество от ада.

Запалиха фенери, мъже си подвикваха заповеди. Конете риеха нервно с копита, докато конярите ги оседлаваха.

Двама войници носеха тялото на мъртвия коняр през двора. Грейс, младата му вдовица, ги следваше, прегърнала тригодишното си момче. Тя трепереше, плачеше и се опитваше да се хвърли върху безжизненото тяло. „Не!“ — викаше тя отново и отново, макар че отец Люк, дребният, набит свещеник, се опитваше да я укроти и утеши.

Кучетата в кучкарниците продължаваха да лаят като обезумели.

Войниците се готвеха за път. Конете потропваха нервно и пръхтяха. Впрегнаха мулетата пред няколко коли, натоварени с оръжия и храна.

Двама мъже бяха мъртви. Може би имаше и други. Съкровището му беше откраднато. Оборите му изгоряха, най-добрите му коне изчезнаха.

Синът му беше отвлечен.

И всичко това само защото той беше имал глупостта да се поддаде на магията на една жена. На една подла твар.

Девлин влезе в ниската, дълга сграда и застана мълчаливо пред празния бокс, където прибираха жребца му.

— Кълна се в името божие, отмъщението ми ще бъде страшно — произнесе дрезгаво той.

Един човек знаеше истината. И този човек беше жена. Красива жена, „ангел“ в човешки образ според старата леля Вайълит. Да, но ангел на смъртта и измамата. Ейприл от Сереног.

Той измъкна една желязна вила от тлеещата купчина сено и я метна като копие към стената. Конят, вързан наблизко, изцвили страхливо и се опита да се откъсне от поводите. Девлин изобщо не го чу. Мислите му бяха изцяло заети с измамницата. С красивата, предизвикателна жена, която беше причинила този невероятен хаос.

В името на бога, той нямаше да спре, преди да я намери. Щеше да я преследва безмилостно. И щом я откриеше, щеше да ѝ извие красивата, лъжлива шийка.

Но първо щеше да я завлече в леглото си.

Ейприл наблюдаваше гнева на лорда през прозорчето на параклиса. Щом се увери, че огънят беше спрял, тя избяга през градината по една отъпкана пътека и се скри в първото място, което ѝ предложи убежище. В голямото помещение горяха няколко свещи. Тя се прекръсти и се сви зад прозорчето, за да вижда какво правеше лордът. Като имаше предвид лошата му слава, очакваше много по-страшна гледка, но онова, което видя, я изненада.

Вярно, беше едър, но имаше и по-високи мъже. Беше широкоплещест и въпреки това строен, но онова, което привлече вниманието ѝ, беше начинът, по който даваше нарежданията си. Мъжете, които бяха по-едри от него, сякаш се смаляваха, докато го слушаха. Той каза няколко думи на един от войниците, отиде в обора, после излезе във външния двор на замъка и даде няколко заповеди, които тя не можеше да чуе, но живо си ги представи. Очевидно беше бесен от гняв, но дори в това състояние не бе способен на хладнокръвно убийство, както твърдяха слуховете. Особено пък на собственото си дете. Тя не вярваше в това, особено след като бе видяла колко много означаваше за него синът му. Но може би той беше способен да убие човека, причинил зло на сина му? Точно така, със сигурност щеше да го направи. Затова тя трябваше да избяга колкото се може по-скоро.

Как да се измъкне от замъка? Решетката пред подвижния мост беше спусната, портите бяха затворени, баронът със сигурност беше

дал заповед на войниците си да претърсят всяко ъгълче вътре. Все пак имаше възможности за бягство. Всяка крепост разполагаше с тайни ходници и вратички, вкопани високо в стените, през които войниците се измъкваха незабелязани. Естествено тя нямаше представа къде би могла да намери такава врата. Но можеше да предизвика съдбата и да излезе пред Девлин, да падне на колене и да го помоли за прошка, да му предложи помощта си за намирането на сина му. Ала съзнаваше, че усилията ѝ ще бъдат посрещнати със студено, жестоко презрение. Проклетият Пейтън, защо я беше изоставил? Дали такава е било намерението му от самото начало?

— Помогни ми, боже! — прошепна с болка тя, втренчила поглед в разпятието над олтара. Не можеше да се крие вечно в параклиса. Много скоро щяха да я открият, а тя не познаваше достатъчно добре Блек Торн, за да си намери добро скривалище. Трябваше непременно да избяга, да намери брат си и да освободи момчето. Едва тогава можеше да застане пред лорд Девлин.

Когато към параклиса се запъти дребен, набит мъж — свещеникът, — следван от млада жена с дете, Ейприл се разтрепери. Къде да се скрие? В никакъв случай не зад олтара. За щастие видя врата към малка стаичка, обзаведена с тясно легло и маса. На отсрещната страна имаше завеса. Ейприл се мушна зад нея и се озова в тесен коридор с дължина около два метра, който завършваше с врата. За съжаление вратата беше заключена. Натисна я с рамо, задърпа отчаяно дръжката, но дебелилото дърво не се помръдна. Тя беше пленница.

Единственият ѝ шанс беше да чака тук, докато свещеникът заспи, и да се промъкне покрай него.

Чу как отецът влезе в параклиса, коленичи пред олтара и подхвана утешителна молитва, прекъсвана от хълцанията на младата жена. В молитвата ставаше дума за съпруга на жената, който сега бил на небето, за момченцето, което нямало да запомни баща си. Плачът на жената отслабна, но сърцето на Ейприл се обливаше в кръв. Това беше само една вдовица, само едно дете, останало без баща. Още колко живота беше разрушил Пейтън?

Тя знаеше от самото начало, че начинанието им е рисковано, естествено. Знаеше, че могат да пострадат хора. Но Пейтън я беше уверил, че никой няма да плати с живота си, освен ако планът му не се

провали. Даже ѝ беше заявил, че никой няма да пострада сериозно. Той беше убеден, че повечето обитатели на Блек Торн ще са събрани в залата, а със стражите ще се справят лесно. „Много просто — ще им вземем оръжията, ще ги вържем и ще натъпчем парцали в устите им — обясни ѝ той, когато тя го попита как смята да се промъкне покрай стражите. — Имам хора в замъка, сестричке, шпиони, които знаят къде са разположени стражите. Сигурен съм, че всеки пост ще получи достатъчно вино, бира и медовина. Войничетата ще се напият и нашата малка група ще се промъкне незабелязано в замъка.“

Как може да му повярва! Нима беше толкова глупава? Докато стоеше в тъмния ъгъл и се вслушваше в отчаяния плач на вдовицата и в невинните, неразбиращи въпроси на детето, тя изпита ужасяващо чувство за вина. Никога нямаше да успее да поправи стореното зло. Не и след като имаше загинали мъже. Тя вдигна безшумно завесата и изпита пронизваща болка, когато видя молеция се свещеник, сложил едната си ръка върху тъмните, къдрави коси на жената и другата върху главичката на детето, вкопчило се в полите на майка си. Очите на малкия бяха хлътнали дълбоко поради липсата на сън и той непрестанно си смучеше палеца.

Ти си виновна, че тази жена остана вдовица. Ти си отговорна, че момченцето ще израсне без баща. Длъжна си да оправии кашата, която забърка, все едно по какъв начин. Първо трябва да освободиш момчето и после да се изправиш пред лорд Девлин. Ако той изобщо ти даде тази възможност. Може би Пейтън е имал намерение да те лиши от властта ти. Може би сега е на път към Сереног, за да се провъзгласи за барон и господар на бащиния ти дом.

След минути жената и детето излязоха от параклиса. Ейприл чу стъпки, но скоро се възцари тишина. Свещеникът трябваше да се прибере в стаичката си, но тя не чуваше нищо друго, освен пробягването на мишките зад стените на затвора ѝ.

Да се осмели ли?

Тя отмести предпазливо завесата и излезе от алкова. Вмъкна се в стаичката на свещеника и се вслуша напрегнато. Параклисът беше празен. Направи две крачки към вратата, когато чу стъпки отвън. Бързо се оттегли в скривалището си и се сгуши в тесния алков. Ала тъкмо когато протегна ръка назад, за да се хване за вратата, някой стисна пръстите ѝ в желязна хватка.

— О! — Тя се обърна, обзета от паника.

— Коя сте вие, по дяволите! — отговори ѝ гласът на лорд Девлин в мрака и коленете ѝ омекнаха. Той я издърпа през отворената врата, изкачи няколко стъпала, стисна ръката ѝ и я принуди да го последва в голяма стая, където беше запален буен огън и горяха свещи. По стените бяха окачени скъпи килими и стари мечове, пред камината стоеше огромно легло. Сърцето ѝ спря да бие. Беше се озовала в частните покои на барона.

Всичко свърши. Вече нямаше възможност да избяга. Съдбата ѝ... нали Джинайва ѝ бе предсказала точно това?

Тя пое дълбоко въздух, изпъна крехките си рамене, вирна брадичка и погледна право в гневните сиви очи на звяра от Блек Торн. Той я стисна толкова силно, че едва не ѝ счупи костите.

— Лейди Ейприл — прошепна дрезгаво той и устните му се опънаха в тънка линия. — Гръм и мълния, аз съм истински щастливец! Точно вас търсех. — Той затвори вратата с ритник, дръпна я вътре и изрече почти без да движи устните си: — Кажете ми, и то веднага: къде, по дяволите, е момчето ми?

6

Трябваше да положи огромни усилия, за да не я раздруса и да ѝ изтръгне истината с бой. Свивайки и разтваряйки ръце, той ходеше неспокойно напред-назад. Мислеше за лъжите, за измамата и за начина, по който тя го бе изоставила пред стотината гости като болен от любов идиот. Но над всичко друго беше сковаващият страх за съдбата на сина му.

— Синът ви е при брат ми — отговори тя и стана от леглото, върху което той я беше метнал в сляпата си ярост. Дори успя надменно да вдигне едната си вежда. По дяволите, как се осмеляваше да се държи гордо след всичко, което му беше сторила! Сигурно това беше поредната ѝ лъжа. — Вероятно са на път към Сереног. Не беше част от плана ни да отвлечем сина ви, или поне аз не знаех нищо за това. Очевидно брат ми е имал други планове.

— Какъв брат?

— Казва се Пейтън.

Името му се стори познато. Стана му неприятно, почувства се дори виновен. Но в момента това изобщо нямаше значение.

— Все ми е едно кой го е отвлякъл и защо. Единственото ми желание е да си го върна.

— Кълна ви се, аз...

— Вие ли се кълнете? — изсъска вбесено той, смаян от дързостта ѝ. — Вие не можете да се кълнете в нищо, мадам. И нищо не можете да направите. Вие сте пленница в Блек Торн.

— О, не! — Тя поклати енергично глава, сякаш имаше право да взема решения. При това шапката падна от главата ѝ и лепенорусата коса се разсипа на меки вълни по раменете. — Опитайте се да разберете, че ако ме задържите тук, няма да мога да направя нищо. Но ако ми позволите да тръгна още тази нощ, тогава ще мога да настигна Пейтън. Ще го убедя да освободи момчето.

Тя изрече думите с такава убеденост, че той за миг се изкуши да ѝ повярва. Златните ѝ очи бяха пълни с обещания, тя протегна

умолително ръце към него.

— Да не мислите, че пак ще ви повярвам? — Искаше му се да се засмее, но положението беше отчаяно. — Ако сте забравили, двама мъже са мъртви, може би има и други, синът ми е отвлечен, конете и съкровището ми са откраднати, оборите са изгорели почти до основите — и всичко това заради вас. — Той погледна злобно в лицето, вдигнато към него, черно от сажди и мръсотия... но имаше и още нещо. На бузата ѝ зееше рана.

— Как се наранихте? — попита неочаквано меко той и докосна бузата ѝ. Тя потръпна, но не се отдръпна от докосването му.

— Това няма нищо общо.

— Кажете ми.

— Скарахме се...

— С кого?

— С брат ми. Заради момчето. Когато разбрах, че има намерение да го отвлече, се възпротивих и той ме удари.

— Ударил ви е? — повтори невярващо Девлин. В тази минута беше готов да разкъса Пейтън от Серенег на парченца. И този негодник държеше в ръцете си неговия син!

— Много убедително лъжете — изфуча вместо това той, без да я изпуска от поглед, макар да съзнаваше, че времето изтичаше през пръстите му. Всяка секунда, която прекарваше тук, беше спечелена за хората, отвлечли сина му. — Получили сте раната, когато сте се опитали да избягате.

— Не сте прав — отговори с достойнство тя и изправи гръб. Лицето ѝ беше напълно сериозно, всяка дума беше на мястото си: — Ако ме освободите, обещавам ви да намеря момчето и да ви го върна невредимо.

— Аз пък си мисля, че ще бъде по-добре да ви задържа като пленница в замъка си. — Той направи крачка към нея и я хвана за рамото. Привлече я толкова близо до себе си, че нежният аромат на лавандула, който само преди час го бе омагьосал, отново го удари в носа. Дори в гнева си припомни как я бе целувал и колко прекрасно беше, когато тялото ѝ се притискаше до неговото. Припомни си и колко привлекателни изглеждаха гърдите ѝ, покрити сега от груба вълнена материя.

— Но аз бих могла да ви помогна.

— Вече достатъчно ми „помогнахте“. — Той извърна глава и извика към отворената врата: — Стража!

— Моля ви, недейте, лорд Девлин. Повярвайте ми, аз наистина мога да ви помогна.

— Да ви повярвам? — повтори подигравателно той. — Никога.

На вратата застана Джеймисън и Девлин бутна пленницата си към него.

— Това е лейди Ейприл от Сереног. Тя е враг на Блек Торн и моя пленница. Затворете я в подземие...

— Недейте! Не мога да направя нищо, ако съм затворена!

Девлин погледна в невинните ѝ очи. За бога, нима все още беше омагьосан от нея? Представи си я в затвора — плъхове, мръсотия, други затворници, нито лъч светлина, жестоки и похотливи стражи. Само след няколко часа щеше да бъде изнасилена от всички войници, които пазеха затвора и макар че проклинаше мекушавостта си и се опитваше да потисне чувствата си, за да я накаже, както заслужаваше, той не можеше да допусне една лейди да бъде брутално изнасилена — а след това стражите да се обзалагат за нея. Опитвайки се да си внуши, че тази перспектива му е безразлична, той все пак заповяда на стражника:

— Отведете я в празната килия в северната кула и я охранявайте. Никой няма право да я посещава, освен мен.

— Тъй вярно, милорд.

Ейприл се освободи от ръката на войника, застана пред него и отново помоли:

— Моля ви, пуснете ме! Кълна ви се, че ще се върна със сина ви. Тук не мога да ви бъда полезна с нищо.

Взрян в невероятните ѝ златни очи, Девлин усети нов пристъп на слабост. Това беше лудост. Тя беше проклятието на живота му. Тя, само тя бе изложила живота на сина му на опасност. Разгневен на себе си, той разтърси глава и грубо заповяда на войника:

— Махни я оттук! И я охранявай строго. Отговаряш с живота си. — Без да я удостои с поглед, той се спусна по стълбата. Пред обора го чакаха войниците, готови за път. Трябваше да прогони жената от мислите си. Сега най-важното беше да намери сина си.

После щеше да си разчисти сметките с нея.

Джинайва седеше сама пред догарящия огън в къщичката си в Сереног. Тук-там в огнището пукаха въглени, вятърът свиреше през тънката слама на покрива и през пролуките в старите стени. Жената трепереше, но не от студа, който беше сковал костите ѝ. Беше устоявала и на много по-силни ветрове, бе преживяла зими, много по-страшни от тази, но днес мръзнеше сърцето ѝ.

Котката ѝ, обикновено дива и неспокойна, се беше свила на кълбо върху сламеника, далече от голия под. Козата, затворена зад дъсчената ограда в ъгъла, блееше жално, сякаш и тя усещаше магическите трептения във въздуха, злите предчувствия, отчаяния страх, вледенил сърцето на Джинайва.

— Божичко, какво направих? — пошепна с болка тя и сложи ръка върху корема си, където растеше бебето ѝ. — О, Моригу, майко на духовете, прости ми, че излъгах! — Тя затвори очи, извади от джоба си малка кама и нарисува на пода до огнището нещо, което наподобяваше опашка на петел. — Моля те, пази лейди Ейприл и Пейтън! — Тя изтри острието в полата си и хвана камата в шепа. Наточената стомана разряза кожата ѝ и върху руната капнаха няколко капки кръв. — Закрилай ги. Пази и детето ми. Не позволявай да им се случи зло.

Тя отпусна камата и се загледа в догарящия огън. Черни облаци дим се кълбяха към дупката в покрива и тя видя в тях нещо, което я накара да потрепери. Черно видение, което не можеше да заличи. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Вече се бе проляла кръв за Сереног, но щеше да се пролее още.

— О, не — пошепна тя и се уви в кърпената наметка. Огънят внезапно пламна и тя видя сред пламъците смъртта, която щеше да ѝ отнеме горещо обичаните хора.

Килията на еремита представляваше тясно помещение със сламена постеля, покрита с вълнени одеяла. През малко прозорче в стената проникваше свеж въздух. Войникът ѝ подаде стомна с вода за пиене и празна кофа за нуждите ѝ. След това заключи вратата отвън и Ейприл остана в пълен мрак.

Вбесена, тя изрита постелята и със стон падна върху одеялата. Сви се на кълбо, опря лакти на коленете си, сложи брадичка в дланите

си и се опита да измисли начин за бягство. Непременно трябваше да избяга, но как? Да извика стражника и да го прониже с камата, която криеше в джоба си? Или, когато ѝ донесеше хляба, да го удари с нещо тежко и да го затвори в килията си? О, не! Безнадеждно начинание. Тя опипа стените с надеждата да намери отвор, пропуснат под светлината на факлата при влизането ѝ в килията. Ала не откри нищо, освен камъни и мазилка.

Прозорчето беше твърде тясно. Даже да успееш да се промуши пред него, щеше да се озове на няколко метра над земята. Не, трябваше да използва ума си... Докато се разхождаше неспокойно в малкото помещение, тя мислеше за измяната на Пейтън. Проклетата да е жаждата му за мъст! Проклето да е честолубието му, проклет, трижды проклет да е лъжливият му език! Защо не ѝ се довери? Защо не я послуша, защо отвлече момчето против волята ѝ? Какво точно беше замислил?

Въпросите се гонеха в главата ѝ. Само след няколко минути обаче по коридора прозвучаха бързи, тихи стъпки.

В ключалката изскърца ключ.

Ейприл се отдръпна назад и стисна дръжката на камата. Вратата се отвори невидимо в мрака.

— Лейди Ейприл? — пошепна непознат глас.

— Аз съм. Кой сте вие?

— Аз съм вашето спасение — прозвуча дрезгав отговор. Мъж? Жена? Не може да разбере. На каква възраст? От дрезгавия шепот не пролича нищо.

— Колкото по-малко знаете, толкова по-малка е опасността за всички ни. Побързайте. Нямаме много време. Пред портата ви чака кон. Следвайте ме.

Фигурата, увита в тежка наметка с качулка, която скриваше главата ѝ, грижливо заключи вратата. След това посегна към почти угасналата факла в скобата на стената и поведе Ейприл по виещата се надолу стълба. Скоро излязоха от кулата и Ейприл едва не се закашля от тежката миризма на дим и мокра пепел. Все още не можеше да повярва на обрата в съдбата си. Дали непознатият я водеше към свободата, или към смъртта? Приятел ли беше или враг? Все въпроси, на които нямаше отговор. Въпреки това го последва.

Предателят от Блек Торн вървеше бързо, плъзгаше се между сенките, лицето му винаги беше отвърнато от бледата лунна светлина.

Около оборите все още беше пълно с мъже, прозорците на замъка бяха осветени. Само преди няколко часа Ейприл беше танцувала с барона в голямата зала. Сякаш бе минала цяла вечност оттогава.

Завиха зад ветрената мелница и тръгнаха по насипана с чакъл пътека към задната порта. Ейприл тайно се подготвяше за защита. Там сигурно имаше войници. Ала скритата под наметката фигура я преведе през една порта, след което изкачиха два етажа, без да срещнат никого.

— Всички са при оборите — обясни непознатият, сякаш бе прочел мислите ѝ. Отвори вратата към малко помещение, където по стените блестяха метални острия. — Побързайте. — В отсрещния край на помещението се виждаше дебела дъбова врата. — Стара падаща врата — обясни придружителят ѝ и хвърли през отвора дебело въже. — Спуснете се по въжето, скочете на земята и тичайте към гората. Конят ви чака близо до стария мост.

— Кой сте вие? — попита с треперещ глас Ейприл. — Защо го правите?

— Аз съм приятел на Сереног. Побързайте! Баронът ще тръгне най-много след час и тогава вече няма да има надежда.

Ейприл се подчини. Залови се за въжето и когато се обърна, успя да види под качулката бледо лице. Бяла кожа, тъмни очи, които светнаха в червено под догарящата факла.

Тя уви крака около въжето, изпрати кратка молитва към небето да е достатъчно дълго, за да стигне до земята, вкопчи се в грубия коноп и скочи в зейналия мрак.

— Тичай, миличка, тичай! — Ейприл отчаяно заби петите си в хълбоците на запотения кон. Кобилата я чакаше, вързана за ябълковото дърво до портата. Без да губи нито секунда, Ейприл скочи на седлото и препусна като луда в посоката, в която бяха тръгнали брат й и съучастниците му.

Беше сигурна в пътя, затова препусна право през полето. Знаеше, че ще се справи по-бързо, ако стои далече от пътя, както знаеше и че само след няколко минути малката армия на лорд Блек Торн щеше да излезе от портите на замъка. Дали някой вече му е казал, че пленницата му е избягала? Или той ще тръгне на път с увереността, че тя е на сигурно място в кулата, и ще се опита да я използва в преговорите с брат й?

Тя се прилепи до гривата на малкия испански кон и се постара да увеличи темпото, макар че замръзналата земя беше опасна. На север, в посока Сереног. Ако Пейтън се придържаше към плана си, имаше вероятност да го настигне. Тя беше сама и можеше да съкрати пътя, докато брат й водеше момчето, допълнителни коне и малък отряд войници.

С малко повече късмет щеше да го настигне на кръстовището. Ако не, всичко беше загубено. Сянката на смъртта щеше да я преследва.

Девлин от Блек Торн щеше да разбере, че пленницата му се е изплъзнала, и да я преследва със сатанинска жажда за отмъщение.

Бог да ми е на помощ, повтаряше си тя, докато се привеждаше все по-ниско към шията на запотената кобила. Юздите в ръцете й бяха леденостудени, зъбите тракаха, бузите й бяха изложени на ледения вятър.

Ала вътрешно вреше и кипеше. В гърдите й бушуваше ярост.

Какъв идиот беше този Пейтън! Да я изостави като ненужен товар!

О, само да можеше, щеше да му извие арогантния врат! Как смееше да променя плана? Как смееше да се противопоставя на заповедите ѝ? Защо беше изложил на опасност живота на хората, които работеха в Сереног? Тя пришпорваше непрекъснато кобилата, надявайки се да настигне малкия отряд, воден от Пейтън. Отряд, съставен от мъже, които познаваше от детските си дни. Мъже, които не участваха пряко в отвличането на момчето.

Проклет да е Пейтън! Проклет да е отмъстителността му!

Брат ѝ беше полудял — това бе единственото възможно обяснение. Така размишляваше Ейприл, докато препускаше в нощта. Трепереше при мисълта какво можеше да им се случи, ако Девлин настигнеше жалката банда от крадци и похитители. Какви ли мъчения щеше да измисли, за да задоволи жаждата си за отмъщение, колко болка щеше да им причини.

Отново си припомни думите на Джинайва. *„Това е съдбата, милейди.“* Засега съдбата ѝ изглеждаше мрачна като зимната нощ.

— Напред! — извика отчаяно тя и кобилата навлезе смело в гъстата гора, където лунната светлина падаше през голите клони. Образът на Девлин навестяваше мислите ѝ като ангел на отмъщението — кораво лице, студени очи. Големите ръце, стиснатите юмруци, яростта, че единственото му дете беше отвлечено от собствения си дом. Болката, която пареше в сърцето му.

Виновните щяха да платят дяволски висока цена.

Проклет да е Джинайва с ясните ѝ очи и ужасните предсказания. Проклет да е Пейтън и честолубието, което изгаряше сърцето му. Но тя беше не по-малко виновна от тях, защото беше мечтателка. Господарка, която не правеше нищо, само се надяваше, че един ден съдбата на Сереног ще се обърне. Тя беше най-голямата глупачка.

А какво се случи тази вечер с Девлин от Блек Торн? Тя си припомни колко безсрамно беше флиртувала с барона и стисна зъби, за да не извика. Беше стигнала дотам, че сама го целуна по устата. Тялото ѝ тръпнеше под докосванията му и копнееше за още ласки. Божичко, как бе допуснала да падне толкова ниско? Нали трябваше да е само част от добре обмисления план? Вместо това си позволи да се потъне в празничната атмосфера, да се забрави в топлината и уютата на замъка, да се забавлява безгрижно...

Освен това не беше очаквала, че лорд Девлин е толкова красив. Не се впечатли толкова от волевата брадичка и широките рамене, колкото от блясъка в сивите му очи, от страстта в дълбините им. От начина, по който я докосваше с устните си, от обещанието, скрито в целувките му. Никога досега не беше усещала тази горещина в кръвта си. Днес беше познала радостта от чистото изкушение. Горчивината и сладостта на плътската любов.

А сега синът му е в опасност и виновната си ти.

Как можеш да бъдеш толкова глупава, укори се за пореден път Ейприл. Изведнъж забеляза малкия отряд на Пейтън под бледата лунна светлина и зъбите ѝ затракаха по-силно. Брат ѝ беше възседнал огромен черен жребец, вероятно коня на барона, и държеше плячката пред себе си. Макар че бяха доста далече от нея, за да ги разпознае, Ейприл беше сигурна, че синът на лорда е в ръцете му. „Идиот“ — пошепна тя и отново пришпори кобилата си. Скоро щеше да настигне групата, която се изправи пред една доста широка река.

Жребецът на Пейтън поведе отряда. Конете навлязоха смело във водата, без да се боят от студа, и се устремиха към отсрещния бряг.

Как може да повярва в планове на Пейтън? Докато малката ѝ кобила се опитваше да настигне бързите жребци, Ейприл си припомни отново последните му думи.

Там е проблемът с теб, сестро, че никога не си готова да направиш онова, което трябва. Обвинението му беше по-болезнено от раната на бузата ѝ, защото беше вярно. А сега дяволът от Блек Торн бе по петите на верните ѝ хора, на жалките войници от Сереног, които Пейтън беше превърнал в крадци и похитители на деца. Повечето от тях имаха жени и деца и въпреки това бяха рискували живота си в тази дръзка мисия. Заради Сереног.

Ако ги хванеха, щяха да ги обесят, но преди това щяха да ги подложат на мъчения.

Мъжете навлязоха в гората на отсрещния бряг. Копитата на конете им гърмяха по замръзналата земя. Вече бяха доста далече от Блек Торн. Стомахът ѝ се сви на топка. Какъв безумен план! Всички щяха да загинат. Жените и децата от Сереног щяха да платят с живота си безумието на господарите си. Лорд Девлин щеше да ги направи роби и да ги измъчва безмилостно.

За всичко си виновна ти, Ейприл, ти, която си се заклепа да ги защитаваши.

Роуз, шивачката с блестящи очи, която обичаше пиперливите шеги, Уейн, мършавата готвачка, която умееше да приготви една гъска така, че да нахрани двадесет души, малката Мили, перачката, и още много други щяха да свършат на бесилката. Или да работят принудително за господар, който ги презираше. Някои от жените щяха да служат за забавление на войниците... и всичко това само защото Ейприл беше слаба и доверлива.

— Бог да ми е на помощ — пошепна за пореден път тя. — Дано се смили над бедните хора. — Трябваше да стигне до хълма, където пътят се разделяше. Според плана три групи ездачи трябваше да тръгнат в три различни посоки. Пейтън подкара черния жребец на запад — точно както беше планирал. Уговорката беше те двамата да тръгнат по дългия път, Бернар и Самуел с допълнителните коне да потеглят на изток, а Роджър, Исаак и Мелвин да поемат по северния път, най-прекия, който прекосяваше възвишенията. Щом стигнат до най-високата точка, да запалят факли, за да отклонят преследвачите от истинското място на срещата — отдавна пустеещия крайпътен хан западно от Сереног.

Всичко това беше лудост! Сърцето ѝ биеше в такт с копитата на коня, който препускаше с последни сили, за да настигне врания жребец. Дали звярът от Блек Торн щеше да допусне да го заблудят по този начин?

Тя си спомни будния поглед на сивите очи и осъзна, че лордът на Блек Торн притежаваше изключителна интелигентност.

Някъде много отдалеч долетя лай на кучета. Преследваха ги опитни ловци. Конете им бяха бързи. За бога, Сереног беше обречен на гибел!

Девлин препускаше като пришпорван от самия сатана. С кучетата напред и групата войници, които го следваха, той пришпорваше безмилостно нещастния си кон. Кучетата бяха поели по следата. Той ги накара да подушат дрехите на Джейл и те задърпаха въжетата с див лай, а когато ги освободиха, хукнаха право на север.

Към Сереног.

Кучетата тичаха направо през полята, устремени към целта. Лордът ги следваше по петите. Времето беше негов враг. Колкото по-дълга беше раздялата с Джейл, толкова по-вероятно беше момчето му да страда. Отново си припомни колко лесно го беше измамила жената и колко безпроблемно бяха отвлекли сина му. Стисна зъби до болка и шибна коня с камшика си. Бедното животно изцвили от болка и макар че се спъна в гладките камъни покрай реката, успя да се изкачи на другия бряг и навлезе в гъстата гора.

Все напред, все по-бързо, докато настигнаха лаещите кучета, спрели на кръстовището, където пътят се разклоняваше в три посоки. Девлин стегна юздите на запотения си кон и се огледа. Водещото куче се обърна на север, към Сереног, но според Девлин този път беше твърде пряк. Една умна кучка избра пътя на запад, а няколко други, след като дълго душиха и търсиха, поеха на изток.

Девлин скочи на земята и се опита да различи следите под лунната светлина. Войниците го чакаха встрани от кръстовището.

— Накъде тръгваме? — попита Ръдиърд.

— На север — отговори Девлин, макар че не беше сигурен в избора си. Ами ако водеше войниците си към капан? Може би врагът беше получил подкрепления от замъка и беше устроил засада на някое усамотено място. Не трябваше ли да изпрати съгледвач, който да проследи пътя на бегълците? Не, нямаше време да чака.

Лордът изрита ядно едно камъче от пътя и улучи стъблото на стар дъб.

— Ще се разделим — реши той.

— Според мен врагът очаква от нас точно това, милорд — възрази Ръдиърд, слезе от коня и отиде при господаря си. — Като се разделим, по-лесно ще ни надвият.

— Защо, според теб, искат да се разделим?

— Може би са отвлекли момчето, за да ви примамят във от замъка. Каквото и да е планът им, според мен те просто използват сина ви, за да ви заловят и убият.

— Вероятно си прав — изръмжа Девлин, докато вятърът шумеше в няколкото мъртви листа, увиснали по голите клони. — Но по-добре аз, отколкото синът ми.

— А най-добре нито един от двамата.

Ловците и войниците наскачаха от конете си и се опитаха да разчетат следите по замръзналата земя.

— Конете са тръгнали на север — заяви дебелият стрелец Кърби и отново се наведе над най-ясната диря.

— Аз пък виждам следи, които водят на изток. — Спенсър се намръщи и подръпна късата си брадичка. — Има и следи на запад. Много е тъмно и не съм съвсем сигурен. През празничните дни винаги има много движение, минават каруци, карета, коне и е трудно да определя точно.

— Ще се разделим — реши Девлин. Инстинктът му подсказваше, че върколаците на Ейприл от Сереног ще препускат право към дома, за да се скрият зад портите и дебелите стени на замъка. Така да бъде.

— Вижете, милорд! — извика един от войниците, който беше вързал коня си за близкото дърво и се взираше на запад. — Виждам огън... не, движи се... Това са факли!

Девлин присви очи и откри далечните светлини на върха на хълма.

— Това са похитителите — извика уверено Ръдиърд. — Тръгнали са на север. Това е най-късият път към Сереног. Трябва само да прекосят възвишенията.

— Защо са рискували да запалят факли? — попита сърдито Девлин. Мислите се надпреварваха в главата му. — Искат да ни примамят нататък. Това е капан.

— Може би си мислят, че имат достатъчно голяма преднина или че ние ще тръгнем едва на разсъмване, защото сме заети с пожара. Може би са убедени, че нищо не ги заплашва и никой няма да ги види. Сигурно са запалили факлите, за да осветяват пътя си — предположи един от войниците.

— Прав си — кимна Ръдиърд. — Там има опасни скали, нощта е тъмна и пътят изобщо не се вижда. Явно не са посмели да направят почивка, а са рискували да запалят факлите, само и само да стигнат по-скоро в Сереног.

— Без факли като нищо ще паднат в някоя пропаст — подкрепи го друг войник.

Девлин не беше убеден. По-добре да изчака и да види какво ще направят кучетата. Досега беше разчитал най-вече на водещото куче,

но и кучката бе отличен следотърсач. Тя излайваше, поемаше по пътя на запад, след малко се връщаше и надаваше проточен вой. Очевидно беше усетила миризма. Джейл? Или и бедното животно се беше объркало като тези мъже — най-добрите му войници? Той се приведе и докосна земята с пръсти, сякаш допирът щеше да му покаже по кой път да поеме.

— Ще се разделим — повтори той, без да откъсва очи от кучката, която отново излая, завъртя се около собствената си ос и пак се втурна на запад. Лордът се изправи и изтупа ръцете си. — Аз тръгвам на запад. Шестима мъже тръгват с мен. Вие, Ръдиърд, и още шестима тръгвате след факлите на север. — Той посочи сър Бенсън. — Вие вземате останалите и потегляте на север. Ще яздим през цялата нощ и през утрешния ден. — Студеният вятър насълзяваше очите му, но той не трепна. — Ако дотогава все още не сме намерили Джейл, ще се срещнем пред портите на Сереног. Всяка група да изпрати човек при Колин в Блек Торн, за да му докладва и да поиска още войници, запаси и стенобитни оръжия, за да нападнем Сереног.

— Няма ли да сме по-силни, ако останем заедно? — попита Ръдиърд.

— Естествено, но ще сме и по-бавни. Хайде, тръгвайте и намерете момчето ми! — Девлин се метна на седлото и хвана юздите. Нямахте стена, която да не може да изкачи, за да спаси сина си. Нямахте порта, достатъчно здрава, за да го спре да намери Джейл.

Не го бе грижа кой ще се изпречи на пътя му. Пришпори коня и препусна на запад. По-добре беше да взема лейди Ейприл със себе си, каза си ядно той. По израза на лицето ѝ щеше да прочете в каква посока беше тръгнала шайката крадци и главорези. Нейната шайка.

Той нави юздите на ръката си в дебела ръкавица и заби шпори в хълбоците на коня. Леденият зимен вятър ревеше в клисурата. Конят изцвили сърдито, приведе се и се устреми напред в безумен галоп. Лордът продължаваше да се проклина за възхищението си от тази жена. Да, тя беше прекрасна, кокетка и невероятно изкусителна с невинната бяла рокля и бисерната огърлица. Той бе омагьосан от красотата ѝ, но и от очарованието, от будния ѝ ум.

Нима покойната му съпруга не го беше научила, че трябва да се пази от жените! Тя също беше красавица, изкусителка, не го оставяше спокоен нито за миг. Докато конят летеше по тесния път, Девлин си

заповяда да не мисли сега за Ейприл. Беше истински късмет, че я бе намерил в стаята на свещеника.

Конят смело изкачи високия хълм и пред погледа на барона се откри празно пространство. Той спря за миг, даде възможност на животното да си отдъхне и изчака войниците, които бяха изостанали.

Не можеха ли да побързат? Все пак ставаше въпрос за съдбата на Джейл.

Може би беше вече късно. При тази мисъл сърцето му едва не се пръсна. Нещо в него угасна — искрата човечност, която го различаваше от жестокия, див демон, познаващ само жаждата за кръв. Може би похитителите не искаха откуп, а само отмъщение.

Исусе Христе, не!

Лордът препусна по тясната пътека. Трябваше да намери момчето си. И то скоро.

Щом освободи Джейл, ще унищожи похитителите. Мъжете, осмелили се да отвлекат единствения му син, ще платят скъпо и прескъпо за жестокостта си.

А с тях и жената.

8

— Спри! — изкрещя Ейприл, когато стигна достатъчно близо до брат си. — Пейтън! Спри веднага! — Вече бяха на голямо разстояние от Блек Торн и можеха да си позволят няколко минути отдих.

Пейтън се обърна и като забеляза сестра си, веднага дръпна юздите на черния жребец. Момчето беше проснато напреки на седлото пред него и той трябваше постоянно да го придържа.

— Къде беше, по дяволите? — изсъска той и насочи коня към нея. — Обърнах се и теб те нямаше! — Лицето му беше побеляло от гняв. — Какво стана?

— Ти изчезна, не аз. — Тя спря тежко дишащата си кобила съвсем близо до нервния вран жребец.

— Знаеш, че трябваше да се срещнем със...

Той не завърши изречението и тя бе готова да го шамароса.

— Нищичко не знаех. Ти си променил плана.

— Помислих си, че си решила да останеш със звяра от Блек Торн.

— И защо, според теб? — изфуча тя, после махна с ръка, решила да пренебрегне хапливата му забележка. — Сега няма да говорим за това. Нямаме време да се караме.

Измъчената кобила дишаше толкова трудно, като че всеки миг щеше да рухне под нея. Самата тя бе уморена до смърт. Синът на Девлин изглеждаше много зле. Висеше в ръцете на Пейтън като мокро вързопче.

— Ти си променил плана — изясни още веднъж тя. — Ако искаме да преживеем следващата нощ, трябва да стигнем до най-близкия град и да предадем момчето на местния свещеник. Той ще се погрижи да го върне в Блек Торн. Само така можем да предотвратим войната.

— Имам си причини да взема момчето и да го задържа при себе си. — Пейтън я гледаше укорително от гърба на могъщия жребец.

— Ако го задържиш, всички ще пострадаме.

— Не вярвам.

— Девлин от Блек Торн няма да се примири, докато не си върне сина, и целият Сереног ще плати скъпо и прескъпо за глупостта ти, братко. Ще сравни дома ни със земята, казвам ти! Ще има разрушение, каквото не можеш да си представиш.

— Не и докато го е страх за живота на момчето. — Очите на Пейтън изпрацаха отровни стрели, усмивката му издаваше пресметлива жестокост. Момчето простена и сърцето на Ейприл преля от жалост. — Сега Девлин от Блек Торн е точно там, където ние го искаме. Той няма да предприеме нищо, за да не навреди на момчето си, ще ни даде всичко, което искаме, и дори повече.

— Ще има само отмъщение и смърт.

— Не. Погрижил съм се за това.

— Ти се противопостави на волята ми.

— Направих, каквото трябваше.

— Обеща ми, че няма да се пролива кръв.

Пейтън равнодушно вдигна рамене и момчето отново простена.

— Значи съм те излъгал.

Някъде далече изписка сова, вятърът засвири по-силно в оголелите клони.

— Ти ме измами.

— Направих, каквото трябваше, сестричке, за да принудя Девлин от Блек Торн да падне на колене. Виж какво, не бива да губим повече време. Нямам намерение да слушам оплакванията ти. Или тръгваш с мен, или заставащ срещу врага, и то сама.

Той плесна коня с камшика и могъщото животно се изправи на задните си крака. Детето, все още упоено, промърмори нещо.

Ейприл стисна здраво зъби, пришпори кобилката си и го последва. В момента нямаше друг избор, но докато следеше бавното издигане на луната по небесния свод, тя осъзна, че беше длъжна да поправи стореното зло, независимо как. Трябваше да намери начин да върне момчето на баща му и да спаси дома си.

В едно обаче Пейтън беше прав. Тя беше само една глупачка, една мечтателка. Но сега с това беше свършено. Каквото и да си мислеше Пейтън, тя можеше да действа не по-малко безогледно от него. И щеше да му го докаже още тази вечер.

Много е късно, мислеше си Джинайва, докато стоеше пред разхвърляното легло в малката хижа, където Мери, едра и силна жена, се гърчеше от болки в напразни опити да роди близнаците си. Болките бяха започнали преди няколко часа, сбръчканата стара акушерка Брит бе излязла да донесе чиста вода и да повика свещеника.

Мери стенеше сърцераздирателно.

— Помогнете ми! Помогнете на бебетата ми! — плачеше тя и се вкопчваше в ръкава на Джинайва. Догарящият огън в камината огряваше мъчително разкривеното лице на родилката.

— Това не е моя работа.

— Моля те! — изплака Мери. Лицето ѝ беше подуто, устните напукани, косата беше залепнала на влажни кичури по челото. — Преди да се е върнала акушерката. На Брит ѝ е все едно какво става с бебетата, които изважда на белия свят... Очите ѝ са слаби, ръцете несръчни. Нищо не може да направи.

— Тя е стара. — Джинайва хвърли бърз поглед към откренатата врата. О, да, нощта беше пълнолунна, вятърът виеше около къщата. Нощ, изпълнена със злокобни предзнаменования. Джинайва бе усетила ледения лъх на идещото зло дълбоко в сърцето си. Силите на природата, духовете на гората, на полето и морето не можеха да се успокоят.

Заради Пейтън.

Тя прехапа устни и изпита дива болка. Както винаги, когато мислеше за мъжа, когото не смееше да обича, макар че с готовност го беше пуснала в леглото си. Той ѝ отне девствеността и открадна сърцето ѝ — това беше най-страшното. Тя поглади с отсъстващ вид все още гладкия си корем, където Пейтън беше посял семето си.

— Права си, Брит е вече стара — пошепна безсилно Мери. — Загубила е сръчността си... Моля те, в името на божията любов, помогни ми. Ако се забавим още малко, бебетата... бебетата ще се родят мъртви. — Отчаяна, Мери дръпна с все сила ръкава на Джинайва. — Умолявам те, помогни ми. Помогни на децата ми.

Как би могла да откаже на такава молба?

Знаеше, че ще си навлече гнева на отец Адриан и недоволството на старата акушерка. Въпреки това отиде до вратата и здраво я затвори. По-трудно беше да изгони от главата си всички мисли за

Пейтън. Трябваше да помогне на младата жена, която работеше до изнемога за господарката на дома. Задачата ѝ беше да скубе пилетата за трапезата на господарите.

Джинайва бръкна в кошничката си и намери пакетче сушени билки. Стри ги между пръстите си и поръси с праха свещите около леглото. След това сложи до възглавницата клонче имел, което трябваше да пази родилката, и хвърли в огъня иглици от сребърен смърч, за да благослови майката и децата. Напявайки тихо, тя помоли Великата майка да ѝ помогне и да спаси Мери и неродените ѝ бебета. Изля малко олио върху дланите си и го положи върху голия корем на родилката. Разтри го внимателно, но не усети живот. Близначетата не бяха издържали на напрежението.

Мери изпищя от болка и се изпъна като струна. Вятърът отвън нададе силен вой, от кучкарниците на замъка долетя бесен лай.

Джинайва извади малката кама, която беше скрила в кошницата, и изписа с острието една руна върху отъпканата земя под леглото на Мери: триъгълник в четириъгълник, руната, предназначена да създаде семейство. Само този символ можеше да спаси бебетата. Тя разтри отново корема на Мери, но усети само студено, празно отчаяние.

— Бебетата... добре ли са? — попита немощно Мери, но в следващия миг в стаята влезе отец Адриан с развяващи се одежди и свещите затрептяха от студения въздух.

— Какво става тук? — попита със строг глас той. — Джинайва, ако пак се занимаваш със старата магия, ще убиеш безсмъртната си душа. Хайде, Мери, момичето ми — обърна се той успокоително към измъчената родилка, — да се помолим. — Хвърли подозрителен поглед към Джинайва и добави: — На единствения истински господ. — Сякаш тласкан от инстинкт, той стъпи точно върху руната и я изтри.

Брит влезе в стаята с кофа вода и пое шумно въздух, усетила миризмата на изгорените билки.

— Какво си направила, Джинайва? — попита сърдито тя. — Стига с тези езически ритуали! — Докато завиваше родилката, тя посочи свещите. — С какво си ги наръсила? Ти призоваваш сатаната, жено. Този дом е християнски, не забравяй, нищо, че добрият отец е твърде любезен, за да ти го напомни. Хайде, Мери, трябва само да дишаш дълбоко, а аз ще се погрижа за бебетата ти.

— Ти никога не би призовала дявола, нали, Джинайва? — попита отец Адриан, забелязал зелените билки върху леглото.

— Набрала съм имел за Коледа, това е всичко — излъга спокойно Джинайва.

Божият служител изпухтя недоверчиво.

— Ще се наложи да кажа на лейди Ейприл какво се върши в замъка ѝ, когато се върне.

Ако изобщо се върне, каза си Джинайва и отново усети леден студ в костите си. Хвърли последен поглед към Мери и излезе в студената зимна нощ. Вятърът виеше все по-силно, небето беше ясно, само няколко облачета се къдреха около луната. Въпреки това нещо не беше наред, нещо вървеше по грешен път. Тази нощ Джинайва усещаше движенията на съдбата и предчувстваше гибелта на Ейприл от Сереног.

И всичко това само защото тя, магьосницата, беше излъгала.

9

Конят на Ейприл не беше в състояние да поддържа темпото на черния жребец. Само след секунди Пейтън вече не се виждаше. Малкият испански кон започна да куца, стъпките му станаха неравномерни.

— Давай, давай — молеше го Ейприл, но чуваше свирещото му дишане и знаеше, че изтощението скоро ще го надвие. — О, в името на бога, трябва да издържиш — изплака тя, но скоро дръпна юздите и слезе от седлото. Хвана поводата в дясната си ръка и продължи пеша, надявайки се кобилката скоро да се възстанови. Но бедното животно беше окуцало. Ами сега? — запита се отчаяно тя, докато бързаше през гората. Бяха още много далече от стария хан, където трябваше да ги чакат войниците от Сереног, замъкът беше още по-далеч. А може би Пейтън беше заповядал на войниците да се явят на друго място, което Ейприл не знаеше.

Планът на брат ѝ беше много по-страшен, отколкото бе предполагала досега. Докъде ли щеше да стигне в лудостта си? Вече я излъга, измами я, ограде Блек Торн и отвлече момчето. Уби двама души, за да се измъкне.

Потънала в мислите си, тя чу далечен гръм. Много скоро го последва приближаващ се тропот. Препускаха коне. Хитростта им не бе сполучила. Звярът от Блек Торн бе поел по следата. Макар че кобилата се противеше, Ейприл успя да се скрие в гъстата горичка от млади дървета наблизо. Тя не предлагаше особена защита, но нощта бе тъмна.

И тогава чу кучетата.

Пронизителният им лай изпълваше гората.

— Проклети зверове — прошепна отчаяно Ейприл, върза кобилата за стъблото на най-близкото дърво и хвърли шапката си по близкия склон с надеждата, че кучетата ще я последват и ще се отклонят от следата. Така щеше да спечели още малко време. Но къде

можеше да се скрие? Наблизо нямаше нито пещера, нито някаква колиба.

Лаят на кучетата се усили. Тропотът на копитата я оглушаваше. Сърцето на Ейприл биеше с такава сила, че не ѝ позволяваше да мисли. Можеше да побегне, но нямаше да стигне далеч. Не, най-добре беше да се скрие и ако отрядът я отмине, да тръгне назад по собствените си следи. Така миризмата ѝ щеше да се смеси с миризмата на войниците и конете... и може би щеше да надхитри кучетата. Тя свали палтото си и хвърли и него по склона с надеждата да насочи проклетите зверове по фалшива следа. След това хукна през гората срещу приближаващите войници. Голите клони се закачваха за дрехите и се заплитаха в косата ѝ.

Вече чуваше виковете на мъжете. О, небеса, бяха съвсем близо! Макар че кръвта бучеше в ушите ѝ, тя чуваше дълбоки гласове, възбуден рев и тропот на копита по вледенената пътека.

Помогни ми, боже, помоли се пламенно тя и се скри зад един изгнил пън. Притисна гръб о грапавата кора и зачака мъжете да отминат. Лаещи кучета, галопиращи коне, викащи мъже, звън на оръжия. Притиснала ръце към сърцето си, тя чакаше, уверена, че ездачите ей сега щяха да спрат точно пред скривалището ѝ и да я намерят.

Джейл отвори очи и се огледа замаяно. Беше тъмно, луната светеше някъде много високо в небето. Държаха го силни ръце, конят под него летеше в нощта. Всичко в главата му се въртеше и той се запита защо баща му го беше измъкнал от леглото и препускаше като вихър в нощта. Главата му бучеше и тропотът на копитата му причиняваше болка. Нещо не беше наред, със сигурност нещо не беше наред. Макар че Фантом препускаше както винаги, галопът му не бе сигурен.

— Татко? — пошепна Джейл, макар да му беше много трудно да движи подутия си език. Дърветата от двете му страни буквално отхвъркваха.

— Не съм баща ти.

Гласът беше непознат. Джейл с мъка обърна глава, за да погледне мъжа, който го държеше в ръцете си. Абсолютно непознат. Смел,

гневен мъж, поне така изглеждаше на пръв поглед. Джейл не повярва на очите си. Главата му щеше да се пръсне, стомахът му се преобръщаше. Мракът, от който се бе пробудил, заплашваше отново да го погълне.

— Кой... кой сте вие? — прошепна най-после той и чу смеха на непознатия.

— Не е нужно да знаеш.

Джейл примигна и когато дърветата продължиха да прелитат покрай него със същата бясна скорост, отново загуби съзнание.

Ейприл чакаше. Заповяда си да диша бавно. Стараеше се да се вслушва внимателно. Накрая се осмели да надникне иззад стъблото и да претърси мрака с поглед. Излезе на пътеката и се втурна колкото можеше по-бързо обратно към Блек Торн. Спомни си, че преди няколко мили беше пресякла потока. Ако стигнеше дотам, щеше да нагази в ледената вода и да заблуди кучетата. Трябваше й само малко преднина. Щеше да повърви покрай потока до следващия брод, след това да се насочи към хана, където Пейтън трябваше да се срещне с войниците, или да се върне направо в Сереног. Сега трябваше да обмисли как да измами брат си, за да му отмъкне момчето и да го върне невредимо на баща му. Или още по-добре: щеше да влезе в преговори със звяра от Блек Торн и да му обещае, че ще върне момчето в замъка, ще му върне и конете, и откраднатите ценни предмети, но само ако той обещае да запази мира между семействата им.

Той сигурно щеше да се съгласи, но това нямаше да бъде краят. Девлин гореше от жажда за отмъщение и тя трябваше да намери начин да го умилостиви.

Какво ще стане със Сереног? Замъкът ще западне още повече, хората ще измират от болести. Що за господарка си ти?

Пейтън имаше право — тя трябваше да се омъжи за някой богат барон, дори да не можеше да го понася. Припомни си заможния барон Уйлям от Балхадар и потрепери. Без съмнение, той беше жесток човек, но не беше по-лош от другите мъже, които бяха молили за ръката й. Поне имаше богато имение и много пари.

Краката я боляха непоносимо, дробовете й пареха. Шумовете от войниците бяха заглъхнали в далечината. Тя тръгна по-бавно,

надявайки се, че защитата на мрака ще ѝ бъде достатъчна, докато стигне потока. Там щеше да се съблече и да върже дрехите на главата си, за да не се намокрят. Забърза отново и скоро стигна до брега на малкия поток. Уверена, че е успяла да се отърве от преследвачите, тя свали жакета и панталона си, направи вързоп, в който пъхна и ботушите.

Вятърът бръснеше голата ѝ кожа, водата беше ледена, но тя стъпи решително върху гладките камъни и тръгна надолу по течението. Вече се зазоряваше, над възвишенията на изток се появиха сиви и розови ивици и просветнаха през голите клони на дърветата. Зъбите ѝ тракаха неудържимо и тя се опита да се стопли вътрешно, като си представи поне десет начина да убие брат си. Продължаваше да гази през потока, риби се плъзгаха покрай глезените ѝ, но тя не ги усещаше, защото краката ѝ бяха вкочанени. Леденият вятър измете и последната топлина от тялото ѝ.

Беше гладна и изтощена до смърт. Припомняйки си кратките часове, които беше прекарала в голямата зала на Блек Торн, сгушена в обятията на Девлин, пременена в сватбената рокля на майка си, блестяща под светлината на многобройните свещи, тя си каза, че оттогава бе минала цяла вечност. Не само няколко часа, през които животът ѝ се бе променил из основи.

Когато настъпи утро, тя чу песен на петли от близкото село и откри над потока дъговиден мост. Излезе на блатистия, осеян с коренища бряг и се скри зад първия храст, за да се облече.

Тогава в тила ѝ се опря острие на меч.

— Не мърдай — заповяда мъжки глас и Ейприл замръзна наскре движението.

Куражът я напусна.

Познаваше този глас. Зад нея стоеше Девлин от Блек Торн.

— Обърни се. Бавно. — Гласът беше тих и студен като зимен вятър.

Ейприл прокле съдбата, притисна туниката до гърдите си, за да скрие голотата си, и се обърна към мъжа, който я бе заловил. Откога ли стоеше в сянката на гората, където утринната светлина се промъкваше по замръзналата земя, а птиците още не смееха да се обаждат? Дали я беше видял гола, дали я беше наблюдавал, докато излизаше от ледената вода на потока? Тази мисъл я накара да се изчерви.

Лицето му беше маска от гняв и презрение, очите бяха присвити в тесни цепки, устните здраво стиснати. Острието на меча му не се помръдна, смъртоносната стомана остана опряна в шията ѝ. Въпреки ледения студ, сковал тялото ѝ, и заплахата от меча, тя вирна брадичка и праметна косата си през едното рамо. В погледа ѝ светеше предизвикателство.

— Как сте избягали?

Тя не отговори.

— Кой ви помогна? — изръмжа той и направи още една крачка към нея. Когато тя остана безмълвна, изразът на лицето му стана още по-застрашителен. — Избягали сте, за да се срещнете със съучастниците си, но това не е пътят към вашия замък. — В очите му блесна ярост, натискът на острието се засили. — Питам ви още веднъж: къде е синът ми? — Той изскърца със зъби и смъртоносният му поглед се плъзна по тялото ѝ. — Какво направихте с момчето ми?

— Той е при брат ми.

— А къде е той?

— Има доста голяма преднина.

Брадичката на барона потръпна.

— Значи Джейл е още жив?

— Естествено! — Нима той мислеше, че тя е способна да убие сина му? Че бе в състояние да стори зло на дете?

— Защо сте тук, а не с брат си? — В желязното спокойствие на гласа му прозвънна огромна загриженост — и трудно удържан гняв.

— Бях с него. Настигнах го, но... но... Конят ми започна да куца и не можех да спазвам темпото. Чух ви зад гърба си и... и разбрах, че трябва да бягам, за да потърся помощ.

— По-точно да спасите собствената си кожа — поправи я презрително той.

— За да повикам помощ и да принудя Пейтън да освободи Джейл.

Девлин я измери със зъл поглед, претегли думите ѝ и я осъди. Застанал под обраслите с мъх клони на разкривен стар дъб, той попита недоверчиво:

— Търсите помощ, за да освободите детето, което откраднахте? Защо тогава не дойдохте при мен?

— Защото вие не ми вярвате. Защото... защото не знаех къде сте и какво ще направите с мен, като разберете, че съм избягала. — Тя преглътна, но не се помръдна. Все още усещаше острието на меча в свивката на шията си, но не се опита да се защити. Пулсът ѝ удряше неравномерно под коравата стомана. Тя забеляза, че той следеше всяка нейна реакция, че погледът му беше устремен към гърдите ѝ, полуприкрити от смачканата груба туника, която ги притискаше до болка. Нещо светна в очите му — някакъв спомен — похот... Но каквото и да беше, то изчезна веднага.

Това ли беше мъжът, когото беше целунала с неподозирана смелост, мъжът, с когото бе споделила чаша вино и с когото бе танцувала в забрава? Сега ѝ приличаше на демон. Черната коса падаше на безредни къдрици по челото, брадичката му бе потъмняла от наболата брада, всички мускулчета по лицето и тила бяха напрегнати. Ноздрите му се издуха, от очите му струеше презрение.

— Както вече казах, конят ми започна да куца...

— Конят е мой — поправи я сухо той и тя прехапа устни. Мечът се плъзна към гърдите ѝ, но не се вряза в кожата ѝ, само я одраска.

— Моля ви, лорд Девлин, трябва да ми повярвате, аз... Аз не съм имала намерение да отвлека момчето.

— Въпреки това синът ми бе похитен.

— Да... — Острието се плъзна по-надолу, набоде вързопчето с дрехите и разкри гърдите ѝ. В първия момент тя се възпротиви, но като видя блясъка в очите му, хвърли туниката си на замръзналата земя.

— Значи намерението ви беше да ме ограбите, да откраднете конете ми и да убиете няколко от верните ми хора.

— Пейтън ми обеща, че няма да се пролее кръв — отговори тя и се изчерви. Не усещаше поривите на ледения вятър.

Без да бърза, той плъзна острието по голия ѝ корем и стигна чак до къдравите косъмчета между бедрата ѝ.

— Може би, но все пак се проля кръв. Двама мъже са мъртви, има ранени, синът ми беше отвлечен от дома си. Някой го е упоил предварително, което значи, че в Блек Торн има предател. — Гласът му затрепери от гняв. — Бяха извършени достатъчно престъпления, за да ви обеся няколко пъти, но сега това няма значение. Мисля единствено за момчето си. — Гневът му се усещаше физически, тежеше над мръзнеците дървета и храсти, над сребърния поток в краката му.

— Ако можех, щях да променя нещата — отговори тихо Ейприл.

— О, вие можете, мадам, и ще го направите, ако искате да спасите жалката си кожа.

— Няма да го направя, докато не махнете проклетия меч и не ми позволите да се облека. Трябва да бързаме, не разбирате ли! Не бива да си губите времето с... с празни заплахи.

Тя отстъпи назад и се наведе да вземе дрехите си.

— Какво мога да направя за вас? — попита тя и му обърна гръб.

— Много е просто. Или брат ви ще ми върне сина, или вие ще понесете последствията от стореното.

— О, разбрах. Значи ще ме насечете на парчета, за да задоволите жаждата си за отмъщение? — попита смело тя, защото ѝ бе писнало да се държи покорно. Това не беше в характера ѝ.

— Наказанието, което си представям, съвсем не е толкова брутално. Въпреки това ще ви накара да ми кажете истината. Мъжът разполага с предостатъчно възможности да развърже езика на жената.

— Без да я заплашва, че ще я убие? — попита през рамо тя и навлече бързо панталона си, защото ѝ стана ясно, че той беше видял не само голото ѝ дупе. Всъщност какво от това, каза си ядно тя. Нека гледа, колкото си иска! Нямаше да нарани нищо друго, освен гордостта ѝ, а тя вече беше пострадала достатъчно.

Ейприл навлече туниката си през главата и потрепери от допира до грубата материя. Усещаше горещия му поглед върху кожата си, но смело се обърна с лице към него и изправи рамене. Той бе свалил оръжието си, но жилите на врата му бяха все така опънати, а очите му се спряха твърде дълго върху зеещия отвор на туниката ѝ, тъй като все още не беше стегнала връзките.

— Как ме намерихте?

— Не беше трудно.

— Тогава ми обяснете. — Тя завърза дрехата си на врата, защото не искаше той да вижда нито една частица гола кожа.

— Открих коня ви и разбрах, че едва не сме ви заловили, макар че кучетата бяха объркани. После се поставих на ваше място и размислих какво трябва да направя в такава ситуация. — Той посочи с меча си жалките ботуши, които тя се готвеше да обуе, и продължи: — Имаше само една разумна възможност: да се върна назад, да потърся

поток и да повървя по течението, за да заблудя кучетата, а после да намеря друг кон и да продължа според плана.

Точно както си го беше намислила тя.

Студената, знаеща усмивка я обърка. Държанието му, гордостта на високопоставената личност, презрението на знатния към жалката пленница събуди у нея желанието да забие камата си в гърлото му и да наблюдава издъхването му. С какво удоволствие би обърнала колелото на съдбата, би го превърнала в свой пленник, а после би потърсила начин да изтръгне момчето от лапите на Пейтън, без да се пролива повече кръв. Но сега не беше време да се отдава на глупави мисли. Най-важната ѝ задача беше да настигне брат си.

Възможно ли беше да върне сина на Девлин и да преговаря с лорда за спасението на Сереног? Тя обу вледенените ботуши и се разтрепери.

Пейтън никога нямаше да върне плячката си. Не и без бой. Или ако му предложеха достатъчно висока цена.

Тя се изправи и Девлин протегна ръка.

— Дайте си оръжието.

— Нямам...

— Да не ме смятате за идиот! — изсъска той почти без да движи устните си. Видя бунта в очите ѝ, прочете го в начина, по който се вдигна брадичката ѝ. Тя извади от джоба си малката кама с дръжка от кост и му я подаде. Той я взе със свободната си ръка и посочи с глава чакащия кон. — Оттук нататък ще правите само онова, което ви кажа — изрече тихо той. — От този миг и без съпротива.

Ейприл се примири. Нямаше друг изход, освен да се подчинява на нарежданията му. Но само докато намереше удобен случай да избяга.

Девлин видя съпротивата в очите ѝ, видя как тя стисна зъби, за да не си позволи да изрече думите, които напиреха на езика ѝ. Тази жена беше свикнала да дава заповеди, а не да се подчинява. Начинът, по който се издуха ноздрите ѝ, когато чу думите му, щеше да го развесели, ако положението не беше така отчаяно.

Но повече от всичко друго го занимаваше тялото ѝ. В името на всички светци, то беше свършено. Дори сега, когато се запъти към коня му и златните коси се разпиляха по раменете ѝ, той си представи извивката на гърба ѝ, дупето, дългите голи бедра. Облеклото на ловец

скри голотата ѝ, но той никога нямаше да забрави закръглеността на гърдите ѝ с корави розови връхчета, както и неустойчиво изкусителния триъгълник от медноцветни къдрички, който скриваше центъра на женствеността ѝ.

Без да прибира меча си, той проследи как тя спря пред коня и тъй като си въобразяваше, че той не може да види погледа ѝ, огледа с копнеж пътя, по който можеше да му избяга. Тази жена не се отказваше лесно, това трябваше да ѝ се признае.

Тя отвлече сина ти. Никога не го забравяй!

Зората бе преминала в светъл зимен ден. Няколко бели петна бяха проникнали в мрачната гора и посребряваха замръзналата земя. Но те не бяха в състояние да стоплят вкочаненото сърце на лорда от Блек Торн. Само тази жена, тази предателка знаеше как да накара кръвта му да закипи. От гняв? Или от желание? Вероятно и от двете.

Много отдавна беше научил от жена си колко тънка е границата между любовта и омразата. Знаеше, че страстта се подклажда и от гнева, не само от желанието. Ейприл от Сереног с високомерната си гордост, с острия си език и изкусителното си тяло събуждаше в сърцето му и двете.

— Да тръгваме. Трябва да намеря сина си. — Той се метна на седлото, успокои кафявия жребец и продължи предупредително: — Не си въобразявайте, че можете да ми избягате. Не се отдавайте на празни надежди. — Прибра меча си в ножницата и ѝ подаде ръка. В златните ѝ очи светеше нерешителност и за секунда той повярва, че тя ще плюе върху ръката му или ще се опита да се скрие в гъстите храсти край брега. Упорито стиснатата ѝ уста го развесели. — Ако се противопоставите — заяви с безизразен глас той, — ще накажа не само вас, но и всички хора, на които държите.

В интеллигентните ѝ очи нямаше страх. Само тлеещ гняв. Без да каже дума, тя сложи ръката си в неговата и той я вдигна с лекота на седлото пред себе си. Дългите му крака притиснаха бедрата ѝ и той усети почти болезнено допира до коравото ѝ кръгло задниче.

Посегна покрай нея да хване юздите и се прокле, защото долната част на тялото му заплашваше да го издаде. Желаше тази жена и това беше свидетелство за първичната му мъжка реакция. Ужасно неприятно... Докато пришпорваше кафявия жребец, той усети как тялото ѝ се триеше в неговото и осъзна, че му предстояха часове

мъчения. Много по-просто беше да я свали от коня и да я предостави на съдбата ѝ. Но за съжаление тя беше гаранция за предстоящите преговори, а и в момента само тя знаеше къде беше синът му.

Колкото и да се отвращаваше от тази мисъл, тя беше ценна за него.

Освен това искаш да я имаш. Повече, отколкото някога си искал жена. Искаш да я усетиш под себе си, да усетиш как се извива и вика името ти, как плаче от наслада, докато я любиш.

Той си представи голото ѝ тяло, покрито с капчици пот, втвърдените връхчета на гърдите ѝ, изпълнени с копнеж да усетят милувките на устните и езика му. Видя се да заравя пръсти в блестящата златна коса и да потъва в утробата ѝ и потрепери.

Гърлото му изведнъж пресъхна.

Трябваше да има тази жена. Нищо, че тя беше рай и ад едновременно.

Той я притисна към себе си, наслади се за миг на топлината на тялото ѝ и заповяда:

— Кажете ми къде да намеря сина си.

Когато тя не отговори, той посегна с лявата си ръка към гърдата ѝ, потърка връхчето между палеца и показалеца си и веднага усети втвърдяването му.

— Има начини да изтръгна истината от устата ви, лейди Ейприл — проговори заплашително той. — И се кълна, че ще ги използвам всичките, ако се наложи.

Тя преглътна, но се опита да скрие реакцията си. Едрата мъжка ръка в дебела ръкавица я топлеше и тя се прокле, че не изпитваше отвращение от докосването му. Този мъж разполагаше с живота ѝ и можеше да я убие по всяко време. Направи я своя пленница, закле се да ѝ отмъсти, а тя не можеше да прогони от главата си желанието да го целува, да го докосва, да се люби с него.

Какво ставаше с нея? Притиснатата между седлото и тялото му, не можеше да не усеща как членът му се опира в дупето ѝ, как се трие в задната част на тялото ѝ и събужда грешни желания. Заповяда си да мисли само за опасността, в която се намираше, но това се оказа невъзможно.

Трябваше да избяга от този мъж. Да намери начин да му се изплъзне, за да потърси Пейтън и да изтръгне момчето от ръцете му.

Джейл трябваше да се върне невредим в родния дом.

Едва тогава можеше да излезе с открито чело пред дявола от Блек Торн и отново да заживее нормален живот.

Засега това изглеждаше невъзможно.

10

Най-сетне мъчителното пътуване свърши, помисли си Ейприл, когато Девлин дръпна юздите на пъшкащия кон и спря пред лагера на малкия си отряд, който не беше нищо повече от едно огнище, една палатка и шест вързани за съседните дървета коне. Наблизо течеше бистро поточе, вече почти замръзнало. Мъжете, които се бяха събрали около огъня, вдигнаха глави, когато чуха приближаването на ездача.

Ейприл пламна от срам, когато войниците любопитно проследиха как господарят им я свали от седлото и я остави върху замръзналата земя.

— Значи намерихте жената? — попита едър, дебел мъж и я измери от глава до пети с присвити очи. — И е облечена като ловец. А аз си мислех, че е затворена в Блек Торн.

— Значи сте се излъгали — изфуча насреща му Ейприл.

— Може би не е чак толкова лошо. — В гласа на войника имаше похот и Ейприл потрепери вътрешно. — Имаме нужда от жена да готви, да чисти и да ни топли през нощта — продължи той и намигна на другарите си, които се бяха скупчили пред голямата палатка на горската полянка и бяха запалили буен огън в кръг от едри камъни.

— Женичката е хубава и съм готов да се обзаложа, че е много подвижна — обади се един от мъжете и лицето му се изкриви в похотлива усмивка.

— Само се опитайте да ме докоснете и ще съжалявате, че сте се родили — заяви гневно тя и безстрашно направи крачка към групата мъже. Разрошената коса беше нападала по лицето ѝ, но тя не я отмахна. Изправи се гордо и в погледа ѝ светна заплаха. Нямаше да се унижи пред тези простаци. — Ако държите да запазите ръцете си, не ги протягайте към мен.

Мъжът се изсмя подигравателно.

— И какво ще направите? Може би ще ми отхапете пръстите? Ох, само се опитайте... — Той размаха мръсната си ръка пред лицето ѝ.

Ако беше очаквала Девлин да ѝ се притече на помощ, Ейприл остана разочарована.

— Харесвам жените с темперамент — допълни през смях войникът и тя усети болезнено липсата на малката си кама, с която можеше да го държи в шах. А сега можеше да разчита само на ума си.

— Това не е темперамент, това е нещо повече. — Тя вдигна предизвикателно едната си вежда и направи онова, което често беше виждала да прави Джинайва: заби върха на ботуша си в земята и нарисува две руни. Петолъчна звезда и символа на мъжа.

— Щом толкова държите на ръцете си, ще прокълна някоя друга част от тялото ви — обясни спокойно тя, заби върха на ботуша си още по-дълбоко в земята и прекъсна стрелата под кръга, която показваше, че беше нарисувала мъжки знак. — „Света майко, чуй молитвата ми, разкрий тайните си. Докосни грешника, който не вярва, смачкай жалкия му член и го остави да изсъхне.“

— Какво...? — извика стреснато мъжът.

Другарите му избухнаха в смях.

— Не знаете ли, че жените от Сереног са известни магьосници? — попита надменно Ейприл. — Не знаете ли, че над замъка тегне проклятие? Че хората, които живеят там, властват над тъмни сили?

— Това... това е лъжа. Правите си шеги с нас.

Ейприл погледна многозначително панталона му и вдигна рамене.

— Скоро ще разберете дали се шегувам. Само след две седмици. Ако искате да върна проклятието или не смееете да поемете риска, стойте далече от мен. Това важи и за останалите. — Очите ѝ изпратиха гневни стрели към войниците. Все мъже, заклели се да служат вярно на лорда на Блек Торн. Най-добрите му воители.

— Щом сте вещица — осмели се да възрази един от мъжете, — защо не му избягахте?

— Не избягах ли от затвора на замъка? — попита надменно тя. — Какво ви гарантира, че няма да избягам пак?

— Добре тогава, направете някоя магия и се изпарете!

Ейприл недоволно цъкна с език, сякаш се намираще пред неразбиращи ученици.

— Така не става, момко. Но ще видите... Всички вие... — Тя хвърли знаещ поглед към панталона на войника със свинските очички,

където нямаше нищо. — Много е жалко, че онзи нещастник никога няма да създаде син.

— Стига толкова — изръмжа Девлин, макар че беше развеселен от начина, по който Ейприл бе успяла да се справи със сър Лойд. Този човек непрестанно го нервираше с грубите си шеги и постоянни оплаквания. Ако не беше толкова сигурен в стрелбата с лък и ако не бе така предан на Блек Торн, сигурно щеше да го остави в замъка.

— Хайде, Лойд — махна заповеднически той, — вземете двама мъже и идете на лов. Да не ми се връщате без елен или глиган. — После се обърна към едрия мъж с кисело лице и тъмни очи: — Бенет да иде да провери пътя, а вие, Денис, ще се върнете в Блек Торн, за да съобщите, че сме заловили лейди Ейприл от Сереног и я държим в лагера си. Кажете на брат ми, че в замъка има предатели и че много държа да ги намери и хвърли в затвора.

— А вие, милорд? — попита Денис и хвърли многозначителен поглед към Ейприл.

Тя реагира с ледено презрение.

— Аз ще разпитам пленницата. — С тези думи той я бутна пред себе си към палатката. Тя се поколеба. Цялата ѝ смелост се бе изпарила и Девлин изпита мигновено удовлетворение. — Заповядайте, мадам.

— Защо не ме разпитате навън?

— За да ми избягате? О, не.

Тя влезе пред него в палатката и се въоръжи с кураж. Той остана още малко навън, за да се увери, че войниците изпълняваха задълженията си и вече оседлаваха конете. Много добре. Щеше да остане известно време сам с лейди Ейприл от Сереног, с ангела, както я бе нарекла леля Вайълит, с жената, която веднага бе привлякла вниманието на Колин и която твърдеше, че е вещица. С жената, нахлула така неочаквано в живота му...

Днес щеше да разбере всичко, което си струваше да знае за нея. А след това щеше да реши какво трябва да се направи.

Жалко място, но на първо време е достатъчно, реши Пейтън, докато разглеждаше рушащата се постройка, заобиколена от гъсти храсталаци и млади дървета. Той метна на рамото си сина на Девлин

от Блек Торн и момчето отново простена. Скоро пленникът щеше да се събуди и Пейтън възнамеряваше да го върже здраво.

Докато момчето стенеше и мърмореше нещо несвързано, Пейтън го носеше бързо по обраслата с трева пътека към постройката, която някога, в добрите стари времена, беше крайпътен хан. Това беше много отдавна, преди мостът над реката да бъде отнесен от едно наводнение. След това местните жители решиха да преместят моста в едно от богатите села. Ханът не се използваше почти от половин век и много малко хора си спомняха, че изобщо беше съществувал.

Преди много години Пейтън беше чул за хана от майка си. Когато замисли подлия си план, той се сети за разказите ѝ и отиде да го види. Мястото беше подходящо за целите му и по друга причина: точно там нещастната му майка е била изнасилена и е забременяла от звяра от Блек Торн. Сега това място щеше да стане затвор за внука на жестокия Морган.

Пейтън изскърца със зъби. Беше израснал със съзнанието, че е нежелан, плод на изнасилване, непризнат от лорда, който го бе създал, мълчаливо толериран от барона, който го беше отгледал — лорд Реджис, мъжа, който така и не успя да създаде син. Бащата на Ейприл.

Никога нямаше да забрави подигравките, които трябваше да слуша като дете: Пейтън е копеле. Никой не го иска. Пейтън е създание на дявола. Слушаше зловните думи, понасяше ги стоически, понякога избухваше и се биеше до кръв със селските момчета. Често се връщаше вкъщи с рани или със счупена ръка. Но най-лошото бяха шушукането и клюките, които следваха навсякъде него и майка му.

Бедното хлапе — мърмореха стариците от Сереног и зяпаха майка му, изпълнени със съчувствие. — *То постоянно ѝ напомня за онази ужасна нощ...*

Не трябваше да го ражда. Трябваше да вземе онази настойка... Нали знаеш за какво говоря... За да се отърве от него.

Най-добре беше да сложи край на живота си. Аз щях да постъпя точно така. Никога нямаше да износя семето на оня дявол...

Пейтън гореше от срам, защото трябваше да слуша тези приказки почти всеки ден. Страдаше от съжалителните погледи, които жените хвърляха към майка му, и много скоро разбра, че повечето хора вярваха в нещо невероятно — според тях изнасилването и бременността на майка му бяха донесли на Сереног проклятие и

всичко лошо, което се случваше в замъка от две десетилетия насам, беше по негова вина.

Най-сетне имаше възможност да си отмъсти.

Момчето в ръцете му простена отново точно когато Пейтън се наведе и мина през полуизгнилата рамка на вратата, състояща се само от няколко изтънели греди и захваната с ръждясали панти. Стените бяха сиви, покритие прах и плесен, капациите на прозорците бяха изпадали, клоните на младите дървета си бяха пробили път във вътрешността на сградата. Къщата напомняше на Пейтън за умиращо животно, чийто счупен гръбнак лежеше на показ. Сламата от покрива отдавна я нямаше и гредите стърчаха като оголени ребра.

През дупките в стените проникваха отделни слънчеви лъчи. Пейтън се огледа с отвращение и пусна момчето върху един изгнил сламеник.

— Ооох — измънка Джейл, отвори едното си око и разтърка слепоочията си. Разрошената черна коса бе нападала по челото му, нослето му беше покрито с лунички. След малко отвори и другото си око и попита изненадано: — Кой, по дяволите, сте вие? — В гласа му нямаше и следа от страх — Къде се намирам?

— Можеш да ме наричаш „сър“ — отговори спокойно Пейтън, наслаждавайки се на мига. Момчето запримигва често-често, като че искаше да проясни главата си, и след малко го огледа презрително.

— Вие не сте лорд.

— Не съм.

— Защо тогава трябва да ви наричам „сър“? Да не сте крал?

— Още не — отговори Пейтън и се усмихна многозначително.

Момчето се опря на лакът и огледа рушация се стар хан. Намираха се в голямо отворено помещение. Подът беше невероятно мръсен, в единия ъгъл се виждаха остатъците от голяма камина, пред която бяха струпани запасите от храна, докарани преди няколко дни от магарешката каручка. До стената стоеше изгнила пейка, навсякъде висяха дебели паяжини, в ъглите се чернееха изоставени птичи гнезда. Под високата, добре запазена греда в отсрещния ъгъл се беше образувала купчина от изпражнения и кости от прилепи.

— Къде е баща ми?

Добър въпрос, момче. Пейтън вдигна рамене.

— Предполагам, че се е заблудил.

— О, не, не и татко. Той не може да се заблуди. — Джейл седна на сламата и потрепери от болка. — Олеле, главата ми. Имам чувството, че вътре тропат десетина коне.

— Ще ти мине. — Пейтън се запъти към вързопите пред камината.

— Кога?

— Скоро.

— Къде съм?

Очакван въпрос.

— Всичко, което мога да ти кажа в този момент, е, че си наш пленник и не бива да се опитваш да избягаш.

— Това игра ли е? Заради празниците? — Очите на Джейл засияха. Явно обичаше предизвикателствата. На устните му се появи очаквателна усмивка. Много приличаше на мъжа, който го беше създал.

— Леля Миранда каза на Браунвин, че се очаква изненада! — Лицето му се зачерви от вълнение, усмивката му разкри зъби, твърде големи за възрастта му. Явно жалката обстановка изведнъж бе станала интересна, защото беше част от играта.

— Мога да те уверя, че това не е игра — изръмжа раздражено Пейтън.

Джейл изобщо не обърна внимание на думите му.

— Какво трябва да направя — да избягам ли? Това ли е условието?

— Ще направиш голяма грешка — проговори предупредително Пейтън, когато момчето се надигна и олюлявайки се, направи няколко крачки по стаята. При това примигваше и потръпваше от болка. Пейтън проследи как малкият му пленник размишлява трескаво, докато погледът му обхождаше голямото помещение и остатъците от покрива.

Слава богу, хлапакът още не беше в състояние да избяга. Приспивателното, което бяха изсипали в чашата му, продължаваше да действа. Когато бледите слънчеви лъчи нахлуха през една дупка в стената и осветиха лицето му, момчето извика болезнено.

— Има ли нещо за пиене? — попита Джейл. — Много съм жаден.

— Вода от потока.

— И съм гладен.

— Ще ядеш, когато дойдат другите.

— Кои други?

— Това не те засяга.

— Но аз съм гладен!

Пейтън не бе очаквал, че малкият ще му създава толкова грижи.

— Ще се наложи да потърпиш.

— Леля винаги казва, че съм като баща си — и той няма търпение.

Леля ти е умна жена. Но не го каза гласно.

— Млъкни. Имам си работа.

— Каква работа? — Момчето отчаяно се опитваше да се задържи на крака. — Нима може да се работи тук?

— Това също не те засяга. Седни на сламата и мълчи. Щом дойдат другите, ще ядем. Дотогава ще почакаш.

Момчето недоверчиво присви очи.

— Да не сте разбойници? Главорези или нещо подобно?

Пейтън кимна доволно.

— Много точно определение — главорези.

— Значи сте от някоя проклета банда? И аз ли съм част от нея?
— Джейл видимо се ободри. Жаждата и гладът бяха забравени при мисълта да преживее приключение.

— Ти си пленник — напомни му Пейтън.

— Сериозно ли? — Момчето изглеждаше впечатлено. — И как трябва да се държа?

— Вече ти казах. Спокойно. Ще седиш тук и ще чакаш — изфуча ядно Пейтън, който мразеше да му задават въпроси.

— Какво да чакам?

— Да те спасят, естествено.

— Майко мила, това наистина е игра, и то великолепна игра! — Пред очите на Пейтън безпомощният до преди минута пленник се превърна в активно, възбудено момче, готово да преживее най-голямото приключение в живота си. — Татко ли ще дойде да ме спаси? Сигурно чичо Колин и леля Миранда ще го придружат! Не може и те да не участват! Леля Миранда е жена, но е много сръчна с лъка и

стрелите. Виждал съм я дори да размахва боздуган. И тя ли е на наша страна?

Лицето на Пейтън се зачерви.

— И тя — отговори тихо той. — Всички са част от бандата.

— Ами Браунвин? Тя е още малко момиченце. — Джейл се намръщи. — И е ревла. Още не може нито да язди, нито да държи оръжие. Изобщо не прилича на майка си. Въпреки това аз...

— Стига толкова! — Пейтън разтърка тила си и скри ръце зад гърба. С най-голямо удоволствие би забил един юмрук под брадичката на момчето, за да го накара да млъкне. Колко добре беше, докато пленникът се намираще в безсъзнание и лежеше пред него на седлото. Трябваше му време и тишина, за да размисли. За да си изясни как трябваше да постъпи със сестра си, която можеше да се появи тук всеки момент. Нарочно я бе оставил назад. За щастие кобилата ѝ не можеше да се мери с огромния вран жребец. Още щом го видя, Пейтън си присвои правото той единствен да язди коня на барон Девлин.

— Кога ще свърши играта? — попита момчето и Пейтън усети болка в главата.

— Всичко, което трябва да знаеш, е, че си мой пленник. Ще стоиш тук и ще мълчиш.

— Докато татко дойде да ме спаси, така ли?

Пейтън стисна устни.

— Точно така. Докато баща ти дойде да те спаси.

— Значи да не се опитвам да бягам? — попита разочаровано Джейл и отново се огледа недоверчиво.

Пейтън се хвана за думите му.

— Абсолютно правилно. Не се опитвай да бягаш. Прави всичко, което ти казвам, иначе играта е невалидна.

— Значи да си остана пленник?

— Да. Спокоен, послушен пленник.

Отрупаното с лунички носле се намръщи още повече.

— Това не ми харесва.

— Следващия път ти ще бъдеш похитителят — предложи уморено Пейтън.

Настроението на Джейл видимо се подобри.

— Наистина ли? Виж, това ще ми хареса. — Той присви очи и се озъби. — Ще бъда много страшен, със сигурност.

Пейтън му повярва.

Докато се взираше през прозореца, облаците на небето потъмняха и се сгъстиха. Какво ли беше станало със сестра му... Макар че конят ѝ беше много бавен, тя трябваше скоро да се появи.

Най-много след час.

Освен ако не ѝ се беше случило нещо.

Освен ако... Той си представи звяра от Блек Торн. Смъртния враг. Не, не беше възможно Девлин да е намерил Ейприл. Не и след бягството ѝ от кулата.

Въпреки това...

Пейтън изпита угризения на съвестта.

Ами ако я бяха заловили? Ами ако в момента беше пленница на звяра от Блек Торн? Може би той щеше да я измъчва. Може би щеше да намери начин да развърже езика ѝ. Може би отрядът му вече беше на път към стария хан. Може би скоро щяха да ги обкръжат войници с извадени мечове, жадни да пролеят кръвта му.

Той се обърна към момчето, което беше притихнало и го наблюдаваше — със същата настойчивост, която Пейтън беше забелязал в погледа на лорда от Блек Торн.

Изведнъж се сети, че това момче, което толкова приличаше на баща си, беше негов племенник. Заради мръсната кръв на изнасилвача Девлин беше негов полубрат. Макар че твърде малко хора от Блек Торн знаеха какво се е случило. Вероятно защото Морган от Блек Торн беше плячкосвал и изнасилвал толкова често, че беше посял семето си из цял Уелс. Копелетата му бяха толкова много, че никой не си даваше труд да ги преброи.

Само че той беше син на знатна дама, не на селянка или на келнерка в кръчма.

А сега насреца му седеше синът на Девлин от Блек Торн, единственият му наследник. Пейтън потърси в сърцето си, но не изпита никакво роднинско чувство.

Джейл беше само средство към целта. Не струваше повече от коня, който Пейтън беше откраднал. Всъщност струваше много по-малко от ценното животно.

11

Когато влезе в палатката на лорда, Ейприл усети как по гърба ѝ пробягаха студени тръпки. На земята, точно в средата на помещението, беше сложена постеля, покрита с кожи.

Неговото легло.

Гърлото ѝ пресъхна. Тя чу тропот на копита и разбра, че другите войници бяха тръгнали да изпълнят задачите си и тя беше останала сама със звяра от Блек Торн.

Сама с него в спалнята му — защото сега палатката беше неговата спалня.

— Седнете — заповяда той и я бутна към леглото.

— Бих предпочела да постоя, защото яздохме и...

— Седнете.

Тя изпълни нареждането. Нямаше полза да го гневи. Напротив, трябваше да го умилостиви, да се престори, че е забравила всяка мисъл за бягство. Отпусна се върху меката постеля и се запита с колко ли жени беше спал върху тези кожи и дали тя щеше да е следващата.

Толкова ли е лошо? — запита се с неволна усмивка тя. Защо да не преспи с този мъж? Вярно, той е враг, но нали бе усетила сладостта на целувките му? Нежните му ласки я разтреперваха и я правеха мека и податлива. Когато усети твърдата му мъжественост да се притиска до нея, докато препускаха насам, не ѝ стана неприятно, напротив. Беше безсмислено да продължава да пази девствеността си, след като не харесваше мъжете и нямаше намерение да се омъжи.

Грях ли беше да се люби с този мъж, след като не го обичаше? Всъщност това беше нормално за хората от техния кръг. А можеше и да ѝ помогне да избяга.

Често беше чувала жените от Сереног да си говорят за тези неща. Веднъж, когато слизаше по стълбата, спря да си завърже обувката и неволно подслуша как застаряващата перачка Дейзи с опадалите предни зъби се оплакваше, че мъжът и заспивал веднага след любовния акт.

„Той не е единственият“ — увери я шивачката Франи. — „Много мъже страдат от такава слабост.“ Франи се засмя и разказа на перачката: „Според мен това е проклятието на жената. Тя иска повече и се надява, че съпругът ѝ е истински мъж и ще се погрижи и за нейните потребности, не само за собствените си. Само че това невинаги става, Дейзи, а в много семейства изобщо не се случва. Повечето мъже винаги бързат. Тъкмо когато онази работа е започнала да ти харесва, той се отделя от теб и захърква. Такъв е животът и трябва да се примирим“ — заключи Франи и продължи към шивачницата. — „Ако си достатъчно умна, ще се задоволяваш сама.“ „Но като си имам мъж...“ „Имаш си мъж, който не те задоволява.“ Гласовете им заглъхнаха, но любопитството на Ейприл се бе събудило. Тя ги проследи, за да чуе края на разговора, който се проведе вече в шивачницата.

„Мъжете много обичат да се хвалят, че могат по цяла нощ — обясняваше Франи. — Моят се кълне на приятелите си, че ме карал по цяла нощ да крещя от удоволствие. В действителност едва успява да се просне по гръб и да захърка. Онова, което разправя мъжът за геройствата си в леглото, и онова, което прави в действителност, са две съвсем различни неща. Моят Тим често ми разправя, че щял да ме люби, докато остана без дъх, но и двамата знаем, че лъже. Проблемът е, че мъжете вярват в лъжите, дето ги разправят.“

Ейприл си припомни този разговор дума по дума и в главата ѝ бързо се оформи план. Щеше ли да се справи? Можеше ли да преспи с този мъж и да го изчака да захърка като пън? Беше изтощен не помалко от нея, двамата бяха яздили часове наред. Измери го с поглед. Едър мъж, твърде едър, за да стои изправен в тази палатка. Леко приведен, ръцете скръстени под широките гърди. Пронизващите сиви очи сякаш четяха мислите ѝ.

— Легнете.

— Не е нужно да...

— О, напротив, нужно е. И двамата имаме нужда. Ще заспим и ще се събудим едва когато се върнат хората ми. Тогава ще ми разкажете защо нападнахте замъка и отвлякохте сина ми. И ако повярвам, че не сте ме излъгали, ще ви позволя да хапнете нещо, защото сигурно сте гладна.

Сякаш разбрал думите му, стомахът ѝ се обади.

— Легнете.

— Не съм уморена — възрази отново тя. Едно беше да си представя как ще спи с този мъж, ще усеща тялото му върху своето и съвсем друго да приведе в изпълнение решението си.

— Не умеете да изпълнявате заповеди.

— Мисля, че и вие не сте свикнали...

— В момента вие сте пленницата, не аз. Хайде, легнете, иначе ще трябва да ви принудя. Или точно това искате?

В очите му блесна ярка, чувствена светлина, която я накара да потрепери. Тя облиза устните си и чу как той остро пое въздух.

— Каква упорита жена — промърмори той, докато огънят прашеше и пламъците се разгаряха все по-силно.

Тя легна на леглото му и изохка тихо, когато той се настани до нея. Той хвана с една ръка двете ѝ китки, вдигна ръцете ѝ над главата, а с другата ръка зави и двамата с меката кожа. Ейприл не смееше да диша, докато той се разположи удобно върху меката постеля и сложи свободната си ръка на талията ѝ. Позата беше почти същата както по време на ездата. Предната част на тялото му се притисна към гръбнака и дупето ѝ със самочувствието на собственик.

Тя се опита да изтръгне ръцете си от хватката му, но пръстите около китките ѝ бяха твърди като стомана.

— Няма да ми избягате — изрече тихо той. Топлият му дъх раздвижи къдравите косъмчета на тила ѝ. — Изобщо не си го помисляйте.

— Няма да мога да заспя с ръцете над главата.

— Щом аз мога, ще можете и вие.

— Вие сте звяр.

— Точно така.

— Всичко, което се говори за вас, е истина.

— Истината е още по-страшна. Не го забравяйте.

— Но...

— Шшт. — Дъхът му върху тила ѝ беше горещ, ръката на талията ѝ се плъзна под туниката и я привлече към тялото му. Дългите пръсти покриха корема ѝ. Тя усети топлината им, усети как милваха кожата ѝ. Малкият пръст беше съвсем близо до гнездото от медноцветни кичурчета между бедрата ѝ. Панталонът не ѝ позволяваше да усети голата му кожа, но грубата материя не беше

достатъчна пречка и Ейприл с копнеж се запита какво ли щеше да бъде усещането от допира.

Не мисли за това. Радвай се, че той има нужда от сън. Щом захърка, ще станеш и ще се измъкнат. Наблизо няма стражи и ще откраднеш най-силния кон. Направи се, че спиш. После тихо и предпазливо се измъкни от прегръдката му.

Планът ѝ беше много прост. Сега трябваше да търпи и да чака.

— Пленницата е избягала. — Застаналият срещу Колин войник трепереше. Разположил се в стола на лорда, младият мъж топлеше краката си на камината в голямата зала. Кучетата бяха неспокойни, тъмните им очи постоянно се връщаха към стола на господаря.

— Пленницата ли?

— Да, жената. Тя... тя вече не е в кулата.

Колин стана бавно и се изправи в целия си внушителен ръст.

— Нима искаш да ми кажеш, че Ейприл от Сереног е изчезнала?

— Тъй вярно, милорд — отговори войникът и лицето му пламна от срам.

— Не беше ли на поста си?

— Разбира се, че бях. От минутата, в която получих заповед да я охранявам, стоях съвсем близо до вратата. Никой не я е отварял.

Колин изгледа неразбиращо смутения стражник.

— Не е възможно да се е разтворила във въздуха. Искам да видя. — Той взе наметката си, грабна меча и се запъти нетърпеливо към вратата. Докато прекосяваха двора, отвсякъде ехтеше звънът на чуковете — работниците вече издигаха наново оборите, но въздухът все още беше изпълнен с миризма на изгоряло, мокро дърво. Следван от стражника, той стигна до кулата и изкачи на един дъх стръмната вита стълба. Скоро се озова пред малката стаичка, чиято врата зееше отворена.

Помещението наистина беше празно.

— Къде е тя?

— Аз... не знам.

— Да не е вещица, за да отлети с метлата си?

Войникът преглътна мъчително.

— Аз мисля... според мен тя не е била в стаята, когато застанах на пост.

Колин изгледа остро нещастния войник.

— Удобно ти е да твърдиш това, защото само така можеш да спасиш жалкия си живот!

— Нямам друго обяснение.

Колин изпуктя презрително и изрита празната кофа, която трябваше да послужи за тоалетна. Удари с юмрук по стената и плъхът, който се беше скрил зад нея, се втурна стреснато към ъгъла на помещението и изчезна в една цепнатина до вратата.

— Повикай стражите или поне онези, които са останали — заповяда Колин и огледа още веднъж малкото помещение. — Претърсете замъка. По дяволите, пак не мога да позволя на гостите да си заминат. Претърсете колите, каруците, обърнете целия замък с главата надолу. — Той изскочи навън и забърза надолу по стълбата с развяваща се наметка. — А щом лорд Девлин се върне, ще изпратя вас да му кажете хубавата новина.

— Къде си тръгнала? — попита отец Адриан, когато Джинайва се опита да се измъкне през главната порта на замъка.

Тя се вцепени, после бавно се обърна към ненавиждания от всички божи служител. Изисканата му одежда блестеше под слънцето като коприна. Този човек по нищо не приличаше на добрия отец Бениамин.

— Отивам в гората да събера билки — обясни тя и изобрази усмивка, макар да знаеше, че няма как да приспи недоверието му.

— За какво са ти билки — за да ръсиш езически баяния и да сключваш сделки с дявола? О, аз знам коя си ти, вещице, и макар че другите са омагьосани от теб и се оставят да ги заслепиш с красотата си, аз виждам истината в очите ти.

— Готвачката има нужда от билки, градината ѝ е празна. — Това не беше лъжа. Джинайва беше говорила с готвачката и ѝ бе предложила да попълни оскъдните ѝ запаси с билките, които растяха по околните хълмове.

— Сега е зима — настави Адриан. — През зимата не растат билки.

— Но мога да извадя корени от земята, а се намират и сушени листа, стига човек да знае къде да търси. Ще събера и зимни ябълки.

Мъжът стисна устни. Не можеше да й възрази, ако не искаше да я уличи в лъжа.

— Защо не вземеш някого със себе си? Извън стените на замъка не е сигурно.

Точно обратното — много по-сигурно, отколкото вътре, каза си тя, но не произнесе думите гласно.

— Сега е светъл ден, отче, освен това ще се върна скоро. Нямаме причини за тревога.

Свещеникът погледна намръщено към портите. Голямата решетка с остри колове по края беше вдигната.

— Добре, добре — промърмори той, — но побързай. Обещах на лорд Пейтън да се грижа за делата на замъка, докато той отсъства.

— Искате да кажете, че сте обещали на лейди Ейприл — поправи го Джинайва, учудена от грешката му.

Ноздрите му се издуха едва забележимо.

— Да, разбира се, имах предвид лейди Ейприл.

— Доколкото знам, в отсъствието на лейди Ейприл за делата на замъка отговаря сър Бренан.

— Разбира се, това е задължението му — отговори бързо Адриан и няколко пъти кимна. — Аз правя само онова, което ми е възложил сър Бренан. Той ми заповяда да се грижа за слугите и селяните, защото той е зает с по-важни неща.

— Какви неща? — попита тя, очаквайки да чуе нова лъжа.

— Да води делата на замъка, естествено. Има много работа в гарнизона, с адвокатите и най-вече с онзи жалък управител Андрю. Само бог знае защо лейди Ейприл продължава да го държи тук.

Чуха се влачеци се стъпки, Джинайва се обърна и видя слепия отец Бениамин, воден от русо момченце на шест или седем години, което беше неотлъчно до него.

— Какво става тук? — попита той и празните му очи се устремиха към къщата на коларя, където с голям шум поправяха счупено колело на каруца.

— Джинайва е решила да иде в гората, за да набере орехи, корени и билки — отговори сърдито Адриан. Слепият свещеник обърна глава към по-младия си колега.

— А вие не сте съгласен?

— Навън не е безопасно.

— За съжаление тук не съм съгласен с вас — отговори с любезна усмивка възрастният мъж и с нежност помилва главичката на водача си. — Господ ще я пази, както пази всички свои деца. Върви, Джинайва, и не се притеснявай. Ако намериш от онези корени, дето ухаят на анасон, донеси малко и на мен.

— Разбира се — отговори тя и мина бързо през портата, преди Адриан да е намерил още причини да я задържи сред рушащите се стени на Сереног.

Трябваше да поправи злото, което беше сторила. Трябваше да заличи греха на лъжата. Беше постъпила глупаво. Само защото беше влюбена. Обичаше мъж, който никога нямаше да ѝ даде сърцето си.

Може би истинската причина беше, че той нямаше сърце, което да подари.

12

Сега! Опитай се да се освободиш!

Девлин дишаше равномерно и много бавно. Очевидно беше заспал, макар че тя не можеше да види очите му. Ако можеше да се вярва на тялото му, той беше все така възбуден, защото тя усещаше как членът му се притискаше в дупето ѝ. Ако тя или той се раздвижеше, натискът се променяше и будеше грешни чувства в тялото ѝ.

Бе направила няколко опита да се отдели от него, но всеки път, щом понечеше да се освободи от прегръдката му, той реагираше, като я притискаше още по-силно до себе си.

След това задряма и когато се събуди, светлият ден беше отминал. Слънцето беше закрито от черни облаци.

Беше ѝ приятно топло в леглото и колкото и странно да изглеждаше, се чувстваше по-сигурна, отколкото в мига, когато се съгласи с безумния план да се промъкне в Блек Торн. Ако можеше да се отпусне и да заспи дълбоко, сигурно щеше да намери мир в съня.

Не, не и тук. Не в прегръдките на Девлин от Блек Торн. Сега трябваше да му избяга.

Тя отдели тялото си от неговото, сантиметър по сантиметър увеличи разстоянието помежду им и се опита да изтръгне ръцете си от яката му хватка. Пръстите му се поддадоха и сърцето ѝ заби ускорено. Може би наистина щеше да успее да се измъкне, да вземе двата коня, които бяха останали в лагера, и да го остави тук сам.

Тя се усмихна меланхолично. Причините да иска да му избяга нямаха нищо общо със свободата ѝ. Искеше да му докаже, че има ум в главата си и може да го надхитри. Че е достоен противник. И все пак... Женското у нея се бунтуваше и настояваше да си остане тук, в леглото му, да се сгуши в него и да си представя, че той държи на нея, че двамата се обичат и той е готов да я закриля.

При тази мисъл Ейприл се намръщи ядосано. Защо беше такава глупава гъска? Тя беше най-върлият му враг, жената, която се бе осмелила да преведе банда от крадци и похитители през прага на Блек

Торн. Той никога нямаше да ѝ повярва. Нямаше да ѝ повярва дори когато му върнеше сина. Баронът на Блек Торн щеше да си остане завинаги неин враг. Сега обаче трябваше да бяга.

Тя се отдалечи още малко от него и бавно, болезнено бавно издърпа ръцете си от неговите. Плъзна се към края на постелята и измъкна единия си крак изпод кожата. Още малко... Краката, дупето и горната част на тялото ѝ се изплъзнаха бавно и безшумно от хватката му. Тя се изпоти, толкова голямо беше напрежението да не прави излишни движения.

Навън виеше вятър, първите едри дъждовни капки падаха върху покрива на палатката. Боже, помогни ми, помоли се пламенно Ейприл. За да е сигурна, че молитвата ѝ ще бъде чута, тя изпрати още една към Великата майка.

Освободи и другия си крак, но ръцете ѝ все още бяха опънати. Сега... пръстите му се отвориха и тя се претърколи в другия край на леглото, за да...

Стоп!

Той се хвърли върху нея като тигър, който е издебнал плячката си и нанася удар. Притисна я върху дюшека и легна тежко върху нея.

— Да не мислите, че е толкова просто пак да ме надхитрите, мадам? — попита той и в очите му светна разтопено сребро.

— Аз... трябва да се облекча — обясни тя и се учуди на лекотата, с която бе излъгала.

— Защо не ме събудихте?

— Всеки човек има нужда от малко усамотение, милорд — отговори сърдито тя.

— Ще ви придружа.

— Предпочитам да ида сама.

— О, не, скъпа. Не и след като вече два пъти се измъкнахте от мен и от стражите ми. Е, излизаме ли?

— Предпочитам да почакам — отговори тя, защото мисълта, че той щеше да я последва до мястото, където тя трябваше да свали панталона си, изобщо не ѝ хареса. — Ще почакам, докато се стъмни.

— Както желаете. — Но не се помръдна. Горната част на тялото му беше върху нея, дъхът му милваше изкусително шията ѝ, в погледа му се четеше недвусмислено желание.

Тя се разтопи под този поглед, по вените ѝ потече гореща кръв въпреки студения зимен ден.

— Моля, махнете се от мен — проговори задъхано тя.

Мъжът скептично вдигна вежди.

— За да ми избягате, нали?

— За да мога да дишам!

Устата му се изкриви в саркастична усмивка и той проследи как гърдите ѝ се вдигаха и спускаха развълнувано.

— Да, май наистина не ви достига въздух.

Тя се опита да се освободи от него, но той беше толкова тежък, че не можа да го помръдне. Докато тя се движеше, той мушна едната си ръка между краката ѝ, а с другата отвори туниката ѝ.

— Какво правите? — изпъшка възмутено Ейприл.

— Искам да се убедя, че имате достатъчно въздух — отговори спокойно той.

— Не ви позволявам! Нямате право.

— Така ли? Вие нямате право, милейди, само и единствено вие. Изгубихте правата си, когато се промъкнахте в замъка ми и ме окрадохте. — Той развърза бавно връзките и разголи шията ѝ. Тънката кожена връзка одраска парещата ѝ кожа и тя изохка. Ръката, която беше между краката ѝ, се премести и мускулите му се стегнаха. Пръстите му намериха път под туниката и започнаха да милват голата кожа на гърба.

— Това е нечувано — изсъска тя и в същото време усети пулсиращо желание дълбоко във вътрешността си, изпита наслада, която не можеше да отрече.

Той измъкна кожената връзка на туниката.

— Нечувано? Че ви докосвам? Като го сравня с това, че откраднахте детето ми, убихте мои верни хора, взехте конете ми и опразнихте сандъка с ценностите ми, не бих казал, че няколко безобидни милувки са нечувани.

— Един джентълмен никога не се отнася по този начин с една лейди.

— Една лейди никога не би извършила онова, което извършихте вие. — Той беше втренчил поглед в отвореното деколте на туниката, върху силно пулсиращата вена на шията ѝ. В погледа му имаше жажда,

на лицето му беше паднала сянка на нерешителност, макар че беше като издялано от камък.

Прекрасен мъж, истински дявол, способен да прельсти всяка жена и много, много опасен. Нали планът ѝ беше да преспя с него, за да избяга, когато той заспи дълбоко! Можеше ли да го направи? Можеше ли да отдаде тялото си, за да спаси дома си?

Когато погледна в парещите му очи, тя осъзна, че ако му се отдадеше, това щеше да бъде само началото. Погледът му ѝ обещавахе не преживявани досега наслади и тя се страхуваше, че после щеше да копнее неудържимо за близостта му и никога нямаше да ѝ се насити.

Той се приведе бавно и разтвори деколтето към гърдите ѝ. Докосна я с влажния си език и тя се разтрепери.

— Не... не правете това... о!...

Той помилва с език меката шия и пошепна в ухото ѝ:

— Може би сега ще говорите с мен, лейди Ейприл?

— Да говоря?

— Кажете ми какво бяхте замислили, когато се промъкнахте неканена в замъка ми. Защо ме ограбихте, защо отвлякохте сина ми?

— Аз... аз... вече ви казах всичко.

Устните му загризаха нежната кожа под брадичката ѝ и треперенето стана неудържимо. Какво ли щеше да почувства, ако тези горещи устни слязат към гърдите ѝ?

— Казахте, че Пейтън ви е измамил, че ви е използвал, за да ми отмъсти.

— Това е истината.

Устните му се плъзгаха по шията ѝ, без да се отделят от деколтето на туниката. Горещият му дъх проникваше през грубата материя и зърната на гърдите ѝ щръкнаха очаквателно. Велики боже, защо не я целуваше?

Ръката му продължаваше да милва гърба ѝ.

— Кажете ми, Ейприл — пошепна настойчиво той и разтвори още деколтето ѝ. През това време продължаваше да движи ръка по гърба ѝ и да я притиска до себе си. Пръстите му бяха мъчително близо до центъра на женствеността ѝ.

Кръвта се разля като лава по вените ѝ, докато той я милваше с устни и зъби, а езикът му танкуваше по кожата ѝ, все по-дълбоко,

докато най-сетне стигна до гърдите ѝ, тежки и корави. В слабините ѝ пулсираше нетърпимо желание, сърцето ѝ бе пълно с копнеж.

— Кажете ми, каквото искам да зная.

— Вече ви казах всичко. Трябваше да се срещнем в Сереног, макар да не знаех нищо... за момчето.

— Лъжкия. — Той загриза свивката на шията ѝ.

— Това е истината. Разделихме се на кръстовището, северно от Блек Торн, в близост до... в близост до старата мелница... ооох... — Мястото между бедрата ѝ се стопли и овлажня и тя осъзна, че тази влага означаваше готовност да посрещне мъжа. Божичко, какви бяха тези мисли? Не можеше да му се отдаде.

— Защо се разделихте?

— За да объркаме войниците ви. Знаехме... знаехме, че ще ни преследват, и... о, моля ви...

— За какво ме молите? — попита той.

— Моля ви... — Искаше да му изкрещи, че трябва да я съблече и да ѝ вземе девствеността, да направи всичко, само да сложи край на това сладко мъчение, което разкъсваше вътрешностите ѝ. Вместо това пошепна: — Моля, престанете.

— Наистина ли го искате?

— Да...

Той мушна ръка в туниката ѝ и помилва твърдото връхче на гърдата.

— Тялото ви казва друго, милейди. Тялото ви иска още от мен.

— Не е вярно...

— О, да, да... — Той се раздвижи, издърпа ръката си между бедрата ѝ и се намести върху нея. Покри я с цялото си тяло, дългите му крака притиснаха нейните, мъжествеността му запулсира върху корема ѝ, твърда и гореща... — Аз също ви искам, както забелязвате. Мисля, че ще задоволя желанието ви, но преди това искам да ми се доверите и да ми кажете къде се намира Джейл.

— Пейтън не ми каза, но мисля, че ще отведе момчето в Сереног и ще го държи там като заложник, докато преговаря с вас. — Тя се стараеше да говори разбираемо, но не беше в състояние да се съсредоточи. В гърлото и заседна буца, тялото ѝ буквално крещеше от копнеж по него.

Мъжът въздъхна. Поклати глава и с едно-единствено бързо движение се претърколи настрана. Още преди тя да е успяла да се раздвижи, той свали туниката ѝ и вдигна ръцете ѝ над главата, за да ги върже с кожената лента.

— Не смейте да ме връзвате! Какво си въобразявате! — изсъска тя, ужасена, че голотата ѝ беше на показ пред него. Опита се да се изправи, но той меко я положи върху дюшека.

— Къде е Джейл?

— При брат ми.

— Къде?

— Сигурно са вече в замъка. Защо не ми вярвате?

— Защото лъжете, мадам. Красивата ви уста произнася лъжи, аз трябва да знам истината.

— Казах ви истината — заяви тя, докато той оглеждаше голите ѝ гърди.

— Наистина сте дяволски красива — пошепна той и панталонът му се изду застрашително. — Дяволски лъжлива, дяволски изкусителна. — По покрива на палатката барабаняха дъждовни капки, но Девлин стана рязко и излезе навън.

— Не можете да ме оставите така — извика подире му тя. — Ще замръзна.

Мъжът усети угризения на съвестта. Какво го бе накарало да се държи така? Трябваше да ѝ изтръгне истината, която притежаваше, да разбере къде криеха момчето му. Но нямаше смисъл да отрича, че копнееше да я види гола, да я доведе дотам, че тя да го умолява да спи с нея, да се вслушва в сладостните ѝ стонове, докато я любеше. Години бяха минали, откакто бе копнял така силно за жена. И сега не мислеше за нищо друго, освен да я докосва навсякъде, да целува устните, шията и гърдите ѝ. Копнееше да разтвори дългите, стройни крака и да милва най-интимното ѝ място с пръсти, с език и... стоп! Членът му беше толкова възбуден, че му причиняваше болка.

Исусе, защо се държеше като пъпчив младок? Омагьосан от една фуста, полудял от желание да я люби. Каква лудост.

Той прекоси малката полянка, опитвайки се да изтрие образа ѝ от съзнанието си, и натрупа дърва върху огъня, без да усеща ледените дъждовни капки, които влизаха под яката, за да охладят кръвта му.

Не биваше да забравя, че всичко, което искаше от нея, беше да узнае къде се намира синът му.

Ала не можеше да прогони от главата си мисълта, че трябва да я накаже с тялото си, по най-еротичния начин. Ако не намереха скоро Джейл, той щеше да преспи с жената и след това вече никога нямаше да е същият. Това беше най-голямото му опасение.

— Още ли няма новини от брат ни? — попита Миранда още с влизането си в стаята. Колин стоеше с чаша вино до прозореца, потънал в мислите си.

Браунвин, която изкачваше стълбите към втория етаж, подсвирна весело на кучетата и те се втурнаха след нея. Момиченцето избухна в смях.

— Намериха ли жената?

— Не, сестро — изръмжа Колин, изпи виното на един дъх и махна на пажа, който чакаше в ъгъла. — Налей още — нареди той, но после размисли и дръпна чашата си. — Донеси ми една стомна.

— Имаш задължения — напомни му сърдито Миранда.

— Да вървят по дяволите. Жената буквално се е разтворила във въздуха. Претърсихме навсякъде, но не я открихме. По дяволите. — Той стана от стола на Девлин и се протегна.

— Гостите си заминаха.

— Така е по-добре. — Колин огледа недоволно голямото помещение. Камината все още беше украсена с бръшлян и клонки имел, догорелите свещи не бяха отстранени. Сламата по пода беше мръсна, но никой не беше дал заповед да я съберат и заменят с нова. Колин въздъхна изтощено. Да си лорд, дори само за един ден, беше ужасно уморително. Да заглажда споровете между слугите, да се грижи за всичко, да изпълнява безброй дребни задължения... Твърде много работа за неговия вкус.

Пажът се върна със стомна вино и настроението му се подобри.

— Може пък жената да се е удавила в рова при опита си да избяга. — Той си припомни красотата ѝ и отново въздъхна. — Колко жалко — промърмори той, защото си беше представял как ще я отведе в леглото си... разбира се, след като Девлин ѝ се наситеше.

При тази мисъл ноздрите му се издуха. Не му беше приятно, че е малкият син в семейството и винаги стои на втори план. Смяташе, че ще му хареса да изпълнява ролята на барона, но тя се оказа страшно уморителна.

— Какво направи със стражника, който не съумя да опази лейди Ейприл?

— В тъмницата е — отговори небрежно Колин и вдигна рамене. Наля си още една чаша вино, после мълчаливо предложи на сестра си да се присъедини към него. Тя поклати глава. — Всъщност го затворих в килията на лейди Ейприл, даже му оставих кофата да се облекчава. Девлин ще се разправя с него, като се върне.

— Разбирам. — Очите на Миранда потъмняха. Мислите ѝ бяха някъде много далеч, докато се взираше през прозореца в ледения дъжд, който падаше от небето. — Да се помолим да намерят скоро Джейл и Девлин да го върне при нас.

— О, да, за да се събере отново семейството — промърмори Колин и отпи голяма глътка вино.

— Това е истинска благословия — изрече тържествено Вайълит, която тъкмо бе влязла в стаята. Старата дама вдигна царствено глава и стисна малката си уста. — Това е, което иска майка ви.

— Нашата майка е мъртва — напомни ѝ Колин. Леля му беше толкова странна. Никога не се знаеше дали разсъждаваше ясно, или пак витаеше в облаците.

— Знам, че е мъртва, Колин. Но ако беше жива, щеше да настоява да останете единни.

Младият мъж сведе лице към чашата си. Не понасяше брътвежите на леля си.

— Морган, вашият баща, беше лош човек. Не ми е приятно да говоря така за баща ви, но това е истината. Беше могъщ господар и се възползва от силата си, за да опустоши съседните имения, повечето от които бяха негови съюзници. А пък жените... Толкова често се хвалеше със завоеванията си, че майка ви не можа да издържи. Той разби сърцето ѝ.

— Значи мама е умряла от разбито сърце, това ли искаш да кажеш? — попита мрачно Колин, без да обръща внимание на шъткането на Миранда.

— Естествено майка ви умря при раждане, но Морган разби сърцето ѝ. Тя го обичаше и това я докара до гибел.

— Нима това не е съдбата на всяка жена? — попита подигравателно Колин.

— Стига сме приказвали глупости! — Миранда хвана ръката на леля си. — Ела, лельо Ви, да оставим Колин да се налива с вино. Днес е в лошо настроение.

— Естествено е да е в лошо настроение, скъпа, след като току-що установи, че не притежава необходимите качества да бъде барон. — Вайълит изпуктя и напусна стаята с поклащане на главата. Миранда, която я следваше, хвърли унищожителен поглед към брат си.

— А аз ти желая хубав ден, леличко — промърмори Колин и вдигна чашата си в циничен поздрав към двете жени, които постоянно се пречкаха в краката му. Отново се запита защо изобщо си правеше труд да се разбира със семейството си.

— Чух какво каза — извика през рамо леля Вайълит. — Повярвай, нито аз, нито майка ти, ако беше още жива, щяхме да одобрим подобно поведение. Ограничи се в страстта си към старо вино и млади момичета, Колин, това ти подхожда най-добре.

Старата лейди не беше наред с главата. Тя беше една безобидна бабичка. Но като си повтори последните ѝ думи, Колин смутено се запита дали пък разумът ѝ не беше по-ясен, отколкото всички предполагаха.

Къде, по дяволите, беше Девлин?

Колин отиде до прозореца и се загледа в мрачния ден. След малко затвори капациите. Девлин трябваше отдавна да се е върнал. Или поне да е изпратил вест. Проклетият му брат много обичаше да го държи в неизвестност.

Намръщен, Колин изпи остатъка от виното и отново се настани в стола на Девлин. Преметна крак връз крак и затвори очи. Не му оставаше нищо друго, освен да чака.

Девлин остана почти четвърт час под ледения дъжд, за да разпали огъня — и да успокои възбуденото си тяло. Когато напрежението в слабините му поотслабна, най-сетне се върна в палатката.

Ейприл беше в постелята и не помръдваше. Очите ѝ бяха затворени, дишаше равномерно, кожата беше метната върху гърдите ѝ. Обзе го разкаяние. Защо бе направил това? Защо раздразни чувствеността ѝ? Заплаши я, обеща ѝ неземни наслади и я измъчи до смърт. И всичко това само за да разбере къде държаха Джейл.

Може би защото беше звяр и му доставяше удоволствие да измъчва жените?

Ейприл бе заспала, надвита от умората. Устата ѝ беше полуотворена и приличаше на розова пъпка, зад която блещукаха съвършени бели зъби. Русата коса беше разпусната по възглавницата. Прекрасна жена. Неустойимо изкушение. Въпреки всички престъпления, които беше извършила, въпреки болката, която му беше причинила, изглеждаше невинна като дете. Освен това беше обезпокояващо интелигентна.

Но сега не можеше да си разреши да се поддаде на чара ѝ, в никакъв случай. Първо трябваше да намери Джейл. Ала дори и покъсно, когато момчето му щеше да бъде на сигурно място, не можеше да има доверие в тази лъжлива жена, която не се спираше дори пред убийство.

Той огледа отново спящата Ейприл, спокойното лице и неудобно вързаните над главата ѝ ръце. Отпусна се на едно коляно пред постелята и развърза кожената връзка. Дори да успееше да избяга, той щеше да я намери. Беше я вързал само за да ѝ покаже кой е господарят, за да се увери в подчинението ѝ. Ала по начина, по който тя бе отметнала косата си назад и по презрението, което се четеше в погледа ѝ, когато разголи гърдите ѝ и върза ръцете ѝ над главата, пролича, че тя никога нямаше да се подчини. Не беше успял да сломи духа ѝ.

Това ли искаш, Девлин от Блек Торн? Да сломиш тази смела, горда жена? Готов ли си да я съблечеш съвсем гола, за да видиш как трепери и се страхува?

Той стисна здраво зъби и се опита да прогони представата как ще пречупи волята й... О, тя ще да се покори! И много държеше именно той да е мъжът, който ще я покори. Само при мисълта за това огънят в слабините му лумна отново.

Тя въздъхна и се обърна на другата страна. Сгуши се като бебе и продължи да спи.

Въпреки че дъждът трополеше шумно по покрива на палатката, Девлин чу приближаващ конски тропот. Най-сетне. Вдигна платнището и излезе под дъжда.

Ловната дружинка се върна с малък елен, с едно глиганче и няколко гълъба.

— Тази вечер ще празнуваме, милорд — заяви Лойд, горд със способностите си.

— Добра работа сте свършили.

— Дамата... все още ли е в палатката? — Лойд хвърли поглед към вдигнатото платнище и облиза устни. — Сигурно е страхотна в леглото. Предполагам, че създава работа на мъжа за цялата нощ. Ужасно ми се иска да я изпробвам, честно. Но като си спомня как произнесе онези заклинания и начерта дяволските си знаци... Ох! За бога, милорд, ще ми оскубете космите на гърдите!

Девлин беше стиснал с такава сила наметката на ниския дебелак, че го вдигна във въздуха и приближи лицето му до своето. Плоският, неколкократно чупен нос на Лойд беше толкова близо до носа на лорда, че той усети неприятната му миризма.

— Пленницата ни се казва лейди Ейприл и вие й дължите уважение. Не смейте да си правите шеги с нея, чувате ли! И не смейте да ме питате как е в леглото, разбрахме ли се?

— Но тя е крадла и убийца! Нима вече забравихте, че уби Сет и Сандърс? Сигурно има и други!

— Трябва ли да ви напомням какво място заемате, сър Лойд? — изсъска Девлин почти без да движи устните си. По лицето му се стичаха едри капки дъжд. Другите мъже ги наблюдаваха със зяпнали уста.

— Не, милорд. Простете, милорд.

— Тогава се хващайте за работа. Трябва да изкормите и опечете елена и глигана. — Девлин го пусна рязко и ботушите на сър Лойд цопнаха в калта. — Джеймс, вие помогнете на сър Лойд и на другите да построят навес. Това проклето време ще продължи и ще ни трябва подслон, преди да потеглим отново.

— Значи Бренет още не се е върнал? — осмели се да попита сър Лойд, подсмръкна и избърса носа си с ръкав.

— Не.

Следотърсачът не се виждаше никъде. Девлин огледа нетърпеливо пустата пътека. Гореше от нетърпение да разбере къде държаха момчето му, за да го освободи. Всички мускули в тялото му бяха напрегнати, не беше в състояние дори да поспи. А близостта на жената го изнервяше още повече. Копнееше за разтоварване. Искаше да се изгуби в нея, да разтвори краката ѝ и да се забие дълбоко във влажната, готова да го приеме утроба... но това само щеше да му създаде нови затруднения.

Защо проклетият Бренет не се връщаше?

Девлин помогна на мъжете да издигнат навеса. Отсякоха няколко тънки дръвчета, окастриха ги и ги забиха дълбоко в земята, за да направят скеле. След това опънаха отгоре му кожи. Навесът не беше много висок, но беше достатъчно голям, за да се съберат всички мъже и да седят на сухо. Еленът и дивата свиня вече се печеха на шиш над огъня.

За тази нощ е достатъчно, каза си Девлин, загледан в пламъците. Кълба сив дим се издигаха към небето. Джеймс въртеше шиша. Мазнина капеше в огъня, съскаше и пращеше, а миризмата на печено месо беше толкова силна, че стомахът на Девлин се сви на топка. Той се протегна и се разкърши, усетил колко е уморен. Копнееше за сън. Беше уморен до припадък, но не смееше да заспи в леглото до Ейприл.

Когато тя беше наблизо, той нямаше доверие в себе си. Тя беше забранен плод, а той бе зажаднял за любов мъж.

Лордът седна на пети и отново се загледа в огъня. Острият му слух се мъчеше да долови тропот на копита. Къде, по дяволите, беше Бренет? Дано се върнеше, преди да е паднала нощта.

Размишлявайки какво може да се е случило, Девлин въртеше между пръстите си влажна пръчка, докато накрая я счупи и хвърли парчетата в огъня.

Може би заложницата му казваше истината. Може би Пейтън беше отвел момчето в Сереног. Изглеждаше логично. Въпреки това Девлин не беше убеден в думите ѝ. Защо тогава Пейтън не беше тръгнал направо към замъка? Защо си направи труда да обърка преследвачите си, като раздели групата си на кръстовището? Защо не бяха останали всички заедно, след като това означаваше повече сигурност?

Той се обърна към палатката, където спеше Ейприл, и се запита какво ли сънува тя. Може би си представяше как се любят... Или виждаше Джейл? Или пък ковеше планове да му избяга отново. Тази жена знаеше повече, отколкото му беше казала, той го четеше в очите ѝ.

Господ да му е на помощ, той беше омагьосан от прекрасните ѝ очи! Незнайно по каква причина тези очи бяха способни да проникват дълбоко в душата му. Той беше обречен да гледа в тях за вечни времена.

Ейприл се събуди в мрака и в първите мигове не можа да разбере къде се намира. Виждаше се трепкаща червена ивица, тя лежеше върху корава постеля, завита с кожа до брадичката. Усети миризма на печен дивеч, лек пушек я удари в носа и стомахът и подскочи при мисълта за ядене.

Някъде наблизо сдържано излая куче.

Тя си спомни къде беше и куражът я напусна. Беше пленница. Намираще се в лапите на Девлин от Блек Торн, мъжа, който бе посмял да разголи тялото ѝ и да върже ръцете ѝ. Но сега беше свободна... а туниката ѝ беше наблизо. Тя навлече омразната, но необходима риза през главата си и пхна ръце в тесните ръкави. Но не можа да я върже на шията, тъй като кожената лента липсваше.

Проклет да е лорд Девлин! Бузите ѝ пламнаха от смущение, като си припомни как той я бе съблякъл и бе вързал ръцете ѝ над главата. Ако ѝ се удадеше удобен случай, щеше да го накара да си плати скъпо и прескъпо за тази дързост. Но засега... Тя скочи от леглото и затърси опипом отвор, място, през което можеше да се измъкне и да... какво? Да се скрие в гората в бързо падащия мрак? Да открадне кон? Да се

опита да надхитри кучетата? Не, по дяволите, трябваше ѝ план. Чу стъпки и бързо се отпусна на постелята, сякаш току-що се бе събудила.

Платницето се вдигна и пред нея застана лордът от Блек Торн със свещ в ръка.

— Идвам да ви събудя — рече тихо той, като че бяха добри приятели... или любовници. Погледът му се стрелна към туниката ѝ, но не направи никаква забележка. — Време е за вечеря.

Стомахът на Ейприл се свиваше от болка, за да ѝ напомни, че беше минало твърде много време, откакто не бе яла нищо. Макар че презираше този мъж и войниците му, особено онзи тлъст грубиян на име Лойд, тя се подчини, стана и бързо обу ботушите си.

Когато излезе от палатката, се озова пред буен лагерен огън, а войникът със свинските очички и още един режеха апетитни парчета от хрупкавото, вдигащо пара месо. Навсякъде се виждаха локви, но дъждът беше престанал. Нощта беше леденостудена, вятърът виеше в голите клони над главите им.

Девлин ѝ отрязва парче месо и двамата седнаха на обраслите с мъх камъни в близост до огъня, който пращеше весело и изпращаше към небето снопове искри и кълба гъст черен дим.

Войниците се хранеха малко по-далече от огъня. Очите на тлъстия святкаха коварно. Господи, какъв отвратителен тип!

— Къде са другите? — попита тя и с наслада облиза пръстите си. Отдавна не беше яла толкова хубаво печено. Облиза и устните си и изтри бузата си с ръкава на туниката. — Не виждам следотърсача. Нима още не се е върнал?

— Не — призна Девлин и погледна втренчено пустата пътека, сякаш призоваваше войника с магия. После хвърли кокал на най-близкото куче, което го грабна в устата си и бързо изчезна между дърветата, за да се скрие от другарите си.

Девлин стана и изтри ръце.

— Ами ако не се върне? — попита невинно Ейприл.

Лицето на мъжа се ожесточи.

— По-добре се надявайте да се върне скоро, защото ако изчезне, ще предположа, че брат ви играе фалшива игра.

— Може би вашият войник не се връща по своя собствена воля.

Девлин стисна устни.

— Не. Бенет е верен човек. — Ала тя бе посяла семето на съмнението. Някой го бе предал — или няколко души. Някой беше пуснал Ейприл и бандата негодници в Блек Торн. Някой я беше освободил от килията на еремита в кулата. Той си представи лицата на мъжете, които познаваше от детските си години: Кърби, Спенсър, Ръдиърд, капитана на стражата. Верни ли му бяха? Или трябваше да търси предателя между тях? Щяха ли да му помагат или бяха готови да му прережат гърлото посред нощ? На светлината на огъня Девлин огледа мъжете, които се бяха заклели да му служат вярно, и осъзна, че не знаеше почти нищо за тях — как живееха, за какво мечтаеха, към какво се стремяха...

Може би повечето от тях не държаха на клетвата си.

Той отпи голяма глътка вино от стомната и изтри устните си с опакото на ръката. Кой негодник, заклел се да служи вярно на Блек Торн, беше станал предател и беше помогнал в отвличането на сина му? Възможно ли беше Сет и Сандърс да са били убити от свой другар от Блек Торн? Кой беше предателят? Кой би имал интерес да открадне конете му, да вземе парите и скъпоценностите? Кой го мразеше толкова силно и беше достатъчно честолюбив, за да поеме този риск?

Десетки лица минаха пред вътрешния му взор и лордът неволно стисна ръце в юмруци. Беше осъзнал — не за първи път, — че не може да има доверие никому.

Особено на предателката, която твърдеше, че е лейди.

Мъжете привършваха вечерята си. Хвърлиха костите в огъня, пийнаха си още малко вино, увиха се в наметките си и легнаха да спят под навеса.

— Аз поемам първото дежурство — обяви Девлин и огледа мрака зад осветения от огъня кръг. — Тръгваме утре на разсъмване.

— Ами Бенет, милорд? Какво ще правим, ако не се върне? — попита Лойд.

— Ще продължим без него.

— Хмм. Може пък тази вещица да го върне с магия. — Окуражен от изпитото вино, той буквално съблече Ейприл с похотлив и същевременно презрителен поглед.

— Това не ми е силата — отговори хладно тя. — Много по-добре умея да превръщам тлъсти, мързеливи войници в костенурки.

Лойд изпухтя раздражено.

— Костенурки с брадавици по тялото, които сърбят нетърпимо — добави със същия равнодушен тон тя и смръщи чело, сякаш внезапно си бе спомнила нещо важно. — Знаеш ли... трябва да призная, че понякога магията не става, както трябва, и промяната не е пълна. Тлъстият, мързелив войник си остава тлъст, мързелив войник с пъпки и брадавици по тялото и с неутолим глад за мухи. — Тя се облегна на една скала и огледа Лойд със сериозни златни очи. — Не се съмнявайте в мен, сър Лойд — проговори предупредително тя и започна да рисува руни с върха на ботуша си. — Веднъж изречена, магическата формула не може да бъде върната назад. Би било много жалко, ако трябва да прекарате остатъка от дните си на торището, мъчейки се да докопате храната със слюзестия си език.

— Лъжеш! — изсъска войникът.

— Ммм. — Тя продължи да рисува и Лойд се почувства зле. Сръга Джеймс с лакът и се направи, че иска да му каже нещо много важно. Но погледът му отново и отново се връщаше към дамата в облекло на ловец, дълбоко съсредоточена върху фигурата, която рисуваше в калта.

Вещица със златна коса и златни очи. Много добре знаеше какво причиняваше на Лойд, макар че той си го заслужаваше. Беше време да сложи край на тази глупост. Девлин се наведе към нея и пошепна:

— Пошегувахте се, позабавлявахте се, време е да се върнете в палатката.

Ейприл сърдито вдигна вежди.

— Мога ли първо да се измия и... — тя се покашля — да се облекча?

Естествено, че можеше. Без да каже дума повече, той я улови за ръката и я поведе през храстите към мястото, където потокът образуваше малък вир под корените на прастарите дървета.

— Тук. — Той я пусна и направи две крачки назад.

— Можете да си вървите.

— Нямам такова намерение.

— Но...

— Вършете си работата — заяви спокойно той и тя изохка от безсрамието му.

— Не разбирате ли, че имам нужда от малко усамотение, милорд?

— Не. Спомням си как се възползвахте от същата хитрост в нощта, когато отвялякоха Джейл — отговори той. — Затова сега ще се измиете и ще се облекчите в мое присъствие. Ще ви чакам.

Ейприл пое шумно въздух, промърмори нещо за упоритите зверове с лоши маниери и добави малко по-високо:

— Можете поне да се обърнете, милорд. Така би постъпил всеки джентълмен.

— Доколкото си спомням, вече обсъдихме липсата на джентълменски качества. Хайде, погрижете се да удовлетворите потребностите си, и то бързо. Нямам намерение да стоя тук цяла нощ.

— Копеле — изсъска тя и се скри зад едно дърво. Той можеше да види само дългата руса коса, която блестеше като сребро под лунната светлина. Докато тя беше зад дървото, той също се облекчи и принуди члена си да се успокои. Тази жена ми създава повече неприятности, отколкото мога да понеса, каза си мрачно той и затвори панталона си. По-добре да я върне в Блек Торн и да я бутне в затвора.

Като че това ще осуети бягството ѝ. Тя е гъвкава като змиорка. По-добре не я изпускай от очи.

Той се обърна към мястото, където я бе оставил, но тя беше изчезнала. В гърдите му лумна гняв. Само за минута бе успяла да му се изплъзне. За пореден път. Беше готов да изкрещи, когато видя сиянието на косата ѝ и разбра, че Ейприл не беше избягала, а се бе навела над водата, за да измие лицето си.

Може би съм твърде лош с нея, каза си Девлин и продължи да я наблюдава като омагьосан. Като придържаше с една ръка буйните си коси, тя изми лицето си с другата. Ами ако му беше казала истината? Възможно ли бе брат ѝ да я е измамил? Част от него беше готова да повярва, че тя не бе взела участие в подлата измама, при която бе отвлечен синът му, изчезнаха скъпоценностите му и двама мъже платиха с живота си. Но не биваше да забравя, че тя беше примамката, изкушението, което го накара да забрави предпазливостта и даде на разбойниците възможност да го ограбят и да похитят сина му. Не, не можеше да ѝ вярва. Никога нямаше да забрави ролята ѝ в тази мръсна игра.

— Побързайте — извика той и заповедта отекна в тихата, вледенена гора. — Вече ви казах, че няма да чакам тук цяла нощ.

— Идвам, идвам — отвърна тя и той я проследи как се изправи и изтри лицето си с края на туниката. Видя частица от плоския бял корем и слабините му отново пламнаха. Никоя жена досега не му беше въздействала по този начин. Даже съпругата му Гленда не го беше вълнувала така и той изпита чувство за вина.

Най-сетне Ейприл застана пред него и двамата тръгнаха безмълвно обратно към лагерния огън, който се виждаше отдалеч между голите дървета. Повечето войници, увити в наметките си, спяха под навеса. Джеймс чистеше кожата на елена с ножа си, друг мъж хранеше конете, а Лойд точеше меча си и час по час проверяваше острието на пръста си с грозно смръщено чело.

Ейприл изчезна бързо в палатката и Девлин седна до огъня за първото дежурство.

— Имаме фураж само за три дни — съобщи Риардън, мъжът, който се грижеше за конете.

Девлин кимна.

— Ще трябва да купим в първото село.

— Тъй вярно, сър.

— Значи утре тръгваме на разсъмване, все едно дали Бенет се е върнал или не? — попита отново Лойд и прокара точилото по острието на меча си.

— Точно така.

— Ами жената?

— Ще язди с нас.

Лойд спря за миг и вдигна изненадан поглед към господаря си.

— Войнишкият живот не е за жена. — Той хвърли многозначителен поглед към палатката. — Жените са безполезни същества. Бива ги само за едно.

— И какво е то? — попита учтиво Девлин, усещайки как мускулите на тила му се стегнаха.

— Да топят леглото на мъжа. Това е всичко.

— Ами майчинството?

— Ако питате мен, придават му твърде голямо значение. Моята майка е умряла при раждането ми, но това не ми е навредило, както виждате — той се усмихна многозначително. — Вашият син също расте без майка, а е чудесно момче.

— Джейл има Миранда и леля Вайълит. Те го възпитават.

— Щеше да се чувства също така добре и ако ги нямаше.

Този човек беше пълен идиот.

— Лейди Ейприл ще язди с нас — повтори Девлин, твърде уморен, за да се аргументира. — И желая всички да се отнасят с уважение към нея.

— Тя е пленница, нали? — напомни му Лойд.

— Да, но е дама.

Лойд изпухтя, но не каза нищо повече и Девлин устоя на силното си желание да забие един юмрук в глупавото му тлъсто лице.

Ейприл чуваше всяка дума от разговора им, докато трескаво претърсваше палатката на оскъдната светлина от огъня. Само ако можеше да намери нож или нещо остро, за да среже платното! Тогава щеше да изчезне още докато мъжете разговаряха и кучетата шумно трошаха кокалите.

Щеше да прекоси гората и отново да влезе в реката, за да обърка проклетите кучета. После щеше да открадне отнякъде кон или да помоли някой селянин да я вземе в каручката си. Веднъж само да стигне до големия път...

Защо искаш да избягаш, като пак ще те хванат? Войниците имат коне, да не говорим за ужасните кучета. Ще те настигнат само след няколко часа... Не, трябва ти по-добър план. Трябва да се промъкнеш незабелязано покрай постовете, да откраднеш кон и да пуснеш другите на свобода. Само така ще си осигуриш необходимата преднина, за да стигнеш при Пейтън.

О, небеса, как да постъпи? Не намери нож, не намери и собствената си кама, която лордът ѝ бе отнел. Положението беше много сложно. Въпреки това тя беше длъжна да измисли нещо.

Просна се на постелята и затвори очи. Девлин сигурно щеше да провери палатката. Премисляше план след план, но часовете минаваха, огънят догоря, гората утихна — а тя не можеше да намери изход.

Много скоро чу стъпки и дълбокия глас на Девлин, който тихо нареди на един от войниците да поеме дежурството.

Ейприл не се помръдна. Не искаше да мисли какво предстоеше да се случи. Трябваше само да си припомни как бяха споделяли тази

постеля — как ръцете и устните му я милваха, изкушаваха я и събудиха в тялото ѝ дълбок, засрамващ копнеж.

Даже когато той я върза и разголи гърдите ѝ, тя го възприе като ужасно унижение и в същото време изпита удоволствие... усети събуждането на тайнствен глад дълбоко във вътрешността си — чувство, много по-обезпокояващо от мъжа, който го беше предизвикал.

Платницето на палатката се вдигна и лордът на Блек Торн влезе при пленницата си.

Девлин се отпусна на постелята до Ейприл, едрото му тяло се прилепи до нейното. Тя си заповяда да диша равномерно, макар че сърцето ѝ биеше като лудо и дробовете ѝ сякаш не получаваха кислород. Опита се да се отпусне, но всяко мускулче по тялото ѝ и всички нерви бяха напрегнати. Как щеше да лежи до него още час или два и да усеща тялото му?

Не мърдай. Отпусни се. Той не бива да знае, че си будна.

Тя усети как той се раздвижи и се надигна на лакът, за да я погледне. Какво можеше да различи в мрака? Топлият му дъх погали лицето и косите ѝ. Тя въздъхна тихо, после стисна здраво зъби, защото усети как пръстът му се плъзна по раната на бузата ѝ.

— Ще убия онова копеле — прошепна Девлин. — Заради Джейл и за онова, което стори на Ейприл... о, Исусе Христе, какви ги говоря! — В гласа му звънна отчаяние и Ейприл разбра, че и той беше объркан като нея.

Той сложи ръка на кръста ѝ, мушна се под завивката и я привлече към себе си. Тя беше уверена, че изтощението и дългата липса на сън ще го приспят само след няколко минути, затова не се помръдна. Само се вслушваше в дишането му и се взираше в сянката на поста пред палатката, който ходеше напред-назад, за да не заспи.

Спи, спи, повтаряше тя и се надяваше всички мъже, коне и особено проклетите кучета да потънат в дълбок, непробуден сън, който да ѝ позволи да избяга.

Девлин въздъхна дълбоко и се зави до брадичката. Ръката, която беше на кръста ѝ, се плъзна под туниката, помилва ребрата и се устреми към гърдите.

Стомахът ѝ се сви на топка. По вените ѝ потече гореща кръв и макар да не се помръдна, зърната ѝ се втвърдиха и щръкнаха. Той ги потърка с палец и отново въздъхна. Велики боже, какво сладостно мъчение. Гърдите ѝ се издуваха, сякаш се пълнеха с мляко и Девлин простена.

Спеше ли той, или беше буден?

Ейприл не можеше да разбере. Пръстите му бяха топли и внимателни, той дишаше в рамото ѝ и в свивката на шията ѝ, която тръпнеше в очакване. *Не мърдай, по дяволите! Не позволявай на тялото си да вземе връх. Трябва да избягаш! Мисли за бягството — за нищо друго, Ейприл!*

Девлин отново простена, обърна се и я претърколи, така че тя се озова върху него, с гръб върху гърдите му. Той я прегърна и мушна двете си ръце под туниката ѝ. Господи, каква лудост! Пръстите му масажираха гърдите ѝ и тя едва се удържа да не раздвижи дупето си в същия ритъм срещу корема му и да се наслади на допира до твърдия му член, който напираше към нея през панталона.

Телата им прилепваха едно до друго. Тя искаше да се притисне към него, да се раздвижи, да го гледа в лицето и да слее устните си с неговите, но не посмя. Устните му милваха рамото ѝ и изпрацаха по тялото ѝ сладостни тръпки — желание, копнеж, жаждата да запълни тъмната, дълбока празнота в утробата си.

Тя си представяше как ще захвърли дрехите си и ще се обърне гола към него, ще зарови пръсти в къдравите косъмчета на гърдите му и ще потърси плоските зърна на гърдите. Представи си как голото ѝ тяло ще се плъзне надолу по неговото, докато стигне до напращялата от желание мъжественост, как членът му ще я изпълни и ще премине бариерата на девствеността ѝ, за да ѝ покаже какво означава да е жена... да се люби. Лордът на Блек Торн ще я въведе в тайнството на любовта...

Боже господи, какви бяха тези мисли!

Докато пръстите му се плъзгаха по голата ѝ кожа, тя полагаше отчаяни усилия да остане неподвижна, да се преструва, че спи, да не реагира на докосванията. Ръцете му усилиха натиска, той се раздвижи под нея, коравият му член се притисна настойчиво към гръба ѝ, потърка се в грубата материя на панталона и тя усети как интимните ѝ части овлажняха.

Не можа да се удържи и простена тихо. Изви гръб към него и се запита какво ли щеше да стане, ако му позволеше достъп до тялото си — треперещо, горещо от желание, изпълнено с очакване да го усети в себе си.

Едната му ръка се плъзна надолу, мушна се под колана на неудобния панталон, пръстите помилваха голата кожа и навлязоха между къдравите кичурчета между бедрата.

Ейприл се разтрепери.

Не! Не можеше да му позволи това.

Въпреки това тя не се раздвижи. Само стисна здраво очи и шумно пое въздух, когато пръстите му намериха път навътре, стигнаха до ръба на тайнственото място в тялото ѝ, разтвориха го и продължиха нататък.

— О, да, малката ми, ти ме искаш — пошепна мъжът. — Дори насън ме искаш.

Значи той беше повярвал, че тя спи! О, небеса, докога щеше да поддържа тази измама? Тялото ѝ нямаше да го допусне.

— Толкова си влажна, Ейприл от Сереног, а аз съм твърд... като стомана. Мога да те понижа с един тласък.

На челото ѝ избиха капчици пот. Беше толкова лесно да се обърне в ръцете му и да го целуне, да го помоли да направи точно това, за което говореше.

Пръстът му се плъзна още навътре и намери една точка, за чието съществуване изобщо не бе подозирала. Тя простена задавено.

— О, това ти харесва, нали? — Милувката беше дразнеща, усещането беше невероятно силно, тялото ѝ пламтеше и тя имаше чувството, че изгаря в пламъците на копнежа. Този мъж я подлудяваше!

— Какво ще направиш, ако започна да те милвам на същото място с език? Или предпочиташ члена ми?

С език? Тя беше чувала за тези неща, но никога не беше помисляла, че предложението му да направи нещо, докато досега беше смятала за отвратително, ще събуди в сърцето ѝ такъв копнеж. Представи си как устата му щеше да я докосва, да я вкуси и да я милва — това със сигурност беше раят... не, адът... не... О, господи, какво правеше той? Без да бърза, Девлин разтвори скритите ѝ гънки и пъкна вътре още един пръст. Без да усеща какво прави, тя се раздвижи, прие го дълбоко в себе си, поиска всичко.

— Будна ли сте, лейди Ейприл? Не усещате ли как ви желая? Не усещате ли как копнея да се слея с вас? Толкова сте гореща и влажна... и се обзалагам, че имате вкус на жена и вино. — Той шепнеше

страстните си думи до голото ѝ рамо и продължаваше да изследва с пръсти копrienената глъбина между бедрата ѝ, а с другата ръка да масажират гърдите ѝ.

— Искам да се любя с теб, лейди Ейприл, но не сега — изрече тихо Девлин, оттегли ръката си и я остави неудовлетворена, изпълнена с неосъществен копнеж.

О, не! Не можеше да я остави сега, не и в мига, когато трябваше да ѝ даде всичко от себе си. Имаше толкова много, което тя искаше да знае, толкова много, на което той можеше да я научи. Двамата бяха стигнали толкова близо до... до какво?

— О, не, не сега... няма да го направя, докато спиш. Искам да си будна, скъпа, да ме гледаш в очите, да виждаш как те докосвам, да усетиш как прониквам в теб... Тогава ще ти покажа какво означава да си жена и да се любиш с мъж... с истински мъж.

Той ѝ се подиграваше! Защо така внезапно беше издърпал ръката си? Сигурно през цялото време е знаел, че тя е будна! Девлин я положи до себе си и без да каже дума, вдигна панталона ѝ и приглади туниката. Сякаш никога не я беше докосвал, сякаш нямаше представа каква е на допир голата ѝ кожа. А тялото ѝ крещеше за ласките му.

Девлин я обърна на една страна, вдигна завивката до шията ѝ и пошепна:

— Желая ти приятни сънища, малката ми. — И избухна в тих смях, сякаш онова, което бе направил преди малко, беше игра — забавление за него и унижение за нея.

Бузите ѝ пламтяха от срам и все пак... въпреки смущението си тя очакваше с нетърпение следващите интимни милувки. При тази мисъл ѝ се дощя да закрещи. Защото знаеше, че няма да има следващ път.

Тя щеше да се погрижи за това.

Тази нощ щеше да избяга. Все едно по какъв начин, но трябваше да се махне от него и никога повече да не го види. Трябваше да осигури достатъчно разстояние между себе си и този ужасен, изкусителен, тайнствен мъж.

— Е, къде са другите? — попита момчето и погледна изпитателно Пейтън над пламъците на огъня. — Къде е бандата ти от крадци и главорези?

— Ще дойдат, не се безпокой. Утре рано ще са тук — отговори Пейтън, макар неспокойно да се питаше къде се бавеха войниците му. Често ставаше и отиваше до прозореца, за да потърси някаква следа в мрака. Цял ден беше ходил неспокойно напред-назад. Чакаше. Провери запасите от храна, поддържаше проклетия огън и постоянно си повтаряше, че лорд Девлин и войниците му могат да се появят всеки момент. Според първоначалния план съучастниците му трябваше да пристигнат днес по здрач. Досега обаче не се беше върнал нито Бернард, нито Самуел, който тръгна на изток. Те трябваше да минат от другата страна на реката и да пристигнат в стария хан с падането на нощта. А пък Роджър, Исаак и Мелвин, воините, които запалиха факлите на билото, имаха за задача да увлекат отряда на лорда в дълго и изморително преследване, да се разделят и да пристигнат тук един по един. Поне един от тази група трябваше вече да се е появил в хана.

Да не говорим за мъжете, които беше оставил в Блек Торн. Шпионите, които му бяха помогнали, предателите на лорд Девлин. Един от тях трябваше да дойде да му докладва... но и той не се появяваше.

Ами Ейприл? Какво беше станало с нея?

Нима всички бяха загинали? Или и войниците, и опърничавата му сестра бяха заловени и сега бяха в ръцете на врага? Нима той, умният Пейтън, беше подценил неприятеля?

— Според мен играта започва да става скучна — изрече недоволно момчето. Цял ден беше дялкало с тъпия нож, даден му от Пейтън, за да си измайстори меч. — Къде е баща ми?

Добър въпрос.

— Търси те, сигурен съм.

— Тогава ще ме намери. — Джейл кимна примирено. Беше толкова изпълнен с доверие в силата и качествата на баща си, че Пейтън усети присвиване в стомаха. Какво ли беше да имаш син, своя плът и кръв, който да ти вярва безусловно? — И щом ме намери, вие ще загубите играта.

— Не вярвам.

— Баща ми е най-добрият боец с меч в цял Уелс!

— Щом така смяташ... — Беше му омръзнало да слуша постоянните хвалби на момчето. Очевидно Девлин от Блек Торн беше бог в очите на сина си.

— Знам какво ще направи татко — ще разпердушини набързо и вас, и хората ви, ако въобще се появят!

Нервите на Пейтън бяха толкова опънати, че безкрайните въпроси и живият дух на момчето го дразнеха ужасно. Велики боже, защо хлапето не искаше да заспи... Имаше още от упойващото средство и се изкушаваше от мисълта да сипе няколко капки в чашата на Джейл. Ако упоеше момчето с вино и дрога, щеше най-последно да настъпи мир.

За съжаление трябваше да пази капките за следващото пътуване. По-добре момчето да спи, докато препускаха, за да не му създава ядове.

Джейл стана и започна да изпълнява упражнения с меч си. Нападаше и парираше, движеше се сърчно около огъня, хвърляше се напред и нанасяше силни удари, обръщаше се гъвкаво и се сражаваше с въодушевлението на новак. Неуморен, той се приближаваше все повече до Пейтън. Без да съзнава какво прави, мъжът посегна към оръжието си и видя как момчето се ухили зарадвано при мисълта за истинско предизвикателство.

— Ха! — извика Джейл, нанесе удар и се оттегли. — Ще се дуелираме ли?

— По-добре не. — Това момче не беше наред с главата. — Твоят меч е дървен, а моят е от стомана. Това няма да бъде истински дуел.

— Искате ли да издялкам меч и за вас? — предложи възбудено момчето и размаха оръжието си. Беше му много интересно да гледа сянката си, която танцуваше по влажните стени. Пейтън стисна здраво зъби. Ако имаше повече от упойващото средство, веднага щеше да го излее в гърлото на досадното хлапе. Може би трябваше да сложи край на „играта“. Да върже момчето и да напъха парцал в устата му, за да си осигури малко спокойствие.

Изведнъж Джейл прекрати двубоя с въображаемия си противник.

— От този миг нататък името ми ще бъде Смърт!

— Смърт ли? — повтори смаяно Пейтън. — И защо?

— Защото всички подли типове имат дяволски имена. И след като съм част от вашата банда... — той се огледа в запустялото, мръсно помещение и вдигна едната си вежда, за да покаже, че освен тях двамата нямаше други разбойници, — аз също трябва да имам

опасно име. Отсега нататък ме наричайте Смърт. Само на това име ще реагирам.

Слава богу, каза си Пейтън и потърка слепоочията си. Може би най-сетне ще настъпи тишина.

— Време е за спане — рече строго той. — Завий се с одеялото.

Джейл се направи, че не е чул нареждането.

— Казах да оставиш меча и да спиш.

Момчето го погледна укорително.

— Веднага!

Джейл не се помръдна.

Пейтън направи крачка напред, но за негово учудване момчето не се отдръпна, а направи същото. Пейтън издиша шумно — и проклетото момче направи същото: издаде шумна въздишка. Пейтън зарови пръсти в косата си. Очевидно не можеше да сплаши хлапака. Нима трябваше да го нарани? Джейл също зарови пръсти в косата си и извъртя очи — точно както беше направил похитителят му.

— Какво правиш? — попита ядосано Пейтън.

— Какво правиш? — гласеше отговорът.

— Слушай, момче, ако знаеш кое е добро за теб, ще се...

— Слушай, момче, ако знаеш...

Пейтън направи скок напред и сграбчи момчето за яката.

— Не смей да ми се подиграваш.

— Не смей да ми се подиграваш.

— Ти да не си идиот? Не съзнаваш ли, че мога да ти счупя врата с една ръка?

— Не съм идиот. А баща ми ще счупи проклетия ви гръбнак, ребро по ребро, само с един пръст. Искях просто да ви покажа, че трябва да ме наричате с новото ми име. Смърт.

Така да бъде, каза си примирено Пейтън.

— Е, хубаво, Смърт, мисля, че ще ти се отрази добре, ако се увиеш в одеялото, което бях любезен да ти предоставя, и легнеш да спиш. — Той пусна момчето и за негово учудване Джейл направи точно каквото му беше заповядано. Взе едно одеяло, намери чисто място на пода, далече от прилепите, но достатъчно близо до огъня, за да усеща топлината му, и сложи дървения меч до себе си. След това удостои Пейтън с момчешка усмивка.

— Лека нощ — каза той.

— И аз ти желая лека нощ.

Умните сиви очи, които толкова приличаха на бащините му, го погледнаха втренчено. Без да го изпуска от поглед, Джейл вдигна предупредително черните си вежди.

Пейтън разбра.

— Лека нощ, Смърт.

Очевидно доволен, хлапето затвори очи и се обърна с гръб към огъня. След няколко секунди вече спеше дълбоко и дори похъркваше тихо. Най-сетне се възцари тишина.

Лека-полека Пейтън се отпусна и реши да отвори стомна вино. Беше преживял толкова ужасни неща, че напълно заслужаваше чаша хубаво вино. Или две.

Смърт. Ама че смешно име. И глупаво. Доказателство за невинността на момчето. Смърт. Пейтън отиде до ъгъла, където бяха струпани запасите, и надникна в гнездото на совата. Птицата беше напуснала убежището си, за да се отдалечи от хората и от огъня и да ловува. Смърт.

Пейтън взе една стомна с вино, отпуши я и отпи голяма глътка. Пенливата течност се плъзна успокояващо в гърлото му и му помогна да забрави неприятната мисъл, че името, което момчето си бе избрало, много приличаше на предчувствие за онова, което го очакваше.

Ейприл се премести към края на леглото и за нейна изненада лордът почти не оказа съпротива, когато отмахна ръката му. С лудо биещо сърце тя се надигна и се промъкна към изхода на палатката.

Изчака, докато постовият свърши обиколката си и седна пред огъня. Когато раменете му се смъкнаха, тя разбра, че беше задрямал. Надникна предпазливо иззад платнището и се подготви да се извини, че ѝ се налага да се облекчи още веднъж и че нещо не е наред с месечния ѝ цикъл. Мъжете обикновено избягваха подобни разговори и това ѝ вдъхваше увереност, че ще го убеди да я остави поне за малко сама.

Не ѝ се наложи да прибегва до тази лъжа. Както се беше надявала, постовият бе потънал в сладка дрямка, облегант на стъблото на един дъб. Ресниците му бяха спуснати, устата — леко отворена.

Оставаха само кучетата... къде бяха тези гадини? Тя претърси лагера с поглед и ги откри в един храсталак, налягали плътно едно до друго, с остатъци от кости помежду им. За щастие отново духаше силен вятър и клоните на дърветата скърцаха жално. Заедно с плискането на потока, с пращането и съскането на огъня воят на вятъра ѝ предлагаше най-доброто възможно прикритие. Стараейки се да не вдига шум, тя заобиколи палатката, скри се в сянката и най-сетне стигна до мястото, където бяха вързани конете. Изморените животни също спяха дълбоко.

Трябваше да избере най-бързия кон, ала не можеше да го разпознае в мрака на нощта. Отвърза с изтръпнали пръсти дебелото въже и събуди коня, който беше най-близо до нея — тъмно животно с бели петна на краката и гърдите.

През цялото време се послушваше напрегнато за шумове откъм лагера. Нави юздата на коня около ръката си и го поведе към пътеката, като не смееше дори да диша. Нощта беше леденостудена, но тя се потеше от възбуда. Мускулите ѝ бяха напрегнати, а пред очите ѝ постоянно беше образът на лорд Девлин. Как ли щеше да реагира на сутринта, когато се събудеше и видеше, че мястото до него е празно?

Моля те, господи, не ме изоставяй, повтаряше си тя, докато водеше коня по пътеката на север. Едва когато беше сигурна, че е оставила лагера на лорд Девлин достатъчно далече зад себе си, тя се метна на гърба на жребеца и го подкара в бърз галоп. С лунната светлина като водач и с вятъра в гърба си тя прекоси гъстата гора, премина през поляни и потоци, устремена към стария хан, където се надяваше да намери Пейтън и момчето.

Изпитваше огромно облекчение, че вече не е пленница, и не се питаше защо бягството ѝ се беше удало толкова лесно.

Докато препускаше с откраднатия кон по огряната от луната пътека, тя изобщо не подозираше, че всяко нейно движение се наблюдаваше и че някой я следваше...

— В името на всевишния! — изръмжа смаяно Девлин, като видя как жената избра кафявия жребец и се измъкна безшумно през нощната гора.

Тя отиваше при Джейл.

На лицето му изгря зла усмивка. Тя бе реагирала точно така, както беше очаквал. Беше заложил капан и тя веднага се хвана. Сега щеше да го заведе право при сина му. За да доведе докрай плана си.

Трябваше обаче да признае, че намерението му не беше да позволи на Ейприл от Сереног да го омагьоса. Но тя беше неустоима. Беше очарователна и чувствена, даже го развеселяваше.

Тя е предателка. Не забравяй кой се промъкна тайно в замъка ти, кой подпали оборите и открадна сина ти. Все едно дали е било нарочно, или наложено от обстоятелствата, тя е похитителка и убийца и сега нямаш право да допускаш грешки!

Ядосан от обърканите си чувства, той събра набързо най-важното — оръжия, храна, одеяло. Съзнаваше, че поне един от мъжете, които го придружаваха, е предател. Но кой, кой? Огледа изпитателно спящите под навеса войници. Повечето му служеха от години, познаваше ги добре, някои смяташе дори за приятели.

Оруел си беше избрал място за спане в близост до конете. Лицето му беше спокойно, правият нос стърчеше над гъстата черна брада. Приятел или враг? Верен човек или предател?

Лойд, недодялан дебелак, грубиян с червена коса и ужасно чувство за хумор, мъж, който по-често го дразнеше, отколкото го радваше, се бе увил в наметката си и хъркаше шумно. Главата му почиваше върху възглавница от мъх. Чисто ли беше сърцето му, или черно като нощта? Дали беше готов да защитава честта на Блек Торн, или се готвеше да пререже хладнокръвно гърлото на лорда си?

Как би могъл да различи честния от непочтения? Другите мъже от групата не заслужаваха внимание. Даже глупакът, който беше задрямал в близост до огъня.

Кои бяха предателите? Без съмнение имаше поне един, а може и да бяха повече, макар че групата беше малка. Бе тръгнал от Блек Торн с по-голям отряд, но някои се отделиха на кръстовището. Повечето мъже обаче бяха останали зад стените на крепостта. Вероятно онези, които бяха пуснали натрапниците в замъка, които им бяха помогнали да избягат и дори бяха освободили Ейприл от килията в кулата, си бяха останали у дома и замисляха нови предателства.

Някой водеше враговете му, някой, който щеше да спечели от падането на Блек Торн, някой, на когото лордът имаше доверие.

Девлин отново огледа спящите мъже и в сърцето му пламна гняв. Можеше да ги изненада и да ги върже, да затъкне устите им и да ги заплаши с опрян в гърлото нож, но нямаше никакво време. Мъжете щяха да се съпротивляват и кой знае дали щеше да им изтръгне истината.

Във всеки случай беше по-добре да тръгне сам. Щеше да вземе най-добрия кон и водещото куче и да тръгне по следите ѝ. Каква ирония на съдбата, каза си той с презрителна усмивка — той, лордът, отговорен за стотици хора, с армия от мъже, заклели се да му служат вярно, изведнъж бе останал съвсем сам, без нито един човек, на когото да се довери. Водач на стотици, но без нито един приятел.

Мислите му бяха мрачни като нощта, когато с тихо, едва чуто изсвирване повика при себе си водещото куче. Оседла най-добрия кон, но като го сравни с Фантом, го определи едва ли не като стара кранта. Все пак черният жребец препусна в бърз галоп. Кучето тичаше до него. Кучкарят го беше обучил толкова добре, че нямаше да излае, преди да получи заповед от лорда.

Нощта беше влажна и мъглива, копитата на коня почти не вдигаха шум в покривката от увехнали листа и в калта. Лицето му се вледени, очите му постепенно привикнаха към мътната светлина на луната. Кучето обиколи внимателно гората, устремило муцуна към вятъра. Само след няколко минути намери главния път, който водеше на север.

Към Сереног.

Дали Ейприл беше казала истината? Дали момчето му сега трепереше в студения затвор на стария, разпадащ се замък? При тази мисъл по тялото му пробягаха ледени тръпки. Не вярваше нито дума от

онова, което му беше казала. Не вярваше нито на нея, нито на собствените си хора.

Някой работеше срещу него. Някой, на когото имаше доверие. Някой, който се беше съюзил с Ейприл от Сереног. Първата му мисъл беше за брат му. Спомни си как Колин бе танцувал с Ейприл, как се възхищаваше от красотата ѝ и събуди ревността му.

Собственият му брат!

Колин го беше мамил и преди. И тогава причината беше жена. Пред вътрешния му взор изникна лицето на Гленда. Видя святкащите кафяви очи, бялата кожа и гладката коса, развяна от вятъра. Пръстите му стиснаха до болка поводите на коня. Да, Колин лесно можеше да стане предател.

Но същото важеше и за Миранда. Темпераментната му сестра не искаше да признае, че той беше лордът. И си имаше своите тайни. Тя беше първородната, но баща ѝ, който искаше само синове, изобщо не ѝ обръщаше внимание. Имаше ли достатъчно смелост, за да се опълчи срещу своя брат и господар?

Ами Ръдиърд, капитанът на стражата, който постоянно беше в лошо настроение? Често четеше в очите му непокорство и неуважение.

Девлин смръщи чело и насочи коня след кучето. Вятърът го удари в лицето, луната се изгуби зад дърветата. Тази нощ трябваше да намери сина си. Дотогава е безсмислено да се опитва да разбере какво се беше случило. Първо щеше да настигне Ейприл и да намери начин да ѝ изтръгне истината. Припомни си изминалите часове, как лежах заедно в топлата постеля. Колко топло и покорно беше тялото ѝ, как помежду им прескачаха искрите на страстта. О, с каква радост щеше да ѝ развърже езика.

При мисълта как ще я целува, ще милва гърдите ѝ, ще усеща влагата в утробата ѝ и ще чува стоновете ѝ в слабините му пламна огън. Копнееше болезнено за нея и гореше от нетърпение да я вземе отново в прегръдките си. Трябваше да я задържи в леглото, вместо да я пусне да избяга и сега да препуска подире ѝ в ледената нощ.

Какво, по дяволите, ставаше с него?

Не можеше да допусне плътското желание да го отклони от целта. Трябваше да намери Джейл и да го отведе на сигурно място. Нищо друго нямаше значение. Какво от това дали щеше да спи с лейди Ейприл или не.

Първо трябваше да я проследи до скривалището, където държаха Джейл.

Точно така. Да намери жената.

А ако не го отведе при сина му, тогава бог да ѝ е на помощ. Щеше да изтръгне истината от прекрасните ѝ устни — или да я убие в мига на екстаза.

* * *

Най-сетне! От мъглата на ранното утро изникна старият хан. Прозорците светеха — явно вътре беше запален огън. Едрият вран жребец на Девлин беше вързан под клоните на могъщ бор. Брат ѝ беше спазил поне тази част от плана. Поуспокоена, Ейприл скочи от седлото и едва не извика от болка.

След дългата езда се усещаше като разбита, всички кости я боляха. Но сега не можеше да мисли за изтощението си, както не биваше да мисли и за мъжа, когото беше оставила в палатката му. Девлин, лордът на Блек Торн, сигурно тъкмо се бе събудил и беше открил изчезването ѝ.

Тя раздвижи изтръпналите си пръсти и върза коня си редом с дремещия жребец. После изпъна рамене и разтърси глава, за да се подготви за предстоящия сблъсък. Бутна старата врата и влезе в хана.

Пейтън и момчето бяха там.

Джейл седеше до огъня, увит в наметка от сърнешка кожа, а Пейтън бъркаше в жарта с дълга, овъглена тояга.

Като чу шум от стъпки, той се обърна рязко и свободната му ръка се стрелна към дръжката на меча.

— Ти ли си, сестро! — Лицето му изрази облекчение и той даже се усмихна.

— Да, жива съм — изфуча тя, — но не благодарение на теб.

— Нали тръгна след мен! А по едно време изчезна — отговори невинно той и се протегна. Пламъците в огнището жадно поглъщаха обраслото с мъх, влажно дърво.

Момчето стана и размаха за поздрав грубо издялан дървен меч.

— Коя сте вие? — попита сериозно то.

Пейтън присви очи.

— Това е сестра ми.

— И тя ли е от нашите? — попита момчето и я посочи с брадичка.

— От нашите? — повтори неразбиращо тя.

— Естествено, тя е на наша страна — кимна Пейтън.

— Какво каза? На чия страна? За какво, по дяволите, говориш?

— За играта. — Джейл смръщи вежди и сивите очи под тях, същите като на баща му, блеснаха.

— Вече си мислех, че няма да дойдеш — намеси се бързо Пейтън, за да спре въпросите на момчето.

— Къде са другите?

— Още не са дошли.

— Сигурно са ги хванали — измърмори тя и изпита тъга за мъжете, които бяха рискували живота си заради лудостта на брат й.

— Не се знае. А какво стана с теб? — попита Пейтън, докато момчето ги наблюдаваше недоверчиво.

— Аз... задържаха ме.

— Баща ми, нали? — извика момчето и очите му засияха. То се обърна към Пейтън и триумфално размаха меча си. — Нали ти казах, че ще дойде да ме освободи!

— Той е от другите — отговори Пейтън и Ейприл съвсем се обърка.

— За какво говорите, по дяволите?

— За играта — повтори момчето, но в думите му нямаше смисъл. — Как се казвате?

Брат й щракна с пръсти.

— О, прости ми лошите маниери. Забравих, че вие двамата още не сте се запознали. — Той изкриви уста, сякаш ситуацията го развеселяваше, докато Ейприл беше готова да го сграбчи и да го разкъса на парченца. Тя го удостои с отровен поглед, който трябваше да го предупреди, че двамата имат сметки за уреждане. Но не можеха да си говорят пред момчето. Като забеляза колко ядосана е сестра му, Пейтън се ухили още по-широко.

По-късно, повтаряше си като заклинание тя. По-късно щеше да си разчисти сметките с него и да му заповяда да върне момчето. Главното беше да запази спокойствие. Тя посвети вниманието си на малкия заложник.

— Аз съм Ейприл, сестрата на Пейтън.

— Господарка на Сереног — обясни Пейтън с подигравателна усмивка.

— Господарка? — Момчето я измери с невярващ поглед. Ботушите ѝ бяха целите в кал, носеше панталон и туника на ловец. — Но вие изобщо не изглеждате като дама.

— Това е маскировката ѝ. — Пейтън се обърна отново към огъня и продължи да разбърква жарта с овъглената пръчка. Ейприл пристъпи по-близо до огъня, за да стопли ръцете си. Беше измръзнала, уморена и гладна.

Момчето не я оставяше на мира.

— Нито една от дамите, които познавам, не би облякла мъжки дрехи.

— Е, аз не съм като другите — отговори с усмивка Ейприл.

Джейл изпухтя. Съгласие или презрение? Сивите очи, същите като тези на баща му, святкаха недоверчиво, тъмната коса беше нападала по челото, точно както при Девлин. При тази прилика Ейприл усети странно стягане в гърдите. Не искаше да мисли какво щеше да се случи, ако Девлин я намереше, преди да е привела в изпълнение плана си за освобождаването на сина му.

Джейл пристъпи по-близо до нея, влачейки след себе си кожената наметка, и протегна ръка към бузата ѝ.

— Какво е станало с лицето ви? — попита любопитно той. — Да не сте се сражавали?

Ейприл докосна мястото под окото, където Пейтън я беше ударил, и отново го прониза с поглед.

— Може и така да се нарече...

— И загубихте?

Само временно. Ейприл изпухтя съвсем не като дама.

— Това не беше битка за победа. — Тя направи крачка към момчето. — По-скоро беше грешка.

— Въпреки това сте загубили.

Раменете на Пейтън се стегнаха, той изтърси ръцете си и се изправи. Лицето му беше изкривено в гневна гримаса.

— Не е прилично да се задават толкова много въпроси.

— Момчето иска да знае всичко — защити го Ейприл.

— Той е един малък досадник, това е той.

— Сам си си виновен. Нали ти го доведе тук.

Брат й изсумтя недоволно.

— Може би направих грешка.

— Тогава...

— Не! — Пейтън вдигна ръка, за да я прекъсне. — Той остава.

Той е всичко, което имаме. Само ако е тук, можем да преговаряме.

Момчето ги наблюдаваше с присвити очи.

— Нима сте готови да ме продадете?

— Да, без изобщо да се замислим — изфуча ядно Пейтън. — На всеки негодник, съгласен да плати добра цена.

— Няма да го направиш! — Ейприл не можеше да повярва на ушите си. Имаше време, когато беше убедена, че познава брат си, че разбира мотивите на действията му. Оказа се, че се е лъгала. Той нямаше нищо общо с момчето, с което беше отраснала, с брата, на когото се беше доверявала. Пейтън беше станал груб, жесток мъж, движен единствено от жаждата за отмъщение.

Не забравяй, че ти прие плана му, Ейприл. Ти се съгласи да станеш част от отмъщението и двамата заедно проникнахте в Блек Торн.

Защо беше толкова сляпа? Толкова глупава! Пейтън вече беше убил двама души и сигурно окото му нямаше да мигне, ако се наложеше да се отърве от момчето. Тя попипа раната на бузата си — доказателство колко безогледен беше брат й. Въпреки това не биваше да допуска той да тиранизира нея или момчето. Обърна се към Джейл и се усмихна.

— При нас си на сигурно място.

Момчето изобщо не се трогна.

— Мога да се грижа сам за себе си.

Ейприл естествено беше на друго мнение, но сметна, че е време да сменят темата.

— Какво стана с Бернард и Самуел?

Пейтън поклати глава.

— Нямам представа. Беше им наредено да тръгнат насам и аз се надявах да пристигнат още предишната нощ.

— А Мелвин, Исаак и Роджър? Те не трябваше ли да тръгнат по прекия път през билото? Или отново си променил плана?

— Права си, те също трябваше да са вече тук — кимна Пейтън и отиде до вратата, за да огледа пустия път, като че беше в състояние да призове войниците с мисълта си. — Освен това... не, планът си остана същият. Задачата им беше да примамят войниците от Блек Торн към възвишенията, след това да угасят факлите и да препуснат насам. — Той потърка сърдито слепоочията си.

— Как мислиш, дали ги е сполетяло нещо лошо? — попита тя, обзета от леден страх.

— Откъде да знам?

— Поне една от групите трябваше да е стигнала до тук.

— Точно така. — Той вдигна рамене, но когато се обърна към нея, лицето му беше напрегнато. — Ще чакаме.

— Писна ми да чакам — оплака се Джейл. — Освен това съм гладен и жаден. Е, какво става с вашата банда? Що за разбойници сте вие всъщност? Вашите хора или са мързеливи, или са се заблудили. Или пък... — Настроението му изведнъж се подобри. — По-вероятно татко ги е намерил. А това означава, че сега не им е лесно. Ама никак не им е лесно!

— Не ги е намерил — отсече Пейтън и ядосано заповяда: — Млъкни най-после!

— Моят баща е силен, бърз с меча и още по-бърз с лъка и стрелата. Да знаете, че вашите хора се излагат на голяма опасност, ако го срещнат! — Момчето скочи на крака, хвърли наметката, грабна дървения меч и го размаха въодушевено. После, сякаш бе чуло стъпките на врага зад гърба си, се обърна рязко и се приведе, за да избегне въображаемия удар.

Пейтън стисна здраво устни и отново потърка слепоочията си. Явно страдаше от главоболие.

— Ако аз бях бандит, нямаше да позволя на никого да ме хване. Никога! — Дървеният меч на Джейл изсвистя във въздуха и момчето се завъртя на един крак. — Щях да убия всички врагове. — Той удари няколко пъти по проядената от червеи пейка. — Умри, нещастнико — изкрещя с детския си глас и Пейтън хвърли изнервен поглед към сестра си. През последните дни очите му са станали по-стари, помисли си тя и изпита внезапно съчувствие.

— Така е през цялото време. От сутрин до вечер. Няма спокойствие. Вече реших: ще му вържа ръцете и краката и ще му

затворя устата.

— О, само се опитай и ще умреш! — извика момчето, отново се обърна рязко и размаха заплашително дървения меч.

— Не! — Ейприл си припомни как Девлин беше вързал ръцете ѝ с кожената лента от собствената ѝ туника и как се чувстваше напълно безпомощна. — Ела — повика тя момчето, защото разбираше, че брат ѝ ей сега ще избухне. Стисна ръката му, за да го накара да замълчи. — Ако си жаден, Джейл, тук наблизо има поток, където можеш да пиеш, колкото искаш.

— Можеш да ме наричаш Смърт — заяви тържествено Джейл.

Пейтън изнервено поклати глава.

— Това е новото му име. Сам си го избра.

Момчето закима възбудено.

— Щом сте решили да участвам в играта като част от бандата, значи трябва да имам подходящо име. Всъщност това важи и за вас. Как да ви наричам?

— Името ѝ е лейди Ейприл — прекъсна го остро Пейтън и се обърна към сестра си: — Вероятно вече си разбрала, че момчето смята отвличането си за игра, част от коледните празненства. И е убедено, че баща му ще дойде да го спаси.

— Разбира се, че ще дойде! И щом се появи, ще ви убие — извика въодушевено Джейл. — Но щом съм един от вас, ще се опитам да спася безполезните ви кожи.

Макар да беше уморена и гладна, Ейприл беше готова да се засмее. Този син на Блек Торн беше достоен противник на брат ѝ.

— Хайде навън! — Джейл, или по точно Смърт, махна заповеднически с грубо издялания си меч и се запъти към счупената врата.

— Хей, почакай малко...

Без да обръща внимание на Пейтъновите протести, момчето изскочи като светкавица през вратата, която едва се държеше на пантите си.

— Не биваше да го пускаме навън! Как ще го държим под око? — извика сърдито Пейтън, застана на прага и се огледа на всички страни.

— Аз ще го пазя — опита се да го успокои Ейприл.

— Направи го, сестричке, защото, ако изгубим заложника си, няма да ни остане нищо, нищичко. Всичко, което сме направили дотук, ще пропадне. Сигурен съм, че ти не искаш това. Да не говорим, че още не сме отмъстили на онези от Блек Торн.

— Поне по тази точка сме единни — промърмори тя и отново го изгледа унищожително, след което излезе от запустелия хан. Над дърветата все още се стелеше мъгла, носеше се над замръзналата земя и придаваше на гората вид на призрачно място.

В главата на Ейприл се стрелна мисълта за бягство. Моментът беше много подходящ. Ала Пейтън се появи толкова бързо след нея, сякаш бе предположил, че тя ще се опита да го надхитри.

— Не бива да го изпускаме от очи — обясни той и устните му се свиха сурово. Проследи момчето, което сръчно се спускаше по брега и след малко коленичи на една скала, където се бе образувал лед. — И не мисли, че ще можеш да го отведеш оттук, сестричке. Защото аз ще тръгна след вас и ще убия момчето като малко еленче.

— Нима ще рискуваш да си навлечеш смъртоносния гняв на Девлин от Блек Торн?

— С радост. — Омразата на Пейтън беше безгранична, а жаждата му за отмъщение — тъмна като душата на дявола. Очевидно го водеше и нещо друго, не само видението на Джинайва. Действията му се ръководеха не от необходимостта да спаси Сереног, а от цел, която тя не познаваше. Той изпитваше необходимост да се докаже, мъчеше го парещо желание да бъде признат, да престанат да го заплюват като копеле.

— Внимавай, братко. Аз все още съм господарката на Сереног — напомни му меко тя.

Пейтън избухна в дрезгав смях.

— Наистина ли? И кой управлява замъка, докато те няма?

— Сър Бренан естествено — отговори тя, докато наблюдаваше Джейл. Момчето лежеше по корем и се взираше в бистрата вода на потока.

— Нима все още му се доверяваш? Та той е идиот.

— Той ми е верен. Освен това има подкрепата на управителя — отговори Ейприл с повече увереност, отколкото изпитваше в действителност.

— Андрю ли? О, я стига, Ейприл. Много добре знаеш, че управителят е жалък слабак. Безгръбначно.

— Не бива да забравяме и отец Бениамин.

— За бога, Ейприл, той е сляп! И ти си сляпа — извика Пейтън, когато някъде дълбоко в гората изграчи гарван.

— Не съм толкова сляпа, че да не видя очевидното — брат ми е станал предател.

— Брат ти се опитва да спаси замъка — поправи я злобно той, обърна се към гората и загрижено смръщи чело. — Къде, по дяволите, са Бернард и Самуел? Даже ако лордът на Блек Торн не се е хванал на измамата, даже ако другата група е трябвало да заобиколи армията му, Бернард и Самуел трябваше да са вече тук.

Ейприл поклати глава.

— Толкова ли си глупав? На кръстовището армията на Блек Торн се раздели на малки групи и всяка тръгна в различна посока. — Без да се трогва от недоверчивия му поглед, тя продължи: — Аз бях взета в плен, Пейтън. Затова се забавих толкова.

— Девлин от Блек Торн ли те хвана?

— Той — отвърна смутено тя.

— Как успя да избягаш? — Недоверието на Пейтън се засилваше.

— Не беше лесно — отговори Ейприл, макар че в действителност се беше справила сравнително добре. Това я разтревожи. Загризаха я съмнения. Ами ако Девлин нарочно я беше оставил да избяга... Не, невъзможно... и въпреки това... Пейтън я гледаше втренчено, сякаш чакаше обяснение. — Изчаках лостовия да заспи и когато вятърът засвири толкова силно, че дори кучетата не чуваха нищо, откраднах кон.

Пейтън огледа одобрително кафявия жребец с бели петна на краката.

— Никой ли не те проследи?

— Никой.

Мъжът загрижено потърка брадичката си, обрасла с червеникави косъмчета.

— Сигурна ли си?

— Както виждаш, никой не ни е нападнал.

— Още не. — Пейтън се обърна отново към момчето и стисна устни.

— Внимавай какво правиш, Пейтън — проговори предупредително Ейприл. Като видя омразата в очите му, кръвта ѝ се вледени. — Ако сториш нещо на момчето, Девлин от Блек Торн ще обърне земята и небето, но ще унищожи и теб, и мен, и всичко, което имаме. Той е безмилостен.

— Все ми е едно — изскърца със зъби Пейтън, докато Джейл отиде до едно дърво пред стария хан и се метна на първия нисък клон.

— Но на мен не ми е все едно — възрази възбудено Ейприл. — Знаеш колко много хора зависят от нас. Единствената възможност да спасим себе си и другите е да върнем момчето на баща му.

Пейтън я гледаше, сякаш имаше насреща си човек с две глави.

— Единствената възможност да спасим Сереног е да преговаряме с дявола от Блек Торн и да получим добър откуп. Това момче е всичко, което имаме, за да започнем преговори.

— Тогава се погрижи да не му се случи нищо лошо — заяви строго тя. — Направи го заради собствената си сигурност и заради глупавото си отмъщение. Защото, ако не постигнеш целта си, значи всички дотук са дали живота си за нищо. — Очевидно трябваше да стигне до сърцето му по единствения възможен път. — Момчето трябва да остане живо и здраво.

— Дано да върви в ада!

— Разсъждавай разумно, братко — изрече настойчиво тя и сложи ръка върху неговата. Пръстите ѝ се вкопчиха в грубата му туника. — Не позволявай на жаждата за отмъщение да разруши мечтите ти.

Още докато изричаше последните думи, тя разбра, че вече беше много късно. Пейтън нямаше да ѝ позволи да го убеди. Нямаше друга възможност, освен да го измами.

Пейтън наблюдаваше сина на лорд Девлин и същевременно претърсваше гората с поглед. Пръстите му играеха нервно с дръжката на меч, той се опитваше да проникне навътре в мъглата, защото имаше чувството, че дяволът от Блек Торн ще се появи всеки миг.

Джейл се върна край потока, легна на брега и се опита да хване рибата, която се носеше във водата.

— Трябва ми копие — рече той и погледна предизвикателно Ейприл. — С копие лесно се хваща риба. Имате ли нож?

— Не — поклати глава тя.

— О, сетих се, аз имам! — Момчето изтича до стария хан и след секунди се върна с тъпа стара кама с къса дръжка. Отпусна се отново върху крайбрежната скала и втренчи поглед във водата.

— Позволих ти да си дялкаш, но не ти позволявам да носиш оръжие! — Пейтън отиде при него и властно протегна ръка, за да му вземе ножа.

Джейл скочи на крака и в очите му светна гняв. Вятърът разроши косата и зачерви бузите му. Той направи няколко стъпки назад и протегна едната си ръка, сякаш се готвеше да отрази удар, а с другата стисна ножа и го размаха заплашително.

— Това е игра. Вие също имате меч и лък. — Той посочи с брадичка към конете. — Макар да не си признавате, аз знам, че сте откраднали Фантом. Да знаете, че татко няма да се зарадва.

— Все ми е едно какво ще каже.

— Не би трябвало да ви е все едно!

— Виж какво, Смърт — опита се да го убеди Пейтън, — трябва да участваш в играта. Аз съм човекът, който те взе в плен.

— И аз трябва да имам оръжие — настоя момчето.

Пейтън изскърца със зъби.

— Дай ми ножа!

— Вземете си го!

— По-добре не се противи. — Ейприл се опита да успокои разгорещените духове. Сърцето ѝ спря да бие. Не можеше да понесе мисълта, че синът на Девлин ще бъде наранен.

— За всичко си виновна ти — изсъска вбесено Пейтън. — Ти го окуражи. Хайде, момче, дай ми ножа! — Устните му бяха здраво стиснати, бузите му побеляха. Той направи няколко крачки към Джейл, но момчето не трепна.

Ейприл застана между двамата, с лице към брат си.

— Остави го на мира!

— Не и докато има нож. Повярвай ми, хлапако, ако не ми дадеш ножа, ще бъда принуден да вържа ръцете ти на гърба и да запуща проклетата ти уста! — Той бутна рязко Ейприл и се хвърли върху момчето, но синът на Блек Торн беше бърз като светкавица. Приведе се и направи широк замах с ножа, при което улучи ръкава на Пейтън и разряза кожата ръб на наметката.

Пейтън беше толкова разгневен, че с най-голямо удоволствие би извил врата на непокорния хлапак.

— Исусе Христе, да не си глух! — изсъска той. — Не съзнаваш ли, че мога да те убия?

— А после? Баща ми ще ви убие, но няма да се задоволи само с вас. Да не говорим, че преди това ще ви измъчва и бавно-бавно ще изтръгне сърцето от гърдите ви. После ще разпръсне червата ви и ще нахрани прасетата в двора.

Момчето беше толкова уверено в думите си, че Пейтън усети как го полазиха студени тръпки. Явно синовете на Блек...

— Не вярвам, че ще ме убие — заключи Джейл и с нагла усмивка размаха отново камата в бледата светлина на утрото.

Проклетата да е Ейприл, защо пусна момчето да излезе? Пейтън беше готов да наругае сестра си, както заслужаваше, че не посмя да се обърне към нея. Погледът му беше устремен към малката кама. Всяко мускулче на тялото му се напрегна, за да се хвърли върху момчето веднага щом то отклонеше вниманието си.

— Това не е по правилата — заяви Пейтън.

— Вече е.

Проклетата му сестра не правеше нищо, за да спре хлапето.

— Вземи му ножа — заповяда Пейтън.

Момчето отново размаха оръжието си.

— Баща ми ще заповяда да ви отсекаат главата. Със сигурност вече препуска насам. А щом ви намери, ще ви се иска никога да не сте престъпвали волята му! — Очите на Джейл блеснаха злобно и Пейтън за миг видя собствената си смърт... Не! Нямахше да позволи на едно дете да го уплаши. Той извади мечата си.

— Не! — Ейприл отново се хвърли между двамата. — Стига толкова. Не искам повече да се пролива кръв.

— За каква кръв говорите? Нима някой е бил ранен? — попита стреснато Джейл. Очевидно не знаеше какво да мисли.

— Няма ранени. Има само мъртви. Убити — заяви Пейтън и се поздравя за думите, защото момчето очевидно се уплаши и самоувереността му се разколеба. — Един или двама стражници и един оборски ратай, който не искаше да ни даде конете.

— Хора от Блек Торн? Сет? — Момчето преглътна мъчително. — Вярно ли е това? — обърна се то към Ейприл.

— Да. За съжаление.

Джейл покрусено сведе глава.

— Значи... значи това не е игра? — пошепна той и се обърна към конете, които дърпаха въжетата си. Сивият жребец изцвили тревожно, разтърси красивата си глава и ядно ухапа кожения ремък, с който беше завързан. — Фантом... — изрече Джейл и бързо събра разхвърляните части на пъзела. — Жребецът на баща ми. — Той се обърна и втренчи поглед в лицето на Пейтън. В гората беше съвсем тихо, само сухите листа шумоляха в клоните на дъбовете. — Значи сте откраднали конете на баща ми. А аз... аз си мислех, че всичко е игра... — Гласът му пресекна.

Най-сетне хлапето беше разбрало, че е заложник в една много по-страшна игра. Това беше добре, но Пейтън се изнерви още повече.

Може би малкият щеше да се опита да избяга. Джейл бе смело момче, макар че в момента беше стреснат. Но като син на Девлин от Блек Торн той му подражаваше във всичко. И хлапето е като баща си и дядо си, каза си горчиво Пейтън. И като мен...

Някъде наблизко изпраця клон. Пейтън се обърна рязко, десницата му стисна дръжката на мечата. Очите му претърсиха гъсталака на запад.

Нещо се раздвижи, насреща му изскочи тъмна сянка. Сърцето му се качи в гърлото и той повярва, че само след секунди ще падне

мъртъв.

Една сърна с тревожно вирнати уши прескочи падналото стъбло и изчезна в мъгливата гора.

Велики боже, какво напрежение беше преживял! Сега му трябваше чаша топло вино и весела жена с гореща кръв, а не тази мрачна, заплашителна гора, не този рушащ се хан и дръзкия малък заложник, който не знаеше кога да си държи устата.

На всичкото отгоре и Ейприл беше тук. По-добре да си беше останала при лорда от Блек Торн. Пейтън беше сигурен, че не може да ѝ има доверие. Виждаше гнева в очите ѝ и знаеше какво мисли тя за него — че я е предал, че я е изоставил на произвола, че е забравил братския си дълг.

Триста дяволи, каква бъркотия!

Къде бяха Роджър и Самуел? Къде бяха всички останали?

За миг си спомни за Джинайва с бледите, всевиждащи очи и разкошното, горещо тяло. Защо не беше сега тук, до него? Или ако не тя, то поне някоя друга топла и покорна жена.

Той потърка ръката си на мястото, където го беше улучил Джейл, и потърси с поглед своенравния си заложник. След бърз поглед през рамо, за да се увери, че Пейтън не го следваше, момчето отново легна на брега и се опита да хване някоя риба. Действаше бързо и решително, а начинът, по който издаваше напред брадичката си, беше досущ като на баща му.

Без съмнение щеше да се опита да избяга. Това беше само въпрос на време.

Пейтън си спомни, че имаше още малко от дрогата, приготвена от Джинайва, и се ухили доволно. Джинайва беше майсторка на билковите отвари и го бе доказала вечерта на празника. Един от предателите в Блек Торн беше сипал от отварата в чашата на Джейл и на момчето скоро му се доспа. Това позволи на Пейтън да го измъкне незабелязано от замъка.

Всичко беше просто. Дори прекалено просто. И защо не, след като лордът на Блек Торн е жалък глупак, каза си злобно Пейтън и си представи тежките кожени торби, в които бяха прибрали ценните вещи от раклата в спалнята на барона. Той лично ги беше донесъл тук, след като открадна най-добрия кон на Блек Торн, и ги зарови под камъните

на стария хан. Успокоен, Пейтън се облегна на стената на хана и проследи с поглед сестра си.

Ейприл тръгна към брега, където момчето продължаваше с опитите си да лови риба. Когато мина покрай него, той видя подутината на бузата ѝ. Удареното зарастваше бавно и със сигурност ѝ напомняше какво означава да се противопостави на брат си.

Като си припомни как я бе измамил и как я удари, Пейтън усети горчивина в устата. Въпреки това и днес смяташе, че е постъпил, както е било нужно. Сам знаеше, че понякога темпераментът му става неудържим. Това беше товар и за самия него. Не го носеше сам, страдаха и всички онези, които се осмеляваха да му се противопоставят.

Един ден щеше да ѝ се извини. Разбира се, трябваше да изчака подходящия момент. Един ден тя щеше да разбере истинските размери на честолюбието му и да го приеме. Засега обаче не можеше да ѝ разкрие плановете си.

За да успокои съвестта си, Пейтън се закле, че никога вече няма да вдигне ръка срещу сестра си.

Отвратително е да се бие жена... Той го знаеше, но гневът, който често пламваше в гърдите му, беше неудържим като див звяр. Пейтън стисна здраво зъби и прогони чувството за вина далече от себе си. Сега не беше време за угризения.

Едра сова направи няколко кръга над покрива, кацна на комина и погледна Пейтън, сякаш беше натрапник. За него това не беше нищо ново. Откакто се помнеше, се чувстваше като натрапник. Никъде не го приемаха като свой.

Много скоро това щеше да се промени.

Вятърът разкъса мъглата и разлюля голите клони на дърветата, които обграждаха полянката. Пейтън присви очи и се взря изпитателно в тъмните сенки. Не можеше да разбере къде бяха изчезнали войниците му. Дали ги бяха проследили и заловили? Ами ако сега войниците на Блек Торн бяха на път към стария хан...

Загриза го страх. Забеляза с ъгъла на окото си, че Ейприл е отишла да се погрижи за конете. Не можеше да ѝ вярва. Тя беше убедена, че трябва да върнат момчето на баща му. Ако ѝ се удадеше удобен случай, сигурно щеше да се опита да открадне заложника.

Или Джейл щеше да избяга по своя воля. Той беше хитро момче и вероятно щеше да открие начин да се измъкне от порутения хан и да излезе в гората. Тогава всичко щеше да пропадне — години чакане и коване на планове, възможността да поиска онова, което му принадлежеше по закон. В никакъв случай не биваше да изпусне Джейл от Блек Торн, не и сега, когато съкровено желание на сърцето му беше на път да се осъществи.

Пейтън се запъти бавно към брега, където момчето напразно се мъчеше да улови някоя риба. Бистрата вода се плискаше в камъните. Между корените на отсрещното дърво надникна лисица и бързо изчезна в мъглата. Пейтън потърка ръце и се огледа нервно. Бе изпитал чувството, че го наблюдават, макар че не виждаше никого.

Той клекна до момчето, за да е на едно ниво с него.

— Засега трябва да останеш мой пленник, момче. — Пейтън извади от джоба си кожен ремък и се приготви да върже ръцете му.

— Не! — Джейл скочи като ужилен и размаха камата, но Пейтън беше по-бърз. Сграбчи момчето за рамото и натисна. Оръжието падна със звън на камъните, Пейтън го вдигна и го мушна под обсипания с лунички нос на Джейл, който изведнъж побеля.

— Искам да си спокоен и послушен. Ще стоиш вързан, докато баща ти дойде да те вземе.

— В името на Исус, какво правиш? — Ейприл се втурна към тях и отвори уста, вероятно за да му заповяда да пусне момчето, но изведнъж спря като закована. Лицето ѝ побледня като на смъртник, очите ѝ се устремиха към камата, която беше съвсем близо до шията на момчето. — Не се бой, Джейл — опита се да го успокои тя, но от гърлото ѝ излезе само пресекващ шепот. — Трябва да правиш всичко, което ти кажем, за да спечелим играта.

— Няма игра. — Джейл плю на земята и изтри уста с ръкава на свободната си ръка. През това време Пейтън стегна кожения ремък.

— Не бъди толкова сигурен — отговори меко Ейприл и се обърна ядно към Пейтън. — Не е нужно да го връзваш като магаре.

— Според мен той се държи точно като магаре.

— Веднага ме пусни! — Джейл дръпна ремъка с все сила.

— По-късно. Когато се убедя, че се държиш прилично.

— Баща ми ще ви откъсне главата!

— Баща ти го няма.

— Пусни го — заповяда с тих глас Ейприл.

— Ще го пусна, като се върнем в Сереног.

Джейл отново задърпа ремъка, после рязко падна на земята, опитвайки се да използва тежестта си, за да надвие противника.

— Но...

— Казах, че ще го пусна, като се върнем у дома, сестро. Сега не мога да рискувам. — С едно рязко дръпване Пейтън изправи Джейл на крака и макар че момчето се отбраняваше, ругаеше и плюеше, той успя да го стегне здраво с ремъците.

— Това не е нужно! Моля те, Пейтън, развържи момчето!

— И да рискувам да го загубя? Забрави. — Пейтън се ухили цинично. — Знаеш ли, в къщата има храна. Солено свинско и разни други неща. Ще си приготвим хубаво ядене и ще отворим една бъчвичка, за да отпразнуваме деня.

— Сега не е време за пиршество — възрази Ейприл.

— Глупости! — изпуктя Пейтън. — Разбира се, че имам повод да празнувам. Малко ли е да свалиш на колене всемогъщия лорд на Блек Торн!

— Никога! — изкрещя момчето и задърпа отчаяно ремъците. — Пуснете ме!

Пейтън се изсмя без капчица съчувствие. Тежки сиви облаци закриха бледото зимно слънце.

Джейл издуха косата от очите си, изпъна гръб и отново задърпа кожените ремъци, но те само се стегнаха по-силно.

— Отрежете ме — заповяда той. — Аз съм синът на лорда и ви заповядвам да ме освободите. Иначе ще си понесете последствията.

— По-късно.

— Заповядвам ви!

— Аз пък ти заповядвам да вървиш в ада. И аз съм син на лорд — отговори Пейтън и огънат, който гореше в сърцето му от детски години, лумна с нова сила.

Момчето събра смелост и вирна брадичка. В погледа му блесна надменността на истински малък лорд.

— Ще съжалявате за онова, което ми сторихте — заяви почти спокойно Джейл и Пейтън усети прилив на страх.

— Не вярвам.

— Баща ми ще ви нареже на парченца и ще изтръгне черната ви душа.

— Може би изобщо нямам душа.

— Тогава ще се задоволи с черния ви дроб.

— Стига толкова — намеси се Ейприл. — Отвържи го!

— Няма да го направя. — Пейтън се отърси от неприятния страх и пое дълбоко въздух. Нямахше да позволи на един хлапак да го извади от равновесие, не и когато победата и отмъщението бяха толкова близо. — Кажи ми, Смърт, защо не ти харесва тази игра?

— И това ми било игра! — отзова се пренебрежително Джейл. В погледа, с който измери похитителя си, имаше толкова спокойно превъзходство, че Пейтън беше готов да го удари. — Всъщност каква е наградата за победителя? — попита момчето.

Справедливост, отговори на ум Пейтън и погледна към небето, където под облаците се носеше сокол. Най-сетне щеше да изпита сладостта на разплатата.

Девлин върза коня си и кучето в края на гората и запълзя безшумно към брега на потока. Скри се зад една издадена скала и надзърна иззад корените и надвисналите клони на един крив смърч.

Облекчението, което изпита, беше толкова голямо, че бе готов да изкрещи. Джейл беше жив и здрав и нахален както винаги. А копелето, което го беше отвлякло, опря нож до шията на момчето.

Велики боже, не позволявай да му сторят зло! — помоли се пламенно бащата. Всяко мускулче в тялото му се напрегна. Трябваше да стисне здраво зъби, за да не прекоси с един скок горския поток и да забие меч си в сърцето на Пейтън от Сереног. Ала не можеше да поеме този риск. Не и докато проклетата кама беше толкова близо до нежната и толкова лесно ранима шия на сина му.

Ейприл дотича разтревожено, за да спре безумния си брат, но като видя оръжието, спря като хипнотизирана. В златните ѝ очи блесна страх. Опита се да успокои Пейтън и Джейл с думи, опита се да предотврати кръвопролитие.

„Не се бори с него, синко — повтаряше пламенно Девлин, сякаш изпращаше молитва към небето. — Аз ще те спася, кълна ти се!“

Негодникът издърпа момчето да стане и го овърза здраво. Ейприл направи опит да спре брат си, но напразно. Пейтън беше безмилостен. Безчувствен. Джейл се отбраняваше, сякаш не разбираше колко е сериозно положението му. Подиграваше се с похитителя си и дърпаше въжетата. За първи път Девлин си пожела необузданият му син да се научи да мълчи, когато трябва. Ако продължаваше да предизвиква Пейтън, той щеше да загуби контрол над себе си.

Девлин отново съжали горчиво за вечерта, когато беше видял за първи път Ейприл от Сереног. Когато позволи да му завърти главата, беше забравил предпазливостта и бе допуснал да отвлекат сина му.

Скритият мъж скърцаше със зъби от безпомощна ярост. Пръстите му тръпнеха от жажда да удушат негодника. Въпреки това чакаше. Докато мъглата се стелеше над дърветата и от клоните капеше вода, лордът размишляваше дали да убие копелето тук и сега. Да опъне лъка си и да изпрати една стрела в черното му сърце. Проблемът беше, че в полумрака на гората можеше да улучи или Джейл, или Ейприл. Проклетият Пейтън държеше момчето като щит пред себе си.

Ейприл стоеше съвсем близо до брат си. Или му говореше настойчиво, или шепнеше нещо в ухото му. Не, беше твърде опасно. Не можеше да рискува живота на сина си. Нито на Ейприл.

Може би ситуацията щеше да се промени и врагът да застане под прицела на стрелата му. Той се пресегна безшумно, измъкна една стрела от колчана, прилегна върху купчината борови иглици и опъна лъка. Беше готов всеки миг да се раздвижи, да изскочи от защитата на дървото, да опъне лъка и за секунди да изпрати смъртоносната стрела... но Ейприл и синът му трябваше да са далеч от пътя ѝ.

Без да изпуска от поглед ставащото на другия бряг, той се надигна бавно. В следващия миг Пейтън пусна камата и бутна момчето към полуразрушената постройка. Двамата влязоха, но Ейприл се забави на прага. Златната ѝ коса беше овлажняла от мъглата. Главата ѝ бе обърната в посока към него.

Сърцето му спря да бие. Беше сигурен, че го е видяла или поне е почувствала присъствието му. След малко обаче тя разтърси глава, сякаш се стремеше да прогони странното си усещане, и се мушна през счупената врата в скривалището на крадеца.

Девлин безмълвно прокле колебанието ѝ.

Беше пропуснал удобния случай да спаси сина си.

Но това беше само първата възможност. Следващия път щеше да
улучи целта.

Колин покани войника да седне на стола пред камината, където гореше буен огън. Мъжът беше полумъртъв от умора, блед, треперещ, невероятно мръсен.

— Настанете се удобно, сър Денис, и разкажете за брат ми — подкани го Колин и точно в този момент в залата влетя развълнуваната Миранда.

— Какви са новините от Девлин? — попита тя и нервно закърши ръце. — Видяхте ли Джейл? Какво става с момчето?

— За момчето не знам нищо. — Тъмните очи на Денис бяха хлътнали дълбоко в орбитите. — Обаче лорд Девлин тръгна на път със сър Лойд, сър Ръдиърд и още няколко души. На кръстовището северно от старата мелница се разделихме на три групи и се заклехме да заловим разбойниците.

Колин се облегна назад в креслото си, вдигна единия си крак върху ниското столче и изслуша с намръщено чело обясненията на Денис. Докато войникът разказваше, Миранда, която също слушаше внимателно, махна на един паж да донесе от кухнята ядене и вино. Докато Денис обясняваше стратегията на Девлин, пажът постави на масата стомна вино и три чаши, а една слугиня донесе табла със сирене, хляб и пушено месо.

— Нима Девлин не разбира, че е по-добре да не разделя отряда си. Силата му е в числеността на войниците. — Колин наля вино и подаде чашите на присъстващите, след което отпи голяма глътка. — Нашият брат е добър воин — обърна се той към Миранда, — спечелил е много битки, но според мен не е добър тактик.

— Остави Денис да довърши — изфуча Миранда. Седнала на пейката в дъното на масата, тя бе опряла лакти на масата и се вслушваше жадно във всяка дума на пратеника. В този момент копнееше пламенно да препуска редом с брат си през тъмните гори и стръмните скали и да търсят заедно неприятеля. Колин отдавна предполагаше, че сестра му иска да се е родила мъж. Тя беше добра

жена, прекрасна съпруга и майка. Макар да не бе вярна съпруга на стария мърморко, за когото я бяха омъжили, обичаше от все сърце малката си дъщеря. Винаги когато заговореше за битки, очите на Миранда святкаха с копнеж. Тя задаваше куп въпроси и искаше да научи подробности, които за повечето жени от нейната класа бяха или досадни, или направо отвратителни. Колин често се питаше как ли би изглеждала сестра му в одеждите на воин, впуснал се в смъртоносна битка.

— ... и когато лейди Ейприл от Сереног отново бе заловена от негово благородие, в лагера настана голям смут. Лордът ме изпрати да ви предупредя, че зад стените на Блек Торн живеят предатели. Някой е помогнал на врага да влезе в замъка, някой е освободил дамата от килията. — Денис впи жаден поглед в таблата с месо и сирене и Миранда с усмивка я бутна към него.

— Яжте, моля. — Мъжът отчупи парче хляб и си отрязва малко сирене.

Колин го измерваше със замислен поглед.

— Трябва да намерим предателите.

— Лорд Девлин ще принуди лейди Ейприл да говори — обясни с пълна уста Денис.

— И как ще го направи? — поиска да узнае Миранда.

— Нямам представа, но той ми каза, че лично ще я разпита и ще разбере кой го е предал. Каза също, че щом се върне, ще отсъди бързо и безмилостно.

— И смъртоносно — добави Колин, забил нос в чашата си. Дали си въобразяваше, или наистина бе чул зад една от завесите леко покашляне? Хвърли изпитателен поглед към прозорците, но не забеляза никакво движение. Никакви признаци, че някой дебнеше в мрака. Въпреки това космите на тила му настръхнаха.

— Какво правят другите? Къде са Ръдиърд и Спенсър? — попита Миранда, като се стараеше да говори равнодушно. Ала Колин веднага разбра, че сестра му бе живо заинтересована от съдбата на воините. Припомни си, че я беше виждал в компанията на Спенсър. Когато бяха заедно, коравата, нещастна жена се превръщаше в палаво, вечно смеещо се момиче с блестящи очи и зачервени бузи. Това беше скандално, защото Миранда бе омъжена за друг — за стария лорд Глогуин, който прекарваше дните си на топло пред камината, топлеше

крака на огъня, хранеше гълъбите и философстваше. Любимите му теми бяха напрегнатите отношения между английските нехранимайковци и самодоволните уелсци. Лоуъл от Глогуин не събра сили да напусне замъка си дори за коледните празници. Той презираше всякакъв вид празненства. Нищо чудно, че Миранда скучаеше с него и се беше върнала да живее в замъка на брат си.

Редом с Лоуъл от Глогуин леля Вайълит изглеждаше като младо момиче. Колин често се беше питал как е била зачената племенницата му Браунвин и повечето пъти си отговаряше, че бащата на момичето вероятно е Спенсър. Браунвин приличаше досущ на майка си и беше трудно да се определи чия дъщеря е. Колин изобщо не можеше да си представи, че старият Глогуин би си дал труд да създаде дъщеря.

— Добре ли са войниците, които тръгнаха с Девлин? Заплашва ли ги опасност? — попита напрегнато Миранда.

— Знам само това, което ви разказах — призна Денис и си отрязва второ парче сирене.

Миранда се обърна загрижено към брат си.

— Добре е да им изпратим подкрепление.

— И да оставим замъка без защита? В никакъв случай — възрази Колин. — С Девлин тръгнаха най-добрите ни войници, уверен съм, че ще се справят. — Той хвърли бърз поглед към лакомо ядящия Денис и попита: — Брат ми поиска ли още войници?

— Не — поклати глава Денис и сложи върху хляба си месо и сирене, после жадно отпи голяма глътка вино.

— Аз държа да изпратим още войници, за да му помагат — настоя Миранда, но Колин не се впечатли от настойчивостта ѝ.

— Докато Девлин не е поискал подкрепление, войниците ще останат тук и ще защитават Блек Торн.

Миранда не настоя повече, макар очевидно да не беше съгласна. В зелените ѝ очи светна гняв. Там беше проблемът със сестра му: тя винаги си въобразяваше, че знае повече от него и Девлин. Понякога ставаше направо смешна. В името на свети Петър, тя беше само жена! Жена!

Шушнейки приятно с копринената си рокля, по стълбата слезе леля Вайълит.

— Има ли новини от Девлин? — попита тя, изпълнена с надежда. През това време една млада слугиня внесе в залата втора

табла с варени яйца и печени ябълки, а пажът се приближи, за да напълни отново чашите.

Когато Вайълит приближи, Колин и умореният Денис се изправиха да я посрещнат. Тя се опираше на красиво резбован бастун. Поздрави ги и се отпусна в едно от креслата.

— Девлин е изпратил сър Денис да ни уведоми за намеренията си — обясни Колин.

— Намерил ли е Джейл? — Очите на старата дама заблестяха възбудено.

— Не, милейди. — Денис седна отново, взе едно яйце от таблата, която му подаде Миранда, и го пъкна цялото в устата си. — Още не.

— О! — Вайълит въздъхна угрижено и стисна устни. Пръстите ѝ се ключиха около дръжката на бастуна. Тя беше най-възрастната жена в замъка, но никога не се оплакваше. Само дето при лошо време я болеше коляното и разумът често ѝ изневеряваше — забравяше важни неща и си въобразяваше небивалици. Пръстите на лявата ѝ ръка нервно забарабаниха по облегалката на креслото. — Пристигна ли вече искане за откуп?

— Не. — Колин, който отново се бе настанил в креслото си, поклати глава и протегна ръце към огъня. Едно момче донесе дърва и хвърли няколко обрасли с мъх цепеници в пламъците. Огънят засъска заплашително, кълба дим се издигнаха към комина.

— Бедното ми момче — проговори замислено Вайълит. — Надявам се, че е добре... Колко кръв имаше в стаята му... — Тя въздъхна и прехапа устни. — Трябва да направим нещо.

— Нищо не можем да направим, освен да чакаме — отговори Колин. — Така поиска Девлин и аз му обещах.

— Чакането ме подлудява — почти извика Миранда.

— Спокойно, сестрице, Девлин ще намери сина си.

— Ако е още жив. — Миранда поправи с отсъстващ вид косите си и отпи глътка вино от чашата си. Очите ѝ бяха пълни с тревога.

— Джейл е жив — заяви твърдо Вайълит и удари с бастуна си по студения каменен под. — Така трябва да бъде. — Ала погледът ѝ беше мътен, спокойствието и се топеше. Днес гоблените по стените не топлеха, а изглеждаха мрачни и заплашителни. Дори светлината на свещите мъждеше в голямата зала.

След случилото се в нощта на Коледа Колин беше постоянно напрегнат. Виждаше недоверието в очите на слугите и селяните, усещаше загрижеността им, че войниците бяха излезли на поход, съзнаваше, че повечето хора извън стените не му вярваха — те се бяха клели във вярогност на Девлин и виждаха в негово лице само заместник, на когото не можеше да се има доверие.

Е, той щеше да им докаже, че се лъжеха. Че беше равностоен на брат си.

— Можем само да се молим — провъзгласи тържествено Вайълит. — Трябва да имаме доверие в небесния отец.

Колин не възрази, макар да беше убеден, че старицата е изкуфяла. Молитвите нямаха нищо общо със съдбата на Блек Торн, която щеше да се реши през тези дни.

Момчето седеше до огъня и се взираше мрачно в празното пространство. Беше опряло гърба си на един от чувалите с храна, вързаните ръце висяха безсилно между свитите колене, вдигнати към брадичката.

— Баща ми ще ви убие, това е сигурно — заяви Джейл, докато следеше въртенето на набучените на шиш заек и гълъб над огъня. — Ще убие всички ви.

— Дори не бива да мислиш такива неща. — Ейприл погледна крадешком брат си. Пейтън, който непрестанно се наливаше с вино, беше коленичил, за да добави дърва в огъня, и в момента не гледаше към тях.

Той бе помолил Ейприл да му налее още една чаша вино и тя се съгласи, но се направи, че не е доволна, дето той пие толкова много. Знаеше, че ако брат ѝ се напиеше, двамата с Джейл имаха шанс да избягат. Докато момчето следеше с гладни очи печеното над огъня, Ейприл се обърна с гръб към светлината, за да скрие онова, което правеше. Никой не видя как тя отвори чантата, която Пейтън беше захвърлил в ъгъла. Макар че в старата сграда ставаше течение и беше много студено, пръстите ѝ се изпотиха и кожата ѝ настръхна.

Намери шишенцето, извади го от чантата, измъкна тапата и бързо изля съдържанието му в празната чаша на Пейтън. След това допълни чашата с вино и изпрати бърза молитва към небето

упойващата отвара да не промени вкуса на виното. Макар да беше пиян, брат ѝ сигурно щеше да забележи разликата във вкуса и да изхвърли виното.

— Къде са хората ми, по дяволите? — изръмжа недоволно Пейтън, все още на колене пред огъня. — Нямаме време да ги чакаме. След час трябва да потеглим.

Света Богородице, помогни ми — помоли се Ейприл, наля в шишенцето вода от чашата си, затвори го с тапата и го пъкна отново в чантата на брат си. Когато се обърна, усети болка в схванатите си мускули.

— Колкото по-дълго си губим времето тук, толкова по-голяма е вероятността Девлин да ни настигне с отряда си. — Пейтън нервно зарови пръсти в косата си. — Не мога да разбера какво може да е станало с войниците ми...

— Вероятно са ги заловили.

— Точно така! — намеси се победоносно Джейл. — Баща ми ги е намерил и им е отсякъл главите!

— Млъкни! — изсъска вбесено Пейтън. — Писна ми да слушам за баща ти. Баща ми това, баща ми онова. Е, къде е скъпоценният ти баща, момче? Защо не идва да те освободи?

— Ще дойде, не се притеснявайте.

— О, по дяволите! Къде ми е виното? — обърна се той към Ейприл, която вече се беше изправила.

— Нося ти го, но те моля да не пиеш повече — отговори тя, надявайки се, че в гласа ѝ звучеше горчивина и несъгласие с действията му — в такива случаи Пейтън обикновено правеше обратното. — Според мен точно сега не е време да се наливаш с вино. То замъглява разума.

Пейтън я погледна пренебрежително.

— Ще пия, колкото си искам.

— Точно сега трябва да пазим сетивата си будни — възрази тя и поднесе чашата към устните си. — По-добре аз да изпия тази последна чаша. Ти пи достатъчно.

— Не ти определяш кой колко да пие — изфуча Пейтън и протегна ръце към чашата.

— Трябва да мислим за момчето и за...

— О, той си е добре. — Пейтън огледа доволно Джейл и по брадясалото му лице се разля усмивка. — Искат ли да хапнеш нещо, нали, момче? — попита той.

— Искам да ме развържете. — Джейл вдигна ръце и кожените ремъци се опънаха.

— По-късно. Всичко с времето си. — Пейтън взе чашата от ръцете на сестра си и поклати глава. — Дяволски неблагодарен хлапак. Аз му осигурих страхотно приключение, а какво прави той — оплаква се! — Той се изсмя цинично и отпи голяма глътка вино. Челото му се смръщи и Ейприл спря да диша. — Какво става? — промърмори той и прокара език по устните си. — Виното...

— Да ти дам ли вода?

Пейтън изпухтя и погледна недоверчиво в чашата.

— Искам да ям — намеси се момчето и погледна злобно похитителя си.

— След една минута — изръмжа Пейтън.

— Ако не ме нахраните веднага, със сигурност ще умра от глад и баща ми...

— Затваряй си устата! Само преди минута ти казах, че ми е писнало да слушам постоянно за проклетия ти баща! — Пейтън изруга грозно и Ейприл усети, че е време да се намеси.

— Не се занимавай с момчето. Аз ще се оправя с него.

— О, така ли? А какво стана с приказките ти, че искаш да го върнем на баща му?

— В момента това е невъзможно. Не ми е приятно да го призная, братко, но ти се оказа прав. Девлин от Блек Торн веднага ще ни отреже главите, ако нямаме залог, за който да преговаряме. Ясно е, че момчето му е слабост.

— Баща ми не е слаб! — извика възмутено Джейл и скочи. Лицето му почервения от възмущение.

— Прави, каквото ти заповядва Пейтън — каза му Ейприл, надявайки се, че брат й няма да прозре измамата. — Сега си наш пленник.

— Вие сте не по-малко лоша от него.

Сърцето я заболя от тази забележка, но тя успя да се усмихне хладно.

— Може би е по-вярно да се каже, че той е лош колкото мен, защото аз съм господарката на Сереног. — Въобразяваше ли си, или в погледа на брат й наистина светна неистова омраза? — Той прави само онова, което аз му кажа.

— Значи вие сте дали идеята да ме отвлекат? — попита невярващо момчето.

— Не. Но след като бях изправена пред свършен факт, разбрах, че Пейтън е постъпил умно. Бъди послушен и никой няма да ти стори зло.

— Ами ако не желая да бъда послушен? — Този малък смелчага наистина носеше мъжко сърце!

— Дори не си го помисляй — отговори тя колкото можеше по-сериозно. Трябваше да убеди и брат си, и Джейл, че има намерение да задържи сина на Девлин от Блек Торн като заложник. — Прави, каквото ти казват, и всичко ще бъде добре.

Пейтън я наблюдаваше с присвити очи. Очевидно не вярваше във внезапната ѝ промяна, но се радваше, че момчето е утихнало.

— Тогава баща ми ще убие и вас. А после... после ще ви изтръгне вътрешностите и ще ви опече на шиш като това нещастно зайче и... ще ви отреже главата и... ще ви хвърли на лешоядите да ви изкълват и...

— Млъкни! — Пейтън изпи виното на един дъх. — Това хлапе ми причинява главоболие. Дай му да яде, та да миряса. — После със самодоволна усмивка се запъти към ъгъла, където беше хвърлил чантата си, бръкна вътре и извади шишенцето. Ейприл спря да диша. Дали щеше да забележи, че вътре има вода? — Имам нещо много специално за теб, момче — обясни Пейтън.

— Какво по-точно? — попита недоверчиво Джейл.

— Малко вино. — Той намигна на Ейприл, която все още не смееше да си поеме дъх, изля съдържанието на шишенцето в една чаша и добави малко вино. — Нали трябва да прием за успеха на играта — заключи тържествено той, при което думите му прозвучаха малко завалено. — И за Сереног.

— Нищо няма да приема от вас — изфуча Джейл, размаха безпомощно юмруци и обърна гръб на предложената чаша. Изрита ядно едно камъче, което описа дъга и падна право в огъня. Снопове искри се устремиха към тавана и совата над главите им стреснато

запърха с криле. Няколко от белите ѝ пера се отрониха на пода като снежинки.

— Пий.

— Няма да пия.

— Разбери, момче, трябва да правиш, каквото ти заповядвам.

— Няма — повтори упорито наследникът на Блек Торн. Ръката на Пейтън се стрелна към дръжката на меча.

— Хайде, Джейл, бъди разумен — опита се да го успокои Ейприл. — Малко вино с печеното заешко няма да ти навреди.

— Но той...

— Ако не направиш, каквото ти казах — намеси се злобно Пейтън, — ще си останеш гладен. След като се нахраним, тръгваме. Не можем да чакаме повече. Закъснелите ще ни последват.

— Наистина ли смяташ да ги оставиш на съдбата им? — не можа да се въздържа Ейприл.

— Нямам друг избор. Вече няма съмнение, дяволът от Блек Торн и шайката му са по следите ни. Затова ще тръгнем веднага след като се нахраним — заяви той и се прозя. — Божичко, колко съм уморен! — Протегна се и си наля още една чаша вино. През това време Ейприл отрязва парче заешко и го подаде на момчето. След това любезно го помоли да пие от чашата и то я послуша. Пейтън, който седеше до огъня и оглозгваше крилцето на гълъба, се изсмя доволно.

— Значи това изобщо не е игра — обобщи примирено момчето и лакомо захапа сочното месо.

— Не. Положението е сериозно — отговори кротко Ейприл.

— Смятате ли да ме убиеете?

— В никакъв случай! — извика възмутено тя.

— Ако продължаваш да дрънкаш, както досега, може би ще размислим — поправи я Пейтън, прозя се отново и запримигва често-често, опитвайки се да остане буден. Момчето оглозга дребните костички и получи от Ейприл второ парче.

— Тогава вие сте крадла — проговори обвинително Джейл. — И убийца.

— Тя не е убила никого — защити я Пейтън, отпусна се до огъня и отново се прозя.

— Преди малко обаче ми казахте, че тя е господарката на Сереног. Значи хората на баща ми са били убити по нейна заповед.

— По дяволите, какво значение има по чия заповед е! — изрева Пейтън. — Ти си пленник и точка. Това е всичко, което трябва да знаеш. Няма ли най-после да млъкнеш! Ще си починем малко и ще натоварим конете. — Той примигна уморено срещу момчето. — Спи. Ще имаш нужда.

— Посред бял ден?

— Ще яздим до късно през нощта.

— Пейтън е прав. Трябва да си починеш.

— Но аз изобщо не съм уморен.

— Много скоро ще се умориш... — Пейтън го огледа намръщено. — Всъщност би трябвало вече да спиш... — Тъй като момчето не показваше признаци на умора, той очевидно се досети какво се беше случило и продължи, като с мъка търсеше думите: — В името на бога, Ейприл... ти не си... ти никога не би... — Той погледна в чашата си, после вдигна поглед към сестра си над ръба. — Ако си ме измамила, ще съжаляваш до края на живота си.

— Аз никога не бих застанала срещу теб — както и ти срещу мен — отговори меко тя. Той понечи да каже нещо, но билките на Джинайва свършиха работата си — в следващата минута Пейтън вече спеше дълбоко и спокойно. Докато хъркаше, той дори не подозираше, че лордът на Блек Торн се бе скрил в отсрещния ъгъл на рушащата се стена и беше чул всяка дума.

Девлин затегна здраво седлото на Фантом. Когато се увери, че всички коне са готови за дълга езда, пръстите му се склучиха в смъртоносна хватка около дръжката на меча. Промъкна се безшумно през мъглата, заобиколи стария хан и отвори изгнилата врата, увиснала на ръждясалите си панти.

Извади меча си и се плъзна като сянка в помещението, където гореше огън и миришеше на печено месо.

Пейтън спеше дълбоко. Джейл се беше излегал пред огъня и устата му беше отворена. Ейприл, все още в ловджийски дрехи, беше с гръб към него, наведена над сина му, и оправяше вървите на ръцете му. Девлин се приближи безшумно и тя не го усети. Пръв го забеляза Джейл и понечи да извика. Сивите му очи засвяткаха, лицето му се изкриви в тържествуваща усмивка.

Девлин бързо поклати глава и вдигна пръст към устните си. Момчето разбра веднага, затвори устата си и устреми вниманието си към жената, която развързваше стегнатите му ръце.

Ейприл забеляза усмивката на малкия и се обърна точно в мига, когато Девлин я сграбчи изотзад. Изпищя, но той затисна устата ѝ. Другата ръка, с която стискаше меча, се уви около талията ѝ.

— Нито дума — пошепна в ухото ѝ той. В първия миг тя се вкамени, но после го блъсна с все сила. Ароматът ѝ го удари в носа, дупето, притиснато до долната част на тялото му, предизвика нежелана възбуда. Девлин погледна сина си и кимна с глава към вратата. Момчето скочи и хукна към изхода, докато баща му се опитваше да усмири жената. Той се запъти заднешком към вратата, без да изпуска от очи Пейтън. Но негодникът си спеше, като че не го мъчеха никакви грижи.

Грешка, каза си Девлин, когато Ейприл продължи да се отбранява.

— Ако не дойдете доброволно с мен, мадам — изрече предупредително той, — ще убия брат ви, както е заспал, кълна ви се.

Тя го изрита в глезените, изви се като змия в ръцете му и се опита да го ухапе през ръкавицата. Девлин затегна хватката си.

— Не разбирате ли, че с поведението си подпечатвате съдбата му! Той уби няколко от хората ми, отвлече сина ми. С каква радост ще забия мечата си в корема му!

При тези думи тя престана да се съпротивлява и той успя да я извлече навън, в студения зимен въздух, където ги чакаше Джейл и разтриваше посинелите си китки.

— Веднага ме отвържи — извика нетърпеливо той.

— Вие го направете — обърна се Девлин към Ейприл, защото нямаше намерение да я пусне. Още не.

За щастие тя не се възпротиви. Без да каже дума, развърза кожените върви и освободи китките на момчето.

Джейл се ухили широко и разтърси ръце, за да увеличи притока на кръв към пръстите си.

— Знаех си, че ще дойдеш — заговори той със сияещо лице. — Даже когато още вярвах, че това е само игра, знаех, че скоро ще дойдеш да ме спасиш. И постоянно им го казвах.

— Млъкни! Сега не е време да тържествуваш — рече предупредително Девлин. — Страх ме е, че другите са наблизко. — Той се вслуша напрегнато и му се стори, че долавя тропот на копита. Ала гората беше тиха. Сигурно си въобразяваше. Сигурно опънатите нерви му бяха изиграли номер.

— Слушай, Джейл, вероятно ще се наложи да бягаме. Трябва да ми помогнеш.

— Разбира се, татко. — Момчето кимна сериозно.

— Много добре. Завържи ръцете на дамата с кожените ремъци, които тя свали от ръцете ти.

Ейприл извика и го блъсна.

— Трябва ли да ви предупредя повторно? — изръмжа гневно Девлин. Стисна здраво зъби и я привлече към себе си, макар че допирът на гърба ѝ до тялото му караше кръвта му да пламти, а мислите му бяха изпълнени със спомени как я беше докосвал през нощта — горещата ѝ кожа, парещата утроба... Разгневен повече на себе си, отколкото на нея, той добави: — Още не е късно да пратя скъпия ви брат в ада. — Съпротивата ѝ отслабна и тя се предаде.

Кой знае защо, той не се зарадва на победата си.

— Наистина ли искаш да я вържа? — попита Джейл. Момчето очевидно се колебаеше и не можеше да повярва, че баща му се отнася по такъв начин с една дама.

— Точно така. И побързай! — Девлин отново повярва, че е чул тропот на копита по замръзналата земя. Кучето му също беше подушило опасност. Муцуната му беше обърната по вятъра и то ръмжеше тихо, а козината зад ушите му беше настръхнала.

Момчето направи, каквото му бе заповядано. Ейприл се обърна към Девлин и го удостои с поглед, от който всеки нормален мъж щеше да се разпадне на прах.

— Добре, а сега стой тук и я пази. — Девлин подаде меч на сина си. — Ако се помръдне, веднага ме повикай. — Той издържа с мъка на унищожителния ѝ поглед. — Не се движете, лейди Ейприл — заповяда той и се запъти обратно към хана.

Сърцето ѝ заби като безумно. Ами ако беше решил да наруши думата си и да убие брат ѝ? Каквито и престъпления да беше извършил Пейтън, тя не можеше да понесе мисълта, че брат ѝ ще бъде убит, докато спи. Макар че беше дал меч си на момчето, Девлин можеше да го пронже с ножа си или дори да използва оръжието на врага си. Тя направи крачка към хана, но Джейл решително застана на пътя ѝ.

— Моля ви, не ме карайте да го викам — пошепна момчето.

— Тогава ще стане много лошо.

— Прав си, Джейл, но това няма да е първата ми грешка — въздъхна тя, без да обръща внимание на меч в ръцете му.

— Татко! — извика момчето, когато Ейприл влетя в разрушеното помещение и завари Девлин наведен над Пейтън и опрял собствения му меч във врата му.

— Събуди се! — изръмжа гневно лордът.

Пейтън, все още проснат по гръб пред огъня, простена насън.

Девлин го изрита вбесено.

— Стани, негоднико!

— Недейте! — Ейприл прекоси стаята и коленичи до брат си. — Сипах във виното му упойващото средство, което той беше приготвил за Джейл.

— Защо?

— Защото исках да ви върна момчето и да предотвратя проливането на още кръв.

Джейл застана на прага.

— Чувам ездачи!

— По дяволите! — Девлин оттегли меча си, но Ейприл се хвърли върху брат си.

— Ако го убие, никога няма да разберете кои са предателите в собствения ви замък.

Лицето му потръпна като от удар и той обърна гръб на спящия Пейтън.

— Не стой тук! — изкрещя той на сина си. — Тичай от другата страна на потока! Там чака кон! — Той сграбчи грубо Ейприл и я повлече към вратата.

Конският тропот се засили, между дърветата се провидяха няколко ездачи. Валеше ситен дъжд. Коравите, решителни лица бяха достатъчно близо и Девлин можа да разпознае Ръдиърд, капитана на стражата. След него яздеше непознат мъж, едър и тромав.

Ето го предателят! Човекът, на когото беше поверил войниците, определени да пазят семейството му. Юда с черно сърце. Сигурно имаше и други.

— Сега — изрече тихо той и потегли Ейприл към оседланите коне. Метна я на седлото на жребеца, който беше откраднала, и хвана юздите му. Конският тропот вече огласяше цялата гора.

Девлин възседна сивия си кон и Фантом, без да чака заповед, препусна в див галоп. Кучето ги последва. Жребците прекосиха потока, разпръсквайки около себе си ледена вода. Девлин хвърли бърз поглед през рамо и видя, че Ейприл се беше вкопчила с вързаните си ръце в предната част на седлото. Жребецът ѝ послушно следваше Фантом.

Гневни златни очи срещнаха за миг погледа му. Девлин се обърна отново напред и пришпори коня си. Ако лейди Ейприл беше достатъчно глупава, за да се хвърли в ледената вода и да се убие в острите камъни, той нямаше да ѝ попречи.

Фантом се изкатери без усилие по стръмния бряг, но конят на Ейприл се уплаши и се дръпна толкова силно назад, че едва не изтръгна ръката на Девлин от рамото. Той дръпна силно юздите, животното изцвили от болка и се изкатери по брега. Кучето ги настигна и се стрелна между тъмните дървета. Стреснати птици

излетяха от гнездата си с шумни крясъци. Дъждът се засили. От другата страна на потока се чуха викове.

Предателите ги бяха открили.

Девлин подкани Фантом да бърза и огледа тясната пътека. На няколко метра пред него на гърба на черния жребец препускаше Джейл. Когато бащата го настигна, момчето се ухили тържествуващо.

— Отиваме си вкъщи, нали? — извика то и Девлин усети прилив на бащина гордост. Колко мъже можеха да се похвалят с такъв смел... и дяволски лекомислен син!

— Препускай, като че те гони самият сатана.

— Разбира се, татко! — извика въодушевено Джейл и се приведе към шията на черния жребец, който се устреми на юг.

Девлин го последва. Погледът му претърсваше хоризонта във всички посоки, защото думите, които беше изрекъл, бяха напълно оправдани. Лордът на Блек Торн беше убеден, че Ръдиърд и другите предатели, които още не познаваше, щяха да ги преследват безмилостно, за да ги пратят в ада.

Коне.

Чуваше конски тропот.

Десетки коне, ако можеше да се вярва на шума.

Джинайва изкачи малкото възвишение и забеляза между дърветата десетина ездачи, които бързо се приближаваха към рушащата се сграда. А там беше Пейтън! Жив. О, любими мой, помисли си тя и изпита остра болка. Защо беше извършила толкова грехове заради него! Трябваше да му каже, че е излъгала. Но тези коне и войниците... банда негодници, водени от непознат мъж.

Побиха я студени тръпки. Животът на Пейтън беше в опасност. Ала преди войниците да стигнат до стария хан, тя чу мъжки вик.

— Побързай!

Бе извикал едър мъж с тъмна коса... баронът на Блек Торн... Тя го позна — помнеше го от виденията си, защото той беше дяволът в човешки образ, който искаше да убие любимия ѝ Пейтън. Само заради това се бе съгласила да участва в унищожението му.

Той държеше в едната си ръка меч, а с другата влачеше Ейприл. Едно момче премина потока, като скачаше от камък на камък, а лордът

вдигна пленницата си на гърба на кафяв жребец, самият той се метна на сивия и успя да избяга през потока тъкмо когато ревящите яростно войници изскочиха на полянката.

Пейтън. Сърцето ѝ спря да бие. Къде беше Пейтън? Инстинктът ѝ подсказваше, че е още жив, но нима звярът от Блек Торн му бе подарил живота?

Не. Макар че трепереше от страх, тя стисна здраво зъби и се запъти към стария хан. Може би не беше получила достатъчно ясно видение или с нещо бе разсърдила боговете и те я бяха наказали с неверни прозрения. Възможно ли беше да се е излъгала? Нищо чудно да завари Пейтън удавен в собствената си кръв, смъртно ранен от Девлин от Блек Торн.

Макар че краката ѝ се бяха вдървили, тя се затича, все по-бързо и по-бързо, слезе по хълма между дърветата. Не усещаше клоните, които късаха роклята ѝ, нито дъжда, който се сипеше по лицето и косата ѝ.

Не! — повтаряше си упорито тя. — Не може да е мъртъв.

Спъна се, един корен се уви около глезена ѝ, олюля се, но бързо се овладя и продължи. Гадеше ѝ се, стомахът ѝ се бунтуваше от липсата на храна и сън.

Въпреки студа по челото ѝ се стичаше пот. Задави се и повърна. На фонтан. Течността, която излезе от стомаха ѝ, беше горчива като жлъчка. Тя задиша дълбоко, за да преодолее гаденето, изтри лицето си и отново забърза между дърветата към стария хан.

Конете бяха оставени пред сградата, никой не се беше погрижил да ги върже. През процепите в стените се чуваха мъжки гласове.

— По дяволите, събудете се!

— Къде е момчето? Гръм и мълния, нима сте го пуснали да си отиде?

— Какво е станало тук?

— Събудете се!

— Видяхте ли Девлин от Блек Торн? Той току-що избяга с два коня. Взе и лейди Ейприл. Качи я на кафявия кон и избягаха през потока. В името на всички светии, няма ли най-последно да се събудите!

— Да не е умрял?

Пейтън! Сърцето ѝ се разкъса на парченца. Без да помисли, тя хукна като безумна към прага и се озова пред няколко мъже,

наобиколили огъня, пред който беше проснато безжизненото тяло на Пейтън. На мъжа, когото обичаше.

— Не! — изкрещя тя. Миризмата на пот, коне и дъжд, смесена с вонята на горяща мазнина и овъглено месо, беше задушаваша. Повече от половин дузина мъже вдигнаха глави и я погледнаха смаяно. Някои посегнаха към оръжията си, но тя не забелязваше нищо. Разблъска ги и падна на колене пред Пейтън, който лежеше на мръсния под и не се помръдваше. Не беше мъртъв, не! Не и жизненият, весел Пейтън. Тя се приведе и бързо отвори наметката му. Плъзна ръце към шията му и затърси пулса.

— Пейтън, моля те, събуди се... — Не можеше да е мъртъв. Трябваше да остане жив, за да стане баща на детето ѝ.

С върха на показалеца си усети равномерните удари на сърцето му. Наведе се към лицето му и от устата му я лъхна топъл дъх.

— Жив е — пошепна тя и очите ѝ се напълниха със сълзи на облекчение.

— Тогава защо спи като проклет мъртвец? — попита мрачно един от мъжете — дребен, набит войник с криви зъби и очи на страхливец. Джинайва потръпна под погледа му. — Коя сте вие?

— Това е магьосницата — обясни Исаак. — Казва се Джинайва.

— И какво прави тук? — попита мъжът с кривите зъби, сякаш имаше право да задава такива въпроси. Мъжете, които ѝ бяха познати — Исаак, Мелвин и дори гневният Роджър, — очевидно му се подчиняваха.

— Откъде да знам, сър Ръдиърд — отговори Исаак, който единствен между войниците умееше да се изразява що-годе добре.

Мелвин вдигна едното си рамо, а Роджър, който открай време си беше бунтовник, жаден за кръв и плячка, изрече сърдито:

— Тук не е място за жена, особено за такава, дето упражнява тъмните изкуства и се моли на дявола.

— Аха, значи дамата е езичница? — попита Ръдиърд с високо вдигнати вежди и я огледа с ново събудил се интерес. — Сигурно е вещица и може да вижда в бъдещето.

— Точно така, сър Ръдиърд — кимна Исаак и сведе голата си глава. Джинайва забеляза совата, която беше кацнала на най-високата греда и ги наблюдаваше внимателно. Едрият мъж я огледа заинтересовано с близо разположените си очи.

Пейтън простена и се обърна на другата страна.

— Събудете се! — заповяда Ръдиърд и изрита неподвижното тяло с мръсния си ботуш. — Събудете се, в името на бога! Нямаме време за губене. — Той огледа тъмната стая и махна на един от войниците. — Ей ти, Роджър ли беше, вземи двама мъже и преследвай бегълците. Ние ще ви настигнем по-късно.

— Ами ако го хванем? — Роджър погледна с очакване началника си, сложи ръка върху дръжката на меча и разкриви брадясалото си лице в жадна гримаса.

— Ако имате този дяволски късмет, можете да го убиете. — Сър Ръдиърд не изглеждаше много убеден.

— Не! — Джинайва скочи стреснато.

Очите на Роджър засвяткаха от желание за убийство.

— Ами жената? — попита той. — Лейди Ейприл?

— Не бива да убивате! — намеси се решително Джинайва. Леден страх пълзеше към сърцето ѝ. Ето какво беше предизвикала с лъжата си — война, смърт и унищожение. И всичко това само защото се беше влюбила в един незаконен син, чието единствено желание беше да се сдобие с власт и богатство.

— Убийте и нея — заповяда Ръдиърд, ухили се и добави: — Ако искате, можете първо да се позабавлявате с бившата си господарка.

— Не! — Кръвта на Джинайва се вледени. Защо Пейтън се бе съюзил с тези жестоки, низки твари? — Нали признавате Пейтън за свой господар? — попита колкото можеше по-спокойно тя. — Трябва да почакате, докато се събуди, и да чуете какво има да ви каже.

Ръдиърд и Роджър се спогледаха многозначително.

— Ами момчето? — продължи с въпросите Роджър и в очите му светна злоба.

— Естествено, че ще убиете и него.

Джинайва нададе задавен вик.

— Не смейте! Той е само дете.

— Но е създадено от лош баща — обясни студено Ръдиърд и хвърли презрителен поглед към Пейтън, който продължаваше да спи дълбоко. Джинайва разбра, че сега трябваше да се страхува най-вече за живота на любимия си. — Каква полза можем да имаме от момчето, след като премахнем баща му?

Ейприл се държеше отчаяно за седлото. Конят ѝ галопираше като вятър след жребеца на Девлин. От небето се лееше проливен дъжд. Пътеката между дърветата се разшири и Девлин се обърна на юг.

Към Блек Торн.

Сърцето ѝ се вледени. Щеше да се върне в замъка, където само преди два дни беше танцувала и флиртувала с лорда, облечена в сватбената рокля на майка си. Двамата се смееха, ядяха и пиеха, шегуваха се и се целуваха... сякаш всичко това беше станало в друг живот.

Беше ѝ много неудобно да язди с вързани ръце и често се залюляваше застрашително на седлото. Не можеше да пази равновесие, защото не държеше юздите, за да усеща движенията на коня и да го контролира. Можеше да се хвърли на земята, когато животните забавеха ход, но какво щеше да спечели? Можеше ли да избяга с вързани ръце? Даже да успееше още веднъж да надхитри Девлин, в което сериозно се съмняваше, нямаше да стигне далеч без кон. Очевидно той не ѝ вярваше, за да освободи ръцете ѝ. Вероятно щеше да я остави вързана и когато спрат да починат.

Минаха часове, откакто бяха излезли от стария хан, бързо се здрачаваше. Беше ѝ студено, умираше от глад, краката ѝ бяха изтръпнали. Но нямаше смисъл да се оплаква, затова стисна здраво зъби и се примири със съдбата си.

Какво ли ще прави с мен, запита се тя и се вгледа в широките рамене на Девлин. Той препускаше пред нея бодър и свеж както в началото на принудителното им приключение. Припомни си какво беше да го докосва, да го целува и изпита дива болка. Всичко това беше безвъзвратно отминало. Всяка мисъл за любов помежду им беше само глупав спомен. В момента беше най-голямата му неприятелка. И нищо друго. Може би щеше да я хвърли в затвора? Да я използва като заложница, както Пейтън беше използвал Джейл? Дали щеше да я освободи срещу откуп?

Но откъде щяха да дойдат парите? Раклите на Сереног бяха празни. Точно заради това тя беше тръгнала по пътя на лъжата и измамата. Сега ѝ се искаше всичко това да не се беше случвало, но не можеше да върне миналото. Представи си родния дом и хората, които ѝ бяха поверили живота си, които се беше заклела да защитава. Тя бе предала тези хора. Измами доверието им. Провали се. Пред очите ѝ преминаха добре познатите лица — от намръщения колар до момичетата, които събираха яйцата, от хапливия пекар до Едуин, вечно засмян момък с червени бузи... или Мери, която чакаше близнаци. Дали вече се бяха родили? Дали бяха оцелели?

Щом падна мрак, Джейл се оплака, че е уморен и гладен. Ала Девлин настоя да продължат пътя си. Спряха за малко край един поток, за да напоят конете и да се облекчат. За ужас на Ейприл лордът не се отдели от нея, даде ѝ само минута да се скрие зад един нисък храст.

Може би бяха минали часове, когато Девлин най-сетне се вслуша в молбите на сина си, а може би и сам усети умора. Спряха в самотен селски двор, след дълги преговори с едър като мечка селянин получиха гореща вечеря и постеля в плевнята.

Тънката като върлина селянка изглеждаше изтощена до смърт. По заповед на мъжа си тя окачи над огъня котле с гъста супа. Огледа бегло ремъците, с които бяха вързани ръцете на Ейприл, но не каза нито дума, а продължи да си върши работата.

Ейприл и Джейл топлеха ръцете си на огъня. Пилетата се бяха прибрали за нощувка под навеса, а от перваза на прозореца ги наблюдаваше недоверчиво гарвановочерна котка. Зелените ѝ очи святкаха заплашително и кучето не смееше да се приближи.

Селската къща беше просто наредена. По стените висяха сечива, в дъното на стаята се виждаше голяма маса. Около огъня бяха поставени два стола и пейка, в ъгъла беше сковано голямо легло. В близост до задната врата в стената бе забита кука, на която висяха няколко ката дрехи. Отзад явно беше оборът за животните — чуваше се блеене на овце и мучене на крави.

Ейприл седна на пейката и опита да започне разговор с жената на селянина. Но тя или беше сънена, или се страхуваше до смърт от мъжа си, защото мълчеше упорито. Единственото, което Ейприл можа да разбере, беше името ѝ — Мина.

Когато селянинът и Девлин излязоха да се погрижат за конете, Мина очевидно се отпусна. Джейл шареше по стаята, събуди заспалите пилета, които закряхаха и протестиращо запляскаха с криле. Кучето се изтегна пред огъня и жадно подуши миризмата, която се носеше от котлето.

— Очевидно сте в беда, мадам? — попита Мина и погледна многозначително вързаните ръце на гостенката си.

— Може и така да се каже. — Ръцете на Ейприл бяха изтръпнали под натиска на тесните ремъци, празният ѝ стомах се бунтуваше.

— Пленница ли сте?

— Засега...

— Според мен всички жени са пленници. — Селянката въздъхна и разбърка супата. Осветеното ѝ от огъня лице беше обрूलено от вятъра и набръчкано, под вехтата кърпа се подаваше посивяла, мазна коса.

Девлин влезе през задната врата и донесе със себе си миризмата на коне, тор и прах.

— Мъжът ви каза, че ще се върне, щом се погрижи за конете — каза той на Мина.

Жената вдигна рамене и сипа супата в чинии върху дебели порязаници хляб. Ейприл се справяше много трудно с вързаните си ръце, но Девлин не ѝ предложи да развърже ремъците. А когато Джейл му каза, че дамата ще се нахрани много по-добре, ако не е вързана, лордът удостои сина си с толкова мрачен поглед, че момчето не посмя да се обади повече.

А тя беше твърде горда, за да го помоли лично да я развърже. Срещна погледа му и когато видя горящия в сивите очи гняв, упорито вирна брадичка. Нямаше да се примири с ролята на победената. По-добре да се пържи в ада, отколкото да помоли за милост.

Джейл и Мина дадоха остатъци на кучето и то се нахвърли жадно на храната. Пилетата се успокоиха, свиха опашките си и задрямаха.

Супата беше великолепна. Гореща, подправена с лук, с много хляб. Ейприл усети в стомаха си приятна топлина и доволно отпи глътка бира от канчето си. Селянинът им показа плевнята, където щяха да поспят. Помещението беше точно над обора, където бяха подслонени две овце и две крави.

Мина им подаде няколко вехти одеяла и засрамено се извини:

— Съжалявам, но това е най-доброто, което имаме.

— Не се притеснявай, одеялата са добри — успокои я Ейприл и жената хвърли поглед към Девлин, който заедно със селянина пълнеше яслите със сено.

— Той... добре ли се държи с вас? Твърди, че е барон... Каза, че бил самият лорд на Блек Торн.

— Точно така — кимна с усмивка Ейприл.

Мина смръщи чело.

— Блек Торн — повтори тихо тя, сякаш това бяха лоши думи. — Страшен човек — пошепна като на себе си тя и се прекръсти. — Жена му и нероденото му дете били убити... Много хора смятат, че той е виновен за смъртта им. — Тя хвърли още един бърз поглед към мъжете и добави: — Лейди Гленда беше упорита дама. С огнен темперамент. Истинско предизвикателство за мъж като него. — Тя помълча малко и заключи: — Искане ми се да ви помогна, но ако направя нещо, Сам ще ме пребие.

— Благодаря ви, бяхте много добра с мен. Не ми е нужно нищо повече.

Тъмните очи на жената огледаха плевнята и в погледа ѝ светна загриженост.

— Какво се мотаеш, жено? Нямах ли си работа долу? — изръмжа грамадният селянин с топчест нос и дебели устни. Лицето му бе осветено от две свещи, закрепени върху пейката в близост до коритото с вода. През вратата влизаше червеникава ивица светлина от огъня. Сам заплаши жена си с пръст. — Погрижи се за гостите, но не им досаждай с приказките си. — Той се зае отново с работата си, като промърмори нещо за глупавите, неблагодарни жени.

Мина извъртя очи и отново се обърна към Ейприл.

— Ще ви донеса мокра кърпа да се измиете. — Тя се върна в стаята, докато мъжът ѝ продължаваше да ръмжи, недоволен, че бе посмяла да му се противопостави.

— Жените трябва да се държат изкъсо — заключи ядно той. — Защото си въобразяват, че са кой знае какво, и започват да искат още повече. — Той се изсмя грозно и изпухтя, убеден, че е най-умният мъж в страната.

Ейприл имаше голямо желание да скастри грамадния грубиян, но беше достатъчно умна да си държи устата затворена. Макар и трудно, успя да се изкачи по дървената стълба към плевнята. Джейл вече се бе увил в едно одеяло и се беше разположил в ъгъла, където таванът беше най-нисък. Беше изровил нещо като гнездо в мекото сено и вече похъркваше тихо, уморен от дългата езда.

Ейприл хвърли одеялото си върху купчина сено в близост до стълбата. От това място виждаше добре тъмните очертания на кравите, козите и овцете, както и трите коня, подслонени в малкия обор. Животните бяха неспокойни и пръхтяха, миришеше на тор, но поне бяха на сухо и топло. Въпреки злобните забележки на селянина тя беше благодарна за храната и подслона.

Чу стъпки по стълбичката и видя главата на Мина. Застанала на последното стъпало, жената ѝ подаде намокрена кърпа, сгъната на две.

— Не е много, но след това ще се почувствате по-добре — рече тя.

— Много ти благодаря. — Ейприл пое кърпата и докосна пръстите на жената. Без да промени изражението си, Мина се вкопчи в кожения ремък, който стягаше ръцете на гостенката ѝ.

— Не е редно да връзват жените — пошепна едва чуто тя. — Нито една жена не бива да бъде връзвана. — Гласът ѝ пресекна. — Знай, момиче, че мъжете имат много начини да отнемат свободата на жените. Всички го смятат за нормално, но според мен е грешно. Все едно дали става дума за селянка, лейди или уличница, жените не бива да бъдат връзвани.

Като чу тежките стъпки на мъжа си, тя се спусна бързо по стълбичката и изчезна в мрака.

Ейприл се облегна на гредата и се вслуша в преживянето на животните долу. Къде беше Девлин? Изненада се, че я бе оставил сама толкова дълго, защото със сигурност очакваше, че тя отново ще се опита да избяга. Но къде би могла да отиде?

Можеш да откраднеш кон. Щом селянинът се прибере при жена си и Девлин заспи.

Веднъж вече го беше направила и в резултат лордът намери Пейтън и освободи сина си.

Девлин нарочно ѝ бе позволил да се измъкне от леглото му, за да я последва. Това беше напълно ясно. Не, трябваше да измисли друга

тактика. Тя затвори очи и се вслуша в шума на дъжда, който трополеше по покрива. Момчето дишаше равномерно и очевидно спеше дълбоко. Вятърът виеше около къщата, един от конете тихо изцвили. Девлин щеше да се появи скоро. Какво щяха да ѝ донесат следващите часове? Двамата щяха да останат насаме — момчето със сигурност нямаше да се събуди. И какво? Тя си спомни последната им нощ, страстта, усещането на ръцете му върху тялото си, начина, по който копнееше за ласките му, дивото желание да се люби с него. Беше готова да го умолява да ѝ отнеме девствеността.

Тази мисъл я накара да се изчерви. Не, това нямаше да се случи още веднъж. Той не ѝ вярваше и нямаше да я развърже. Нямаше да я докосне, да я целуне... никога вече. Ако все още я желаше, това желание беше чисто плътско, нормалната жажда на мъжа да се люби с жена, потребността да владее и покорява без капчица привързаност и любов.

При тази мисъл очите ѝ се напълниха със сълзи. Между тях нямаше любов, само недоверие и похот. Плътска жажда, за която не искаше да мисли повече. Нямаше да мисли и за бягство. Не и тази нощ. Беше уморена, имаше нужда от сън. Утре, щом се събудеше, щеше да потърси начин да надхитри проклетия звяр от Блек Торн и да спаси не само собствената си кожа, но и родния Сереног.

О, Сереног! Сърцето ѝ натежа от болка. Как копнееше да се завърне у дома, да види отново познатите лица... Вярно, стенните килими бяха вехти и се късаха, нямаха достатъчно храна, за да преживеят зимата, мазилката падаше от стените, нямаха дори слама да я разпръснат по пода, но Сереног беше нейният дом, нейното убежище, нейното място на света. Хората, които живееха там, зависеха от нея. Трябваше да намери начин да спаси своя роден дом, да върне отново предишното му великолепие. Без да краде.

Без да отвлича невинни деца. Без да убива.

Проклето да е сляпото честолюбие на Пейтън!

В ада да иде дано с желанието си да се прави на велик!

Онова, което преди две десетилетия бе станало между майката на Ейприл и Морган от Блек Торн, трябваше отдавна да бъде погребано. Ейприл разбираше потребността на Пейтън да се докаже. Даже след като лорд Реджис, бащата на Ейприл, почина и лейди Ровелда скоро го

последва, покосена от болестта, от която страдаше и мъжът ѝ, Пейтън не намери сили да прости на майка си.

— Прости ми, синко — прошепна тя накрая и се опита да вземе едрата ръка на сина си в своята — ужасно измършавяла и със сини жилки. Майка им беше на смъртно легло. Лицето ѝ бе загубило цялата си жизненост, погледът беше мътен, косата посивяла. — Зле стана с тебе... Трябваше да те махна от Сереног, да те изпратя на място, където никой нямаше да ти напомня, че си дете на друг мъж.

— Защо? — попита я учудено Пейтън. — И ти ли не ме искаш? Защо тогава не се опита да се отървеш от мен, преди да се родя, както са те съветвали всички?

— Не! Аз те исках, въпреки... Само че Реджис, той... — Тя премести поглед от едното си дете към другото. — Той никога не ми прости, че родих дете от друг мъж.

— Но ти си била принудена! — извика възмутено Ейприл. Тесните устни на Ровелда се изкривиха в цинична усмивка.

— Предполагам, че наистина трябваше да се самоубия, за да защитя честта на семейството... Всички говорят за чест... — Тя пое немощно въздух.

— Вместо това си родила копеле и си допуснала цял живот да му се подиграват и да го унижават. — Лицето на Пейтън, до преди малко бледо като платно, изведнъж пламна от бушуващия в гърдите му гняв.

— Аз те отгледах... — възрази тихо майката.

— Но нямаше достатъчно твърдост, за да ме защитаваш.

— Прав си... — Тя размърда леко глава. Очевидно всяко движение ѝ причиняваше болка. — Бях страхливка. Реджис искаше свой син и...

— И децата, които ти му роди, се оказаха горчиво разочарование — довърши изречението Ейприл. И тя беше развълнувана. Макар да знаеше за обстоятелствата около раждането на Пейтън, никога не беше говорила с майка си за това.

— Да... Но съдбата решава. Ти, дъще, ще бъдеш господарка на Сереног. Трябва да се омъжиш, и то скоро. Сереног има нужда от силен барон и от наследник.

— А какво ще стане с мен? — поиска да узнае Пейтън и пристъпи по-близо до леглото на майка си. Приведе се към нея и я погледна в лицето. — Какво ще стане с мен?

— Ти ще продължиш да живееш в голямата зала, ще помагаш на сестра си и ще я съветваш.

— Може аз да стана господар. Кръвта ми е господарска.

— Може би, но няма начин да станеш господар на Сереног — отговори глухо майката. Врълетя я пристъп на кашлица и тя се надигна от възглавниците. Слугинята побърза да се погрижи за господарката си. Изтри окървавените ѝ устни, настани я удобно и се обърна предупредително към децата ѝ.

— Господарката е уморена. — Във въздуха се усети полъхът на приближаващата смърт.

— Да... оставете ме сама... — пошепна Ровелда. По челото ѝ блестяха капчици пот, бледите ѝ устни бяха напукани. Тя погледна децата си и на лицето ѝ изгря тъжна усмивка. — Направих, каквото можах — заяви тихо тя.

Това беше последният път, когато Ейприл видя майка си жива. Само след час им съобщиха, че господарката на Сереног е предала богу дух.

Тогава Пейтън даде воля на тъмните си страсти. На желанието си да убива.

Сигурно съм била сляпа, за да не го видя, каза си ядно Ейприл. Благодарна, че ѝ беше останал поне братът, тя му даде твърде много власт, твърде много авторитет, твърде много права и той си въобрази, че може да влияе върху управлението на имота. Апетитът му се събуди, а заедно с него нарасна и жаждата му за отмъщение.

Той никога не прости на Ровелда, че го е родила. А чувствата му към мъжа, който го бе създал, към воина, който бе изнасиллил майка му, беше ѝ направил дете и никога не бе признал сина си, преливаха от ненавист и жажда за мъст. Вместо да се уталожил с годините, това желание се засилваше. Морган от Блек Торн вече не беше между живите, но синът му продължаваше да го мрази.

А Ейприл имаше твърде много работа, за да се опита да укроти брат си.

Тя се уви в одеялото и отвори кърпата, за да изтрие лицето си — и откри в нея нещо твърдо и остро, просто ножче с костна дръжка и дълго, смъртоносно острие. Оръжие. Средство за бягство. От Мина, потиснатата жена на грамадния селянин.

Ейприл завъртя оръжието в ръцете си и си припомни какво бе казала преди малко Мина: нито една жена не бива да бъде връзвана. Нито една.

След секунда чу стъпки. Някой се изкачваше по стълбичката към плевнята. Тя пхна ножа в сеното под одеялото си и се опита да изтрие лицето си, доколкото можеше с вързаните ръце. Дано само той не забележеше ножа в сеното!

Когато Девлин влезе в плевнята, тя го посрещна с лудо биещо сърце. Въпреки това продължи да трие лицето си с мократа кърпа, сякаш не го виждаше. Сякаш не усещаше дъха му и не възприемаше познатата миризма на тялото му.

Никога нямаше да признае пред себе си, че го усещаше с всяка своя фибра. Сетивата ѝ бяха съсредоточени върху движенията му.

Скритият в ъгъла Джейл въздъхна сънено и се обърна на другата страна. Девлин се поколеба за миг, после се наведе под ниския покрив и се запъти към нея. Тя се направи, че не го забелязва, и дори не вдигна очи, когато той застана пред нея. Едва когато се сети, че той можеше да забележи ножа, единствената ѝ възможност за бягство и спасение, реши да реагира.

— Е, лейди Ейприл? — проговори мъжът и клекна само на сантиметри от нея, така че главите им се докоснаха. — Как ще спим тази нощ? — Дъхът му помилва бузата ѝ. — Не смея да ви оставя сама, защото на сутринта сигурно няма да ви намеря. А ако ви взема в ръцете си, не мога да кажа какво ще се случи.

Той протегна ръка и помилва светлата къдрица, паднала на бузата ѝ. Ейприл се задъха. Плевнята изведнъж стана по-тясна, конете и другите животни бяха някъде много далеч.

— Изкушавате ме, лейди Ейприл. Както Ева е изкушила Адам.

— Но аз не ви предлагам ябълка.

— Така ли? Може би трябва сам да си я открадна?

Тя преглътна с мъка, защото знаеше за какво говори той. За девствеността ѝ.

— Вие няма да ме отблъснете — продължи тихо той и сложи собственически ръка на рамото ѝ.

— Аз нямам ябълка — пошепна едва чуто тя.

Пръстите му се плъзнаха към гърдите ѝ, към нежната им закръгленост под грубата материя на туниката. За неин ужас

предателското зърно веднага щръкна в очакване. Той го потърка с палец и тихо се засмя.

— Може би, но ще ми подарите сладък грях — произнесе задавено той. — Сладък, сладък грях. Нима не знаете, че мъжът може да се загуби в такъв грях, че е готов да жертва за него дори безсмъртната си душа?

Кръвта потече по тялото ѝ като гореща лава и дълбоко в нея се събуди безименен копнеж. Тя се опита да го отрече, но напразно. Той мушна ръка под туниката ѝ и топлите му пръсти се плъзнаха по ребрата. Тя потисна стона си, устоя на напора да падне в ръцете му. Само гърдите ѝ реагираха. Когато пръстът му потърка твърдото зърно, в слабините ѝ пламна желание. Той докосна с върховете на пръстите си чувствителната кожа и бързо се отдръпна. Тя не смееше дори да диша. Ръката му я дразнеше, милваше и се движеше по начин, който събуждаше в тялото ѝ желание за още. Представи си тялото му върху своето и потръпна. Видя го пред себе си гол, корав и мускулест, тръпнец от желание. Видя как разтвори бедрата ѝ и проникна в нея, за да изживее онова, което наричаше сладък грях.

— Би трябвало да ви счупя вратлето за всичко онова, което направихте — пошепна дрезгаво той и тя се върна рязко в действителността. — Но започвам да мисля, че намерих много по-приятен начин да ви накажа.

Не го прави.

Девлин чуваше вътрешния си глас съвсем ясно. Знаеше, че трябва да спре, че беше опасно да докосва тази жена, да стои близо до нея.

Накажи я!

Кой щеше да плати цената, ако я направеше своя? Беше ли възможно да преспи с нея и да я забрави? Не, това беше абсолютно невъзможно. Не можеше да устои на изкушението да целува сладките ѝ устни и никога нямаше да забрави тъмното желание в златните очи.

В тази жалка плевня, където дъждът трополеше безспирно по покрива, в топлото легло от сено и слама той не беше в състояние да се пребори с изкушението да притежава тялото ѝ.

Дали тя щеше да го приеме? Миналата нощ беше готова. Той се приведе и докосна устните ѝ със своите. Тя се разтрепери, но не се отдръпна: Но не го целуна така смело, както бе направила на Коледа в замъка му.

— Отвържете ме — пошепна тя.

— За да избягате, нали? — Той беше толкова близо, че усещаше вкуса и аромата ѝ. В слабините му нахлу диво желание.

— Не, няма да избягам.

— Вие сте лъжкиня, милейди. Прекрасна, смела лъжкиня. Затова смятам да ви оставя вързана през нощта. Утре сутринта ще видим.

— До утрото остават само няколко часа — възрази тя.

— Значи няма да чакате дълго.

Тялото му копнееше болезнено за нейното. Беше толкова просто да я съблече, да разтвори бедрата ѝ и да се потопи в топлата, влажна, очакваща го утроба. Какво толкова, че щеше да преспи с нея? Господ му беше свидетел, че беше крайно време да си вземе жена. Само при мисълта да я има в слабините му нахлу гореща кръв.

Не, не можеше да се люби с тази жена. Не и сега.

Привлече я към себе си, чу изпъшкването ѝ и бързо уви себе си и нея в жалките одеяла.

— Спете — заповяда дрезгаво той.

— Това ли е наказанието ми?

Ама че нерви имаше тази жена! Да го предизвиква в такъв момент. Безсрамница. Неустоима безсрамница. Обзе го яд и в същото време изпита желание да се изсмее.

— За момента.

— А по-късно? — попита тихо тя.

— По-късно ще видим. — Отказа се от насладата да я притежава, но не защото беше рицар или изпитваше благородни чувства. А защото се страхуваше. Страхуваше се, че ще загуби сърцето си. Че ще се влюби в една изкусителка. В една измамница. В жена, която беше негов враг.

Това бе лудост.

Възмутен от обратата, които бяха взели мислите му, той се притисна до нея, прегърна крехкото ѝ тяло, усети допира на дупето ѝ в слабините си. С едната си ръка хвана вързаните ѝ ръце, с другата обгърна талията ѝ. Тя беше напрегната. Несигурна. Гърдите ѝ се притискаха в рамото му, задничето ѝ интимно се триеше в слабините му. Толкова меко и добре закръглено. Толкова твърдо. Покана.

В името на боговете, той я искаше. Копнееше безкрайно за нея.

Но нямаше да я вземе тази нощ.

Не тази нощ.

— Точно така е, както казахте — пошепна младият Хенри в ухото на отец Бениамин, докато двамата прекосяваха двора на Сереног. Спряха пред къщичката на пчеларя и момчето допълни: — Отец Адриан живее в голямата зала и спи в спалнята на господарката.

Макар да беше очаквал тези думи, Бениамин въздъхна. Хенри беше неговото око, но всъщност отецът не беше толкова сляп, колкото повечето предполагаха. Незнайно по каква причина хората мислеха, че слепотата е увредила и слуха му, способността му да усеща миризмите, да познава нещата чрез опипване и естествено — умствените му способности.

За свой срам той трябваше да признае, че ги оставяше да мислят, каквото си искат. Нека си въобразяват, че могат да се скрият от него, когато чуваше стъпките им. Нека твърдят, че са престанали да пият — нали той усещаше бирата по дъха им. Нека се кълнат, че посещават редовно литургиите — нали той не беше усетил присъствието им в параклиса. Нека вярват, че бившият им свещеник е сляп и глух.

Това беше единственото му оръжие. Той бе наясно, че в ход е заговор. Опасяваше се, че лейди Ейприл е в опасност. Знаеше, че хората, които се бяха съюзили срещу нея, се държат като най-верни и предани слуги.

Вероятно бяха същите, които го лъжеха, че са присъствали на богослужението. Един ден щяха да изкупуват греховете си пред небесния отец.

Най-лошият беше Адриан. Носеше одежда на свещеник и се преструваше, че е носител на божие слово. В действителност беше злото в човешки образ. Наслаждаваше се на плътските радости и лъжеше. Позор за църквата.

— Трябва да напуснем замъка — обясни тихо старият свещеник, докато се вслушваше в шумовете на нощта. Някъде наблизко стражниците играеха на зарове, пиеха и се смееха. Вятърът се удряше в крилетата на старата мелница.

Хенри беше сираче. Родителите му бяха починали от болестта, която преди три години бе върлувала в замъка. След като Ейприл напусна дома си, момчето си нямаше никого другого, освен отец Бениамин, който се грижеше бащински за него.

— Ще ни трябва малко храна, Хенри, също и кон или муле. Аз ще намеря животното, а ти намери начин да вземеш от килера ябълки и малко пушена змиорка. — Хубаво би било да си набавят и стомничка вино, но не биваше да иска твърде много. Само щеше да събуди ненужни подозрения. В последно време хората в замъка и без това не си вярваха.

— Ще се опитам.

Бениамин хвана момчето за ръкава.

— Не ме разочаровай, Хенри. Боя се, че господарката е в сериозна опасност и само ние можем да я спасим.

— Наистина ли? Приключение ли ни очаква? — попита възбудено момчето.

— Точно така. Хайде, върви. Ела при мен на разсъмване. Щом отворят портите, потегляме. Аз ще обясня на Адриан, че отивам да посетя хората от селото, които са твърде стари и слаби, за да дойдат на литургия.

— Нима ще излъжете? — В гласа на момчето имаше възхищение и Бениамин се подразни. Не защото трябваше да излъже, а защото Хенри приемаше това като геройство.

— Всичко е в името на бога — отговори отецът и измъчено сведе глава, защото съвсем не беше сигурен, че изпълнява божията воля... Въпреки това сърцето му подсказваше, че няма друг избор. Съдбата на Сереног беше в неговите стари, уморени ръце.

Пейтън простена мъчително. Имаше усещането, че са заселили в главата му цял кошер, че са го удряли безмилостно с тояга и тялото му е станало на каша. Обърна се на другата страна, примигна и се озова срещу дузина мъже, образували кръг около него и Джинайва. Защо и тя беше тук? Спокойното ѝ иначе лице изразяваше загриженост.

— Исусе Христе! — изруга той, разтърка очи и си пожела да му дадат нещо, за да сложи край на болезненото бучене в главата си.

— Ето, изпий това. — Нежният ѝ глас беше балсам за душата му, а хладните ѝ ръце, когато го помилва и му поднесе стомничка с вода, бяха истинска благодат. Той отпи голяма глътка. Вода!

— Вино — изфуча сърдито Пейтън и се надигна. — Трябва ми вино. — Огледа изпитателно мъжете, които стояха около него — мъже, чиято вяност беше купил, и други, които бяха предали Блек Торн и господаря си и вероятно имаха по-специални основания да се присъединят към него.

Не биваше да го виждат в това жалко положение. Той се стегна и стана толкова бързо, че му се зави свят и едва не се строполи отново на пода.

— Къде са? — попита глухо той и огледа руините наоколо, обзет от недобро предчувствие.

— Вашите заложници? — попита Ръдиърд, мършавият капитан на стражата в Блек Торн. Предателят.

— Да, за тях говоря. — Пейтън обиколи с големи крачки стария хан, решен да претърси всички тъмни ъгли и да открие подлия хлапак

и сестра си.

— Спестете си усилията. Те не са тук — спря го Ръдиърд. — Лордът на Блек Торн успя да си върне сина и взе сестра ви.

— Не! — Изведнъж спомените се върнаха в главата му. В името на боговете, не! Беше му все едно какво ще си помислят мъжете, когато се втурна като луд към скривалището. Избута с мъка големия камък, треперейки от страх. Дупката под него беше празна, кожените торбички бяха изчезнали. — Проклятие!

— Правилно го казахте — кимна Ръдиърд и спокойният му глас заглуши мърморенето на мъжете. — Лордът от Блек Торн си е върнал и златото, което му откраднахте. Вече нямате нищо. Нито пари, нито заложенници, нито дори кон.

В гърдите на Пейтън пламна гняв и прогони и последната мътилка в главата му. Как можа да допусне всичко това? Защо прояви такова престъпно безгрижие? Спомни си как седеше до огъня със сестра си и бърборото хлапе. Беше ял препечено месо и изпи две-три чаши вино. Почувства се толкова заситен и упоен, че не можа да задържи очите си затворени. Вместо веднага да тръгне, настоя да си починат.

— По дяволите — промърмори той. В следващия миг размаха ръце, сякаш искаше да сграбчи някого, защото най-сетне бе проумял измамата на Ейприл. Тя бе упоила не момчето, а него! Проклетата му сестра бе посмяла да се изправи насреща му. Той изскърца със зъби и стисна ръце в юмруци.

— Какво има? — попита Джинайва и пристъпи към него с обичайния спокоен израз на лицето си.

— Упоили са ме — изръмжа той и хвърли бърз поглед към мъжете, които беше купил. Един бе намерил стомна с вино и пиеше на големи глътки. — С отровата, която ти ми даде.

— Но как?

Ръдиърд рязко отклони поканата да пие вино от стомната и отиде до огъня. Пейтън си припомни как Ейприл му бе предложила „последна чаша“. О, да, сестра му беше умна жена. Но все пак не достатъчно умна.

— Нямам представа. Спомням си как налях течността от шишенцето в чашата на момчето, но сега си мисля, че Ейприл е изсипала отровата в моята чаша и е напълнила шишенцето с нещо

друго. — Защо не бе проверил? Защо не бе вързал и Ейприл, както бе постъпил с момчето?

— Значи се провалихте — заяви Ръдиърд и разпери ръце, сякаш това беше прост факт, разбираем за всеки.

— Съгласен съм, направих грешка. Но смятам да я поправа колкото се може по-скоро. — Пейтън се взираше като замаян в черната дупка, където бе скрил торбичките с откраднатото злато и скъпоценностите.

— Провалихте се — повтори Ръдиърд и този път гласът му прозвуча много по-близо. Топлият му дъх опари тила на Пейтън.

— Това не е провал, а само една грешна стъпка. — Пейтън се обърна рязко, тъкмо навреме, за да види проблясването на стоманеното острие.

Джинайва изпищя.

Пейтън се наведе, но не беше достатъчно бърз. Мечът на Ръдиърд се заби дълбоко в корема му. Без да бърза, убиецът завъртя оръжието. Остра болка прониза тялото на Пейтън. Не можеше да повярва. Този жалък страхливец бе забил меч в корема му! Доволно усмивка разкриви лицето на Ръдиърд и разкри кривите му зъби.

— Велики боже, не! — изплака Джинайва.

Краката на Пейтън затрепериха, сякаш не можеха да носят повече тежестта му.

— Не, не, не! — Когато той се свлече на колене, Джинайва се хвърли върху него. — О, Пейтън, о, божичко, не! Моля ви, пощадете го, моля ви... — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — О, Пейтън, аз те обичам... нося твоето дете... моля те, не умирай... моля те! — Той изхърка и падна по лице. Вече не можеше да спечели своята битка.

Ръдиърд все така спокойно измъкна меча си от корема на Пейтън и в помещението отекна грозен шум.

— Вие се провалихте. Водачът има само един шанс.

Измъченото лице на Джинайва се разми пред очите му, стаята се завъртя.

— О, Пейтън, любов моя, твоят син има нужда от теб.

Баща? Той ще стане баща? Пейтън протегна ръка и улови студените ѝ пръсти. Тя разбра какво искаше да ѝ каже и сложи ръката му върху корема си. Туниката ѝ стана на кървави петна — неговата

кръв, проумя той и втренчи мътен поглед в мъжа, който бе измамил не само него.

Ръдиърд, неверният капитан на стражата, не беше негов съюзник. Светът се смали и в същото време се отдалечи.

Джинайва го взе в обятията си и го залюля като бебе. Вдигна глава към Ръдиърд и проговори тихо:

— Проклинам ви.

— И други са го казвали, жено.

— Ще се видим отново в ада — изпъшка Пейтън и устреми поглед в тясното лице на Ръдиърд. Имаше чувството, че се намира пред скелет. Притъмня му.

Ръдиърд се изсмя и смехът му беше като пращането на сухи листа под копитата на жребец.

— Не ме чакайте.

Джинайва хълцаше. Или беше друга жена? Ейприл? Майка му? В главата му беше хаос и му беше студено, толкова студено, като че беше погребан в сняг и лед.

— Какво ще правим с жената? — попита дълбок глас, някой от мъжете издърпа Джинайва да стане. Лишен от топлите ѝ ръце, Пейтън се опита да разбере кой беше попитал, но вече не виждаше нищо. Съзнаваше, че трябваше да спре онова, което се готвеха да ѝ сторят, но нямаше сили да се раздвижи.

— Правете, каквото щете. Все ми е едно — изрече равнодушно някой. Ръдиърд. Да, Ръдиърд.

Някъде изпищя жена. Плачеше и се молеше...

— Не, моля ви, недейте... не, не... о, майчице... не ме оставяй да страдам така... — Пейтън не можеше да стигне до нея, не можеше да каже нито дума. Чуваше груби смехове, пиянски гласове, шум от борба, измъчените викове на Джинайва. А после в ушите му остана само слабо бучене. Накрая и то спря.

Пейтън от Сереног, незаконен син, отгледан и възпитан от господар, който не го обичаше, Пейтън от Сереног, който така и не бе разбрал, че има жена, която го обича истински, загуби последната си битка.

Един петел изкукурига толкова силно, че Ейприл се стресна. Примигна и се опита да седне, но една силна ръка я държеше здраво.

Девлин. Той лежеше до нея и я притискаше с тялото си. Дишаше равномерно и дълбоко в тила ѝ и тя изпита неволна радост. Беше толкова естествено, толкова топло, толкова хубаво да лежи в обятията му.

Той е твой враг, повтаряше ѝ разумът. Никога не го забравяй. Той те върза като пленница и те води в замъка си. Не помниш ли, че обеща да те накаже за всичко, което си му причинила?

Тя си спомни за ножчето на Мина, скрито някъде в сламата. Къде точно го бе пъкнала? Раздвижи се внимателно, за да не събуди Девлин, и претърси с вързаните си ръце около себе си. Напредваше бавно, но методично, използвайки пръстите на двете си ръце. Снощи бе скрила ножчето много бързо, но оттогава почти не се бе движила. Със сигурност беше някъде наблизко. Може би беше под тялото на Девлин? Или някъде по-далече? В плевнята беше тъмно, макар че животните вече се движеха, а в къщата се чуваха стъпки. Тя отново зарови ръце в сухото сено и най-сетне пръстите ѝ напипаха нещо студено и гладко.

Най-после! Престори се, че се протяга насън, и успя да хване дръжката на ножчето и да го премести надолу. Едновременно с това вдигна единия си крак, за да го пъкне в ботуша си. Сега не можеше да го използва — селянинът вече бе станал и грубият му глас проникна през тънките стени.

— Ставай, Мина! Трябва да доиш, а после искам да закуся!

Не смеейки да диша, Ейприл скри ножчето в ботуша си и притихна. Дано само не се нарани.

Вратата на къщата се отвори и светлината на огъня проникна до навеса. Пилетата крякаха, козите блееха, селянинът мърмореше навъсено.

Девлин вдигна глава и Ейприл се престори, че още спи. Усети погледа му, усети ръцете, които се пъкнаха под туниката, за да

помилват гърдите ѝ. Грапави пръсти помилваха зърното, но тя не посмя да се раздвижи, нито да поеме дъх. Копнееше да се сгуши в него, да притисне тялото си до неговото, но устоя на желанието. Вероятно той едва сега забеляза какво вършеше, защото внезапно оттегли ръката си.

— В името на бога, защо ме привличате толкова силно! — изръмжа той, дръпна се от нея и скочи на крака. — Време е за ставане — изрече високо той. — Веднага.

Ейприл се прозя сладко, отвори едното си око и видя, че той се навежда над нея. Протегна се, без да му обръща внимание и седна в момента, когато се събуди и Джейл. Косата му беше цялата в слама, очите още мътни от съня.

— Защо трябва да ставаме толкова рано? — оплака се недоволно той.

— За да стигнем до дома още тази вечер — отговори бащата и неволно се усмихна. — Ако предпочиташ да останеш тук със селянина и жена му, аз нямам нищо против. Сигурен съм, че имат достатъчно работа за момче на твоята възраст.

— Разбира се, че имаме! — обади се отдолу селянинът. — Ако искаш, можеш веднага да издоиш козата или да почистиш торта от обора, а после ще насечеш дърва.

Джейл се изправи, като продължаваше да мърмори. Прозя се толкова широко, че челюстите му пукаха. Метна одеялото на раменете си и се запъти към стълбичката.

— Наистина ли мислиш, че ще успеем да стигнем до Блек Торн още днес? — попита той.

— Да, но трябва да побързаме. — Девлин хвана сина си за раменете и здраво го раздруса. — Нима не ти се иска да се прибереш по-скоро при леля Ви, при Миранда и Колин и Браунвин?

— Само не ми говори за Браунвин — извика възмутено момчето. — За какво ми е да се връщам при нея? Тя е момиче!

— И то хубаво момиче. Много скоро ще дойде време, когато ще ти се иска да си винаги близо до нея. Тъкмо защото е момиче.

— Никога! — Джейл отвратено изкриви лице, захвърли одеялото и сръчно се спусна по стълбичката. Девлин го проследи с поглед, но когато се обърна и се облегна на една греда, усмивката му угасна. Скръсти ръце под гърдите си и в погледа му блесна студено сребро.

— За вас също е крайно време, мадам. Блек Торн чака.

— Искате да кажете, че Девлин ви е изоставил? — Колин нервно почукваше с пръст по облегалката на креслото. Той седеше в голямата зала и топлеше гърба си на огъня. При това отпиваше от виното си и оглеждаше презрително групата окъсани войници, появили се в замъка няколко часа след разсъмване.

Сър Лойд очевидно се бе самопровъзгласил за водач на малкия отряд.

— Точно така — отговори той и кимна. Останалите войници също закимаха утвърдително. — Той и заложницата изчезнаха посред нощ, без да ни кажат нито дума. На сутринта открихме, че най-добрите ни коне липсват. Чакахме почти до вечерта, после се посъветвахме и решихме, че може би ги е довел тук. Затова вдигнахме лагера и тръгнахме обратно.

— Защо е тръгнал сам с нея? — обърна се Колин към сестра си, която влезе в голямата зала с обичайното си властно изражение. Беше почти уверен, че тя е подслушвала зад вратата. Отдавна подозираше, че и тя, и неколцина други, които засега не познаваше, го шпионират, наблюдават всяко негово движение и се надяват да направи някоя грешка... Той отпи голяма глътка вино, но то остави в устата му кисел вкус.

— Сигурни ли сте, че пленницата не е избягала и лорд Девлин е тръгнал да я преследва? — Миранда огледа войниците, сякаш не притежаваха и капчица разум.

— Защо тогава не ни е събудил? — попита Лойд и Ръдиърд кимна. — Ние сме много и щяхме да се разпръснем на всички страни, за да я намерим. Нали десетима са по-добри от двама!

Миранда се загледа замислено в огъня.

— Може би Девлин е на друго мнение.

— Или е пожелал да остане насаме с нея — обади се с усмивка Колин. Беше видял как брат му бе привлечен от жената от първата минута, в която я забеляза в голямата зала.

Много добре помнеше онази знаменателна нощ. По коридорите и в стаите все още се виждаха следи от празниците: увехнала зеленина и неприбрани догорели свещи, сякаш за да му напомнят колко малко

време беше минало оттогава. Последният гост си беше заминал едва вчера, а след като Девлин беше тръгнал да търси сина си, замъкът изглеждаше пуст, мрачен и тъмен. Слуги, рицари, селяни се разминаваха с недоверчиви погледи. Никой не знаеше кой е приятел и кой — враг.

— Може би лорд Девлин е отишъл в Сереног — изрече тежко Джеймс, сякаш дълго време беше обмислял тези думи. — Ако е тръгнал да преследва дамата, може би са стигнали до замъка ѝ.

— И там тя го е нападнала с войската си, така ли? — попита подигравателно Миранда.

— В случай че я е преследвал. — Колин рязко стана от мястото си. Беше му омръзнало да чака, не понасяше повече безделието и несигурността. — Денис се върна вчера — обърна се той към мъжете. — Съобща ми, че трябва да изпратим отряд войници, коне и оръжия в Сереног. Ала преди да сме ги събрали, вие се връщате и ми разправяте, че... какво? Че Девлин ви е изоставил и е изчезнал с жената, която помогна да отвлекат сина му? С жената, която е виновна за цялата тази бъркотия? И искате да ви повярвам?

— Точно това се случи. — Лойд изтри носа си с ръкав и погледна с копнеж стомната вино на масичката.

— А къде са другите? — попита сърдито Миранда. — Къде е сър Ръдиърд, капитанът на стражата? Ами сър Нейтън и сър Спенсър?

Ето пак, каза си Колин, сестра ми наистина проявява интерес към Спенсър. Макар да криеше загрижеността си, като питаше и за другите, не беше трудно да се разбере какво ставаше в сърцето ѝ. Тя не искаше вече стария си съпруг, искаше рицаря с широки плещи, орлов нос и очи, тъмни като обсидиан.

Миранда е съвсем различна от жената, за която се представя, каза си не за първи път Колин. Има нещо, което крие, някаква тайна, погребана дълбоко в сърцето ѝ. Той го знаеше най-добре, тъй като и той криеше тайни в сърцето си.

— Трябва да ги намерим — заяви нетърпеливо тя, изправи се до вратата и закърши ръце. — Всички до един!

— Но как? — Колин проследи как челото на Миранда се набръчка от тревога.

— Ще ги последваме, естествено.

— Към Сереног?

— А накъде другаде? — Тя огледа очаквателно групичката уморени войници. — Ще претърсим горите и полята, ще питаме в градовете. Сигурно някой ги е видял и е запомнил цветовете на Блек Торн.

— Но Девлин ни заповяда да останем тук — напомни ѝ Колин и се усмихна, като видя как се зачервиха бузите ѝ. Миранда беше по свой начин красива. Ала разчиташе повече на ума, отколкото на хубостта си, когато искаше да постигне нещо.

— Нали именно Девлин изпрати Денис, за да ни помоли за още мъже и оръжия! — извика възбудено Миранда и направи няколко крачки към брат си. В очите ѝ святкаше решителност. — Какво ти става, братко? Откога си станал страхливец? Нима предпочиташ да стоиш тук и да се криеш зад дебелите крепостни стени? Нима отказваш да поведеш мъжете през ледените ноци, за да намерят брат ти?

— Аз правя онова, което е най-добро за Блек Торн.

— А кой решава кое е най-доброто? — попита Миранда. Цялото ѝ същество излъчваше такъв гняв, че Риардън бързо отстъпи крачка назад, за да не попадне под прицела на огъня ѝ. — Аз съм първородното дете на семейството.

— Това съм го чувал и друг път.

— И ще го слушаш още много пъти. Само защото ми липсва една незначителна част от тялото, баща ни отказа да ме признае за господарка на Блек Торн. На мен гледаха като на стока за размяна, определена за награда на мъжа, дал най-много пари или предложил най-изгоден съюз. А Девлин, само защото беше момче, беше направен лорд. Ти пък... ти си негов заместник. Ако с Девлин се случи нещо, ти ще станеш лорд. Никой не се притеснява, че си егоист, неспособен да управлява толкова голямо имение и на всичкото отгоре сладострастник. Нали си мъж!

— Докато ти си смела и добродетелна, това ли искаше да кажеш? — Колин огледа мъжете в залата. Някои изглеждаха развеселени, други — възмутени, но никой не показваше учудване или страх.

— Искам да кажа, че ти нямаш необходимите качества, за да станеш владетел на Блек Торн, все едно имаш ли всички мъжки атрибути или не.

— Девлин ме помоли да охранявам замъка.

— Значи е късоглед. Все едно да помоли крадеца да охранява скъпоценностите.

Колин започваше да се ядосва. Но не беше редно да се кара със сестра си пред толкова много хора.

— Аз правя само най-доброто за Блек Торн — повтори бавно и отчетливо той.

Миранда хвърли презрителен поглед към чашата, която брат ѝ току-що беше изпразнил.

— Като си седиш на задника и се наливаш с вино, така ли?

— Защото това е, което мога най-добре — отговори с иронична усмивка Колин.

— Очевидно трябва да променя мнението си за теб, братко. Мислех, че си просто мързелив, но сега започвам да мисля, че си и страхлив. — С гордо движение Миранда метна дългата си коса през рамото и напусна залата, треперееща от справедливо възмущение.

Най-добре да помоля някой доверен страж да я следи, каза си Колин. Сестра му беше много по-опасна, отколкото беше предполагал досега.

Проклетите жени!

Те бяха най-желаното занимание за свободното време. Но те бяха и проклятието на живота му.

Отец Бениамин чу стонове на измъчена жена и усети да го залива безмерна тъга.

— Помогни ни, господи — помоли се той и се прекръсти. Беше възседнал мършава муле, Хенри яздеше пред него и водеше животното му за юздите. Отец Бениамин беше сигурен, че жената е наблизко и страда от силна болка. Усещаше аромата на зимната гора: влажна и мокра пръст, гниещи листа, прясна дъждовна вода — всичко това размесено от ледения вятър, който пареше бузите и вледеняваше кръвта. Господи, той беше твърде стар за всичко това. Ездата му причиняваше болки в краката, но когато слизаше да походи, го заболяваха стъпалата.

Чу подскоците на катеричката, после трепкане на крила, но стонове на жената заглушаваха всичко.

— Сигурен ли си, че това е пътят? — обърна се отецът към Хенри.

— Разбира се, отче. Нали ви казах как подслушах Пейтън, отец Адриан и сър Бренан в нощта, когато лейди Ейприл замина за Блек Торн. Те си мислеха, че са сами, и говореха високо. Сър Пейтън настояваше на връщане да се разделят, за да объркат войниците на Блек Торн. Каза, че щом се отърват от тях, ще се срещнат в стария хан, който се намира по пътя за Пентреф, източно от новия мост. Точно по този път сме тръгнали.

— Стар ли е пътят? Обрасъл с трева?

— Точно така, отче.

— Минавали ли са скоро коне? Виждаш ли смачкана трева и разровена почва?

— Виждам, отче. Доколкото мога да преценя, конете са били доста.

Бениамин изпъна рамене и отърси влагата от наметката си.

— Значи продължаваме. — Мулетата продължиха напред, но само след няколко минути спряха като заковани.

— Какво е това? — попита момчето и в младия му глас имаше страх. Хълцанията на жената се чуваха съвсем ясно, стоновете ѝ отекваха в гората като лошо предзнаменование.

— Сега ще разберем.

— Но...

— Някой се нуждае от помощта ни. Хайде, Хенри, трябва да гледаш вместо мен.

Бениамин чу как момчето преглътна, но после дръпна юздите на мулето и забърза напред. След минута спря отново и проговори дрезгаво:

— Велики боже, това е Джинайва! — Скочи от мулето и стъпките му се отдалечиха. — Ранена е! О, божичко!

Бениамин скочи от мулето, опря се тежко на бастуна си и забърза колкото можеше през високата, влажна трева право към шума.

— Тук съм, детето ми — извика отдалече той, питайки се какво се бе случило с младата жена. Тя напусна замъка преди два дни, за да събира билки, но не се върна и той бе започнал да се притеснява.

— Какво ти е, Джинайва? — попита Хенри, след което се обърна към Бениамин: — Лежи там в тревата и плаче. Погледна ме, но сякаш

не ме позна. Трепери от студ. Лицето ѝ е подуто и... и цялата е в кръв.

— Къде е тя? — попита Бениамин и върхът на бастуна му се удари в нещо меко.

— Внимателно, че ще я настъпите!

Отецът коленичи на земята, скованите му колене потръпнаха от допира до ледената трева. Приведе се и напипа рамото на Джинайва.

— Аз съм, дъще, отец Бениамин. Кажи ми какво ти се е случило.

Тя простена, неразбираемо.

— Кажи ми какво ѝ е — заповяда с твърд глас отецът.

— Цялото ѝ лице е на сини петна, има рани, ръцете ѝ са издраскани и... има кръв, много кръв.

— Къде? — попита отново свещеникът, макар че беше започнал да разбира.

Мълчание.

— Отговори ми, Хенри — помоли спокойно Бениамин.

— По полата ѝ... Мисля... мисля, че кръвта идва отдолу, отче. Бог да ѝ е на помощ.

— Близо ли е ханът? Дали ще можем да я отнесем там?

— Не! — изпищя Джинайва. — Не, не, не! О, Пейтън... о, бебето, бебето... моето скъпоценно бебе! Не! Моля ви, престанете! — Тя изплака и се разтрепери и когато отец Бениамин се опита да я прегърне, го отблъсна. — Копелета! Чудовища! Зверове! Проклинам ви, всички, всички!

— Тихо, Джинайва, тихо. Аз съм тук, господ е с теб. Тихо, не говори... — Отецът разбра думите ѝ и усети как тя трепереше от страх и гняв. Беше цяло чудо, че му позволи да я докосне, защото, макар очите му да бяха слепи, веднага бе разбрал, че жената е била изнасилена и е загубила нероденото си дете.

— Иди да видиш има ли някой в стария хан — заповяда отец Бениамин, без да пуска Джинайва от ръцете си.

Момчето веднага се подчини. Стъпките и дишането му скоро престанаха да се чуват и свещеникът посвети цялото си внимание на треперещата жена в прегръдката си.

— Разбери, Джинайва, трябва да се върнем в замъка. В Сереног. Трябва ти помощ.

Тя трепереше неудържимо, тялото ѝ беше леденостудено, косата беше залепнала за главата от влага и от мръсотия, зъбите ѝ тракаха —

от студ, но и от преживяния ужас.

Какво чудовище живееше в мъжа, за да се отнесе по такъв начин с една безпомощна жена?

През дългия си живот Бениамин беше опознал и собствените си плътски желания, и копнежите на жените. Беше усещал неудържимото пулсиране на жаждата да притежава жена. Ала никога не ѝ се поддаде, не допусна изкушението да застраши свещените му клетви. Прекарваше дълги часове на колене в студения каменен параклис и се молеше на господата да му прости плътските мисли и скверните желания. Бог му помогна, даде му сили и му показа пътя. Твърде много мъже се поддаваха на грешното си тяло — но много малко от тях изкупуваха греховете си с молитви.

А тази нещастна жена, добросърдечната Джинайва, беше платила ужасна цена за убийствената мъжка похот, както бе платило и невинното същество, което растеше в нея. Той се помоли за душата на бебето — макар да не беше заченато в тайнството на брака, то беше човешко същество, божие създание, чиста малка душа, която не биваше да плаща за греховете на родителите си.

Понякога светът беше много грозен.

— Успокой се — повтаряше отецът и милваше главата на жената.
— Ще намерим начин да де върнем у дома.

— Ааа! — Хенри нададе такъв нечовешки вик, че отецът трепна и понечи да се изправи. Джинайва също изпищя. Много скоро в гората отекнаха бързите стъпки на момчето. Когато се изправи пред свещеника, то дишаше тежко, заекваше и мълвеше някакви безсмислени думи.

— Какво има? — попита строго отец Бениамин. От опит знаеше, че макар да беше добро момче, Хенри беше страхлив, свръхпредпазлив и склонен към драматизъм.

— Видях сър Пейтън — изхъхри момчето.

— Иди да го доведеш.

— Не мога. Той е мъртъв. Убили са го.

Старите рамене на Бениамин увиснаха. Обзет от тъга и отчаяние, той попита:

— Сигурен ли си? — Но вече знаеше отговора. Той обясняваше и отчаянието на Джинайва.

— Да. О, да!

Джинайва изхълца задавено.

— Убийци! — изплака отчаяно тя. — Убийци. Блек Торн. Дано боговете прокълнат душите ви. О... о... Пейтън...

— Тихо, детето ми, тихо. Хайде да се помолим за душата на Пейтън — изрече утешително отецът. Прекръсти се и не обърна внимание на факта, че Джинайва отричаше ученията на църквата и се занимаваше с тъмни изкуства. Може би господ беше избрал този начин да я накаже, защото беше отмъстителен бог, но и любящ баща.

— Моли се с мен. — Бениамин затвори слепите си очи. — В името на Отца и Сина и Светия дух...

Пред тях се издигаше замъкът — огромна сграда със сиви каменни кули и дебели стени, кацнал величествен върху хълма. Страховита крепост от гладък камък. На най-високата кула се вееше черно-златният флаг на Блек Торн. Ейприл се вгледа в гордия флаг и усети как куражът я напуска. Пръстите, с които се държеше за седлото на уморения си кон, бяха вледенени. Ремъците, които стягаха китките ѝ, се бяха втвърдили, зимният вятър шибаше безмилостно лицето ѝ, ножът, скрит в ботуша, беше леденостуден.

В душата ѝ остана само тъга.

Само преди една седмица беше дошла тук като гостенка...

Спомни си как трепереше, докато се преобличаше в гората, как закопча бялата рокля на майка си с изтръпнали пръсти. Среса косата си, вплете в плитките няколко панделки, изправи се гордо и се промъкна покрай пианите стражи. Изглеждаше весела и безгрижна, но в сърцето ѝ имаше страх. Вдигна полите си, за да се предпази от локвите и калта, и намери пътя към голямата зала. Задачата ѝ беше да отклони вниманието на лорда, докато Пейтън и съучастниците му претърсят замъка и откраднат скъпоценностите от съкровищницата, конете от обора и по възможност някои от нещата, които Морган беше плячкосал от Сереног преди две десетилетия.

Когато забеляза Девлин начело на семейната трапеза, потиснат и без настроение въпреки музиката и празника, тя бе трогната от състоянието му. Освен това веднага бе привлечена от красотата му, от тайните в сивите му очи. Когато той я покани на танц, когато я взе в

обятията си, тя се загуби окончателно в глупаво, сладостно видение, създадено от самата нея.

Дори сега, докато яздеше зад него, тя се възхищаваше от широките му рамене и гордата поза. Забеляза как тъмната коса падаше над яката и предателското ѝ сърце за миг спря да бие. Той я водеше в Блек Торн като своя пленница! А тя продължаваше да си представя как ще се люби с него...

Пейтън беше прав, тя бе глупачка. Жена, неспособна да управлява имение. Жена, която се ръководеше от сърцето си, не от разума.

Само затова позволи да се стигне дотук. Сега беше пленница, влюбена в победителя. Прокле съдбата си и си спомни предсказанието на Джинайва: Това е съдбата, милейди. Вашата съдба. Ще се омъжите за лорда на Блек Торн.

Това беше глупост.

Или мръсна измама.

Този път магьосницата се бе излъгала. Или нарочно я бе заблудила.

В двора на замъка отекна звън на камбани. Един постови извика:
— Лорд Девлин се върна! Води и сина си! — Работещите навън като по команда спряха и се извърнаха към изхода.

Когато Девлин мина през портите на Блек Торн, проехтяха въодушевени викове. Дърводелците, които ремонтираха оборите, захвърлиха чуковете. Ковачът пусна духалото. Оръжейникът остави недовършения меч. Момчетата, които ловяха змиорки в езерото, забравиха мрежите. Жените, носещи пране, и момичетата с кошници, пълни с яйца, или с кофи за вода останаха по местата си, за да поздравят завърналия се господар.

— Добре дошъл у дома, милорд — поздрави почтително един от мъжете, свали шапка и се поклони. — Както виждам, сте намерили сина си. — Усмивката разкри криви зъби зад червената брада. — Слава богу, че се върнахте.

— Добре дошъл, милорд — извика момиче с едри гърди и дебели плитки и се поклони. Устните му се отвориха в подканваща усмивка и то затрепка с ресници. Изкусителка. Ейприл изпита прилив на смешна ревност.

— Джейл! — изкрещя зарадвано Браунвин, застанала на прага на една от селските къщи. Лицето ѝ засия, тя се втурна срещу братовчед си и кестенявите ѝ къдрици се развяха. — Знаеш ли, в кучкарника има няколко нови кучета, а вчера мама ми разреши да яздя с нея по поляната, а пък вуйчо Колин каза, че като се върнеш, ще ме вземе на лов. Ела с мен! — помоли задъхано тя. Беше толкова развълнувана, че пляскаше с ръце и подскачаше на място.

Джейл хвърли бърз поглед към баща си, за да помоли за разрешение, скочи от коня си и се затича след братовчедка си, без да обръща внимание на насъбралите се хора. Като се смееха и бърбеха, двете деца забързаха по отгъпаната пътека покрай кладенеца и скоро се скриха зад селските къщи.

Девлин стегна юздите на конете и Ейприл въздъхна. Колко завиждаше на Девлин за семейството му. Брат, сестра, леля Ви, племенница и собствен син — а тя имаше само Пейтън, несъщ брат, който беше в кръвна връзка колкото с нея, толкова и с Девлин и неговите брат и сестра.

Повечето хора посрещнаха своя лорд със зарадвани лица, но имаше и други — злобни, скрити погледи, стиснати зъби, издути ноздри. Нямаше как да не ги забележи. Повечето погледи от този род бяха насочени към нея. Ала скоро ѝ стана ясно, че някои хора реагираха по същия начин на завръщането на лорда. Кой бяха тези мъже и жени, които очевидно го мразеха? Те ли бяха предателите, помогнали на Пейтън да проникне в замъка? А може би само си въобразявам, каза си тя и се огледа. Кучетата в кучкарниците лаеха възбудено, овцете по поляните блееха. Може би беше виновно собственото ѝ отчаяние, страхът, че се намира толкова далече от родния дом, че не е заобиколена от хората, с които беше отраснала.

Под големите навеси съхнеше пране. От огницата се издигаше дим, каруци караха стока, крилете на вятърната мелница се въртяха бързо под напора на вятъра.

— Само я вижте как седи на коня! Все едно че е проклетата кралица на Англия! — Злобният шепот беше достатъчно висок, за да стигне до ушите на тази, за която се отнасяше. Ейприл изпъна тесните си рамене. Хората от замъка виждаха в нейно лице опасен враг, заплаха за Блек Торн, жената, причинила в дома им смърт и разрушение. Без да смее да гледа хората в очите, тя седеше гордо изправена на коня си, с вирната брадичка и опънати рамене и се стараяше да не чува злобните шушукания и подмятания на тълпата.

— Коя ли е? — попита една тромава перачка, понесла кош с мръсно бельо. Дребната ѝ спътница, която приличаше на птица с острия си нос и тясното лице, пошепна нещо в ухото ѝ и се изсмя. Нищо чудно тя да беше в дъното на злобния шепот.

— Каза, че е лейди Ейприл от Сереног. — Да, същия злобен глас.

— Тази ли? О, не. Нали видях подарката на Сереног, тя беше на празника. Истинска красавица, изискано облечена, цялата в бяла коприна. Лейди Вайълит я сравни с ангел.

— Ангел от ада! — изсъска мършавата жена и бързо се прекръсти, сякаш искаше да прогони злите духове, които дебнеха

около Ейприл. Перачката огледа любопитно изнемощялата жена върху уморения кон и махна с ръка.

— Тази тук... да е същата жена? Ами! — Тя поклати глава и смръщи нос, сякаш беше помирисала нещо неприятно. — Толкова е мръсна и слаба, а и носи селски дрехи.

— Това е маскарад, глупачке! — обясни приятелката ѝ и изпухтя презрително. — Не може да ѝ се има доверие. Само погледнете — костеливите ѝ пръсти посочиха вързаните ръце на Ейприл, — тя е пленница!

Перачката втренчи поглед в юздите, които лорд Девлин все още стискаше в ръце.

— Точно така! Тази жена носи смърт. Ако не беше тя, нямаше да отвлекат малкия Джейл, оборите нямаше да изгорят и бедничката Грейс нямаше да погребее Сет и да остане вдовица. Казвам ти, тази тук — тя хвърли злобен поглед към Ейприл, — тази жена няма сърце и напълно заслужава участието, която ѝ е определил лорд Девлин.

— Само погледни лицето ѝ. Не виждаш ли раната под мръсотията? Как мислиш, дали я е бил?

— Възможно е. Баронът има избухлив темперамент, а тя със сигурност го е предизвикала. Пък и нали отвлече момчето. Знаеш какво стана с бедната лейди Гленда.

Ейприл искаше да запуши ушите си, за да не чува клюкарките, но на сърцето ѝ беше толкова тежко, сякаш беше пълно с камъни. Докато беше пленница сред стените на Блек Торн, щяха да я мразят. Никой нямаше да ѝ вярва. Щяха да я обвиняват за всичко лошо, което се случваше.

— Братко! — Колин изскочи от голямата зала и се втурна да посрещне Девлин, който все още не беше пуснал юздите на кафявия жребец на Ейприл. Двамата братя се прегърнаха сърдечно и се потупаха по раменете.

Колин никога не се бе държал толкова сърдечно... Девлин усети как гърлото му се стегна. Не за първи път в живота си се почувства предаден, усети острата болка, която може да причини само близък, обичан човек.

— Добре дошъл!

— Радвам се, че съм отново вкъщи — отговори Девлин и си припомни мъжете, които трябваше да се простят с живота си заради

алчността на Пейтън.

— Ей, Джордж, погрижи се за конете! — извика Колин и се обърна към тромавото конярче, след като Девлин се освободи от прегръдката му. — Ужасно се тревожихме за теб — продължи възбудено той. Девлин подаде на конярчето юздите на Фантом, но продължи да стиска поводата на коня на Ейприл. — Миранда искаше да тръгнем да те търсим, но аз ѝ казах, че сам ще се върнеш. — Той се засмя и удари Девлин по гърба. — Намерил си и Джейл, и лейди Ейприл! Сега ще го отпразнуваме! Хайде да влезем вътре. Нямаме причини да стоим навън на това проклето време. Хайде да пием по чаша вино.

Девлин изобщо нямаше настроение да празнува. Трябваше да свърши толкова много неща. Хвърли бърз поглед към Ейприл и забеляза гордо вирнатата ѝ брадичка, докато седеше в очакване на коня си. Едва сега видя, че хората наоколо я зяпаха с неприкрито любопитство и голяма доза злоба. Чу шепота на жените, но го пренебрегна, макар че беше готов да избухне. Не можеше да защити онази, която изложи на опасност спокойствието и мира в замъка му.

— Другите върнаха ли се вече? — обърна се той към Колин.

— Някои. Не всички. — Колин вдигна глава към небето, където се събираха тъмни облаци. — Хайде, Девлин, нека влезем в залата. Ще обсъдим всичко на чаша вино край огъня. — Той огледа пленницата и на устата му заигра усмивка. — Какво ще правиш с нея?

— Да я затворят.

Ейприл се вкамени.

— В подземията? — попита Колин и Девлин видя как пленницата му стана смъртнобледа под пласта мръсотия.

— Елате — нареди той и ѝ подаде ръката си, за да слезе от коня. Ала тя отхвърли помощта му, хвана се за седлото с вързаните си ръце и праметна крак през гърба на коня, за да стъпи, макар и малко несигурно, на размекнатата земя.

— Моля те, Девлин, не прекалявай! Лейди Ейприл ще дойде с нас в замъка и ще бъде третирана като дама, каквато е. — Миранда стоеше на стълбището към голямата зала, скръстила ръце пред гърдите си, с развяна от вятъра коса и гневно святкащи очи.

— Тя е наш враг. — Девлин бутна Ейприл към стълбата.

— Добре, затвори я, но не в онова отвратително подземие. Няма да позволя. Ще я подслоним в една от стаите и ще я заключим. В прилична стая с легло и прозорец.

— За да избяга отново, както избяга от килията на еремита?

— Ще избяга само ако отново проявиш лекомислие и не поставиш пред вратата ѝ човек, на когото имаш неограничено доверие.

Кой ли е този човек? — запита се Девлин, внезапно разбрал какви размери бяха взели измамата и предателството сред стените на неговия замък.

— Какво ще кажеш за себе си, сестро? — попита той. — Искаш ли да ти я поверя?

— Защо не? — Миранда огледа Ейприл със смес от възхищение и учудване. — Но няма да я затворя като животно — настоя тя.

Девлин се поколеба. Можеше ли да вярва на сестра си?

— Няма да ѝ позволяваш да напуска горните помещения — рече най-после той. — И ще я държиш постоянно под око, освен когато е при мен. Ако още веднъж изчезне, теб ще държа отговорна.

— Няма да очаквам снизходителност. — Миранда се обърна към Ейприл: — Елате с мен, мадам. Сигурно сте уморена и гладна. Време е да се освободите от отвратителния ми брат, макар и за малко.

— Що се отнася до вас, мадам — изръмжа Девлин и погледна дълбоко в прекрасните златни очи, — да знаете, че сте длъжна да ми се подчинявате. Не се опитвайте да бягате. Помнете, че животът на брат ви и на мъжете, които са с него, е заложен на карта. — Той сложи ръка на рамото ѝ. — Няма да допусна непослушание, нито ще проявя мекушавост, разбрахте ли ме? Вие сте моя пленница! Ако още веднъж се опитате да избягате, отмъщението ми ще се стовари не върху вас, а върху хората от Сереног. Нито един — все едно дали мъж, жена или дете — няма да остане пощаден, чувате ли ме? Ще ми се подчинявате или...

— Какво искате? Да падна на колене и да целувам ботушите ви? Или ще замените оковите ми с въже, с което ще ме водите навсякъде като вярно и послушно кученце? — Няколко мъже се изкашляха и се извърнаха настрана. Чу се женски смях.

— Поставяте търпението ми на тежко изпитание, жено.

— Вие също злоупотребихте с моето. — Тя направи крачка към него, без да забелязва как хората наоколо изпъшкаха уплашено. — А

сега вие ме чуйте и запомнете добре какво ще ви кажа, Девлин! Никога няма да ви се подчиня. Никога няма да пожертвам гордостта си. Никога няма да се превърна в жалка, покорна твар, чувате ли ме? Можете да ме заплашвате, да наредите да ме подложат на мъчения, можете да ме убиете, но никога няма да чуete от устата ми молба, нито ще коленича в краката ви.

В името на боговете, тази жена имаше смелост. Очите ѝ святкаха предизвикателно, брадичката беше гордо вдигната и тя изглеждаше величествено дори в мръсната туника и панталона на ловец.

Мускулите на тила му се напрегнаха.

— Махни я отгук — изръмжа той на сестра си. — И не я изпускай от очи. Защото е гладка и плъзгава като змиорка.

— Но изглежда много по-добре, не си ли и ти на това мнение? — обади се ухилено Колин, когато Миранда отведе Ейприл в голямата зала. — Красива е дори в тези дрипи.

Ревност обзе Девлин, но той не каза нито дума. Не можеше да се примири със съзнанието, че изпитва към тази жена всичко друго, но не и презрение. Чувствата му към нея бяха сложни. Беше я наблюдавал внимателно по време на дългата езда към Блек Торн, беше видял как мило се усмихваше на Джейл, как се шегуваше с него, когато спираха да хапнат или да напоят конете. Веднъж дори приглади косата му с вързаните си ръце и в жеста ѝ имаше такава нежност, че всеки страничен наблюдател би повярвал в искреността ѝ.

Въпреки това тя беше част от плана за отвличането на момчето. Спомни си разговора ѝ с Пейтън, който беше подслушал в стария хан. „Аз не бих се обърнала никога срещу теб, както и ти няма да се обърнеш срещу мен.“ Когато чу думите ѝ, Девлин повярва, че тя беше готова да стори всичко за Пейтън и че съдбата на Джейл ѝ е напълно безразлична. Ала докато препускаха насам, тя се държеше приятелски с момчето, загрижеността ѝ за него изглеждаше искрена. Смееше се на белите му и златните ѝ очи искряха.

Игра ли беше това? Театър?

Може би.

Сигурно беше решила да приложи тази нова хитрост, за да измоли прошката на бащата. И да спаси красивата си шийка. О, не, това нямаше да ѝ помогне. Вече я познаваше твърде добре.

Девлин влезе в голямата зала на дома си, очаквайки да изпита радост и облекчение, че си е отново вкъщи. Вместо това бе обзет от рядкото за него чувство на страх.

След оная празнична нощ в живота му бе настъпила промяна. Невъзвратима промяна. И всичко това само заради тази странна, невероятна жена, която сега беше негова пленница.

Нищо нямаше да бъде както преди.

— Вие сте влюбена в Девлин. — Думите на Миранда отекнаха като гръм в голямата стая на втория етаж. Облегната на камината, Ейприл топлеше ръцете си. Две десетгодишни момчета пълнеха голяма вана с топла вода, момиче с къдрава червена коса и обсипано с лунички чипо носле внимателно наливаше вътре ароматно масло.

— Влюбена? — Ейприл поклати глава, макар да беше убедена в обратното — за свое най-голямо съжаление. Една глупава, своенравна част на сърцето ѝ се свиваше от болка всеки път, щом видеше чудовището.

— Виждам го в очите ви, когато се обръщате към него — продължи Миранда и многозначително вдигна едната си вежда. — Често съм виждала този израз в женските очи. Доста жени са били влюбени в брат ми.

— Наистина ли? — Ейприл се опита да говори равнодушно, макар че при тази мисъл едва не ѝ прилоша.

— О, да, но той не отговаря на подобни чувства. Момчетата изляха във ваната още две кофи вода и към тавана се издигнаха облаци пара.

— Стига толкова. Хайде, да ви няма — заповяда им Миранда и се обърна към слугинчето: — Остави сапуна и кърпите пред огъня. Аз ще се погрижа за дамата.

— Но мама каза да я окъпя и да я облека.

— Добре де, ще я облечеш. Слез сега долу при Беси и виж дали ще се намери рокля, която да става на дамата. Моите ще са ѝ големи, но избери някоя от роклите на лейди Гленда, преди да забременее. Трябва ни още риза и някакви обувки. Беси сигурно знае къде са прибрани роклите на Гленда.

— Моля ви, не! — Мисълта да облече роклята на починалата съпруга на Девлин беше ужасяваща и някак си неприлична. — Аз... по-добре да облека ловния си костюм, след като го изперат.

— Не ставайте глупава. — Миранда изгони момичето от стаята и накара Ейприл да свали мръсния панталон и туниката и да влезе във ваната, преди водата да е изстинала.

Ейприл се засмя безрадостно.

— Мисля, че имам нужда от помощ — обясни тя и показа вързаните си ръце.

— Девлин е варварин! Какво си въобразява? — С бързо движение Миранда извади от джоба си малка кама и сръза кожените ремъци. После сръчно помогна на Ейприл да свали мръсните дрехи и да влезе във ваната. Водата беше толкова гореща, че кожата ѝ запламтя. Много скоро обаче мускулите ѝ се отпуснаха. Тя изми косата и тялото си с ухаещия на лавандула сапун и силно разтърка китките и дланите си, докато чувствителността им се възвърна. Доволна, тя се облегна на ръба на ваната, вдъхна дълбоко свежия аромат и въздъхна блажено.

Миранда стоеше до прозореца и гледаше към двора на замъка.

— Знаете ли — проговори замислено тя, — мисля, че и Девлин има чувства към вас.

Сърцето на Ейприл подскочи от радост, но тя изрази с жест несъгласието си.

— Не вярвам.

— О, да. Опитва се да го скрие, но аз съм наблюдателна. Видях гнева му, видях страстта и начина, по който ви гледа. Никога не съм виждала този израз в погледа му, даже когато Гленда беше жива.

— Така ли се казваше съпругата му?

Миранда кимна. Устните ѝ бяха здраво стиснати.

— Какво е станало с нея? — попита направо Ейприл.

Сестрата на лорда въздъхна и се върна към огъня, сякаш внезапно ѝ беше станало студено.

— Гленда беше необикновена жена. Красива като картинка, жизнена, но и своенравна. С Девлин често се караха. Той искаше много деца, но тя отказваше. Според нея беше достатъчно да имат един син.

— Но аз съм чувала, че е била бременна. — Ейприл отново се натри с ароматния сапун, докато Миранда хапеше долната си устна.

— Точно така. Бебето умря заедно с Гленда. — Тя затвори за миг очи и потрепери, сякаш отново преживяваше смъртта на снаха си. — Двамата с Девлин се бяха карали и тя се качи на коня си и препусна.

Обикновено яздеше малък испански кон, но сега взе най-буйния жребец. Девлин побесня, но и се уплаши. Тръгна след нея, извика ѝ да спре, но тя реши да се състезава с него. Непрекъснато пришпорваше коня си да препуска по-бързо и когато той прескочи едно паднало дърво, Гленда падна от седлото. Когато Девлин я настигна, беше вече мъртва. Главата ѝ беше счупена. — Миранда отново потрепери и потърка ръце. — Оттогава той непрекъснато се обвинява за смъртта на жена си. Никога не си прости, че е тръгнал след нея.

Макар че беше в топлата вана, Ейприл усети как я побиха ледени тръпки.

— Минали са само няколко дни, откакто свали траурната лента от ръката си. Какво пилеене на време — изрече сърдито Миранда и хвърли бърз поглед към гостенката си, сякаш бе издала голяма тайна. — Да си окована в нещастен брак... Да, знам, бракът е тайнство и сме длъжни да пазим светостта му. Знам също, че любовта няма място в брака, но ми се струва глупаво да съм обвързана за вечни времена с мъж, когото не понасям.

— Значи смятате, че Гленда не е обичала Девлин?

— Естествено, че не — отговори Миранда. — Тя обичаше единствено себе си.

— А какво ще кажете за собствения си брак? — попита Ейприл, осенена от внезапно прозрение. — Къде е бащата на Браунвин?

Миранда се поколеба. Отвори уста да каже нещо, но бързо я затвори. Подаде хавлията на Ейприл и се извърна.

— Той... не е тук.

— Ще се върне ли скоро?

На вратата се почука. Появи се слугинчето, понесло тежък кош и три красиви рокли, и Ейприл така и не получи отговор на въпроса си. Момичето им показа всяка рокля поотделно. Едната беше от бледосива коприна, втората от тежка синя дамска, обшита с кожа, а третата от златно кадифе с дълбоко деколте и тесен корсаж. Миранда хвърли първите две рокли на леглото.

— Ще ви станат — рече тя и пое от момичето коша с бельо. — Много добре си се справила, Ани — похвали го тя и показа черните кожени ботушки. — Благодари от мое име на Беси, че толкова бързо намери нещата.

— Беси каза, че ако имате нужда и от други неща, в килера има купища дрехи.

— Може би ще се наложи. Но не днес. Кажи на Беси да изпере и изглади всичко и ѝ дай и тези дрехи. — Тя подаде на момичето мръсната туника и панталона. — А сега ми изпрати Джини да направи косата на дамата.

— Веднага, милейди — поклони се момичето и изчезна през тежката врата.

— Нямам нужда от прическа — опита се да възрази Ейприл.

— Разбира се, че имате — засмя се Миранда и в очите ѝ светна дяволитост. — При следващата си среща с Девлин трябва да изглеждате като дама, каквато сте.

— Защо? — Ейприл стана и уви стройното си тяло в кърпата, за да излезе по-скоро от изстиващата вода.

— Защото държите той да ви види такава, каквато сте — не селянка или пленница, а равна нему.

— Той вижда в мое лице единствено враг.

Миранда се изсмя развеселено.

— Тогава ще трябва да го убедите, че не сте.

— Нито един пратеник ли не се е върнал с вест от групата, водена от Спенсър? — попита Девлин, докато двамата с Колин се разхождаха по двора на замъка под лекия дъжд. Тъмни облаци висяха на небето, зимният вятър свиреше между покривите и проникваше под наметката му. Намръщен, лордът оглеждаше повредените обори. Все още се виждаха овъглени греди, макар че всички дърводелци работеха ден и нощ, за да ги заменят с нови и да запазят скелета на постройката.

— Нищо не се знае за Спенсър.

— Ами групата на Ръдиърд?

— И за нея нищо. Само за Денис. Знаем, че Лойд скоро го е последвал с отряда, който е бил с теб.

— Сигурно са тръгнали към Сереног. — Странно, но в главата му зазвъняха тревожни камбанки. Беше заповядал всяка група да прати човек в Блек Торн. Даже ако Ръдиърд е предател, другите трябваше да се обадят.

— Утре сутринта ще пратим отряд да ги търси — предложи Колин, когато тръгнаха обратно към голямата зала. Небето потъмня още повече и дъждът се усили.

Девлин не отговори. Нещо не беше наред, това беше сигурно. Поне синът му беше отново с него и не го заплашваше опасност. Беше помолил двама от мъжете, на които имаше доверие, да се грижат за момчето. Всеки път, когато отиваше да види Джейл, го заварваше да си играе с Браунвин и с другите деца от замъка или да разговаря с главния кучкар. Лордът беше заповядал да затворят портите на замъка и никой нямаше право да влиза или излиза, без да се обади на стражата.

Все едно какво щеше да се случи, той не биваше да губи сина си. Пейтън от Сереног и всеки друг, който се опиташе да му отнеме момчето, щеше да умре от мъчителна смърт.

Но какво ще правиш с предателите сред собствените ти четири стени?

Девлин прекоси двора на замъка, без да намери отговор на този въпрос. Всичко изглеждаше спокойно. Мирно. Всеки си вършеше работата. Помощниците на готвачката скубеха гъски, бояджиите варяха платове в огромен котел и ги обръщаха с широки лопати. Майсторът свещар излезе от къщичката си с кофа восък. Чуваше се тракане на стан, колелото на грънчаря пееше, слугите търкаляха бъчви с вино към избата. Обстановката изглеждаше напълно нормална, шумовете бяха от всекидневния живот на Блек Торн, но Девлин не можеше да се успокои. Инстинктът му подсказваше, че в крепостта имаше хора, които заговорничеха срещу господаря си.

Но кои бяха те? Кой от мъжете, които се бяха заклели да му служат вярно и да умрат за него, бяха измамници? Кой замисляше нова измама? И защо, защо?

Докато изкачваше стълбата към голямата зала, той отново се разтревожи за Джейл. Ами ако някой беше готов да поеме риска и да убие момчето пред очите на баща му? Обърна се към поста пред вратата и нареди:

— Потърси сина ми и го доведи при мен.

— Нали преди малко го видяхме на площадката за упражнения!
— възпротиви се Колин, но Девлин не му обърна внимание.

— Доведете го — заповяда строго той. — Докато не разобличим предателите, Джейл трябва да стои близо до мен.

— Не можеш да управляваш замъка, ако цял ден си играеш на бавачка.

Девлин не можа да се удържи. Сграбчи брат си за туниката и го залепи за стената.

— Кой е господарят тук?

— Ти, естествено — отговори Колин, макар че стисна ръце в юмруци.

— Тогава ще управлявам замъка, както аз считам за добре! — Устремил поглед към лицето на брат си, Девлин се запита дали можеше да вярва на Колин. И друг път се бяха карали. Най-големият им спор беше за една жена. Девлин спечели и се ожени за Гленда Прайс. От деня, когато оповестиха сватбата, не намери нито ден спокойствие. Той въздъхна и пусна Колин.

— Не би ли било по-добре да се дуелираме? — попита помладият му брат и очите му засвяткаха възбудено.

— Може би.

Изведнъж гневът на Колин изчезна, той се извърна и се загледа като омагьосан към стълбата.

— Иисусе Христе... — пошепна възхитено той.

Девлин хвърли поглед през рамо и сърцето му спря да бие. С високо вдигната глава, в златна рокля, която отразяваше цвета на очите ѝ, по стълбата слизаше Ейприл от Сереног, неговата заклетая неприятелка, като същинска кралица. Спомни си нощта, когато я видя за първи път, и изпита болка. О, небеса, тази жена беше прекрасна. Неземно видение. Косата ѝ падаше на меки вълни по раменете, гърдите запълваха съвършено дълбокото деколте на роклята.

Устата му пресъхна.

По дяволите, какво да прави с тази жена? Да я окачи на бесилката, защото беше измамница и крадла?

Или веднага да я отведе в леглото си?

Ейприл облече роклята на Девлиновата съпруга и се почувства като крадла. Корсажът стегна гърдите ѝ и ги повдигна. Фината материя галеше краката ѝ и тя се чувстваше комфортно, но не можеше да понесе мисълта, че роклята беше принадлежала на Гленда от Блек Торн. Докато слизаше по стълбата, бузите ѝ се зачервиха от смущение. Девлин я гледаше смаяно, забравил да освободи брат си.

Когато очите му намериха нейните, в погледа му блесна нещо, което тя не пожела да определи. Нещо опасно, за което не биваше дори да мисли. Без да бърза, той отпусна ръцете си.

— Пак ли се биете? — попита язвително Миранда, която вървеше зад Ейприл, изпревари я, прекоси голямата зала и застана между братята си. — Престанете! Държете се като разгонени диви свине от гората. Нямаме време за такива... такива глупости! — Тя огледа двамата мъже със спокойна смелост. — Крайно време е да изпратим отряд да търси рицарите ни. Ами ако има ранени или дори убити? Ами ако вече гният в подземията на Сереног?

Девлин остана глух за молбите на Миранда, защото беше приковал очи в Ейприл.

— Какво прави тя в залата? — попита строго той и лицето му се разкриви в гневна гримаса. — Трябваше да я заключиш в моята стая.

— В твоята стая? — повтори Колин и многозначително вдигна вежди. — Колко удобно.

— О, престанете! — Миранда изглеждаше така, сякаш с голямо удоволствие би ударила главите на двамата си братя една в друга. — Казах си, че би било добре да вечеря с нас в залата. Може би знае къде са рицарите ни. Може би е осведомена за плановете на Пейтън.

— Вече говорихме за това — заяви Девлин и стисна устни с такава сила, че кожата около устата му побеля. — Защо не носи собствената си рокля — онази, която остави тук след празника?

Ейприл издържа погледа му, без да трепне.

— Не ми я предложиха, милорд, иначе щях да я облека.

— Наистина ли?

— Особено ако знаех, че това ще ви хареса — допълни подигравателно тя. Въздухът помежду им беше зареден с напрежение. Когато слугите започнаха да нареждат масата, Ейприл усети любопитните им погледи и се почувства зле. Чуваше шепота зад тежките завеси, приглушени откъслеци от думи, в които се примесваше името ѝ. Трябваше да събере цялата си гордост, за да запази непроницаемото изражение на лицето си.

— Изглеждате великолепно — заяви Колин и веднага бе удостоен с мрачен поглед от брат си. — Ще ни извините, но сме доста напрегнати и изнервени, защото някои от рицарите все още не са се върнали. Говоря за хората, които тръгнаха да търсят Джейл и вероятно продължават да преследват мъжете от Сереног, които така смело нападناха замъка ни. — Той се разхождаше с големи крачки между стълбището, вратата и масата, където момичетата редяха ножове и чаши. От кухнята се носеше миризма на печено месо и хрупкав хляб. — Може би вие ще ни помогнете да ги намерим.

— Знам само това, което вече казах на лорд Девлин — отговори Ейприл и повтори, че не е знаела за отвличането на Джейл и за планираните убийства. — Единственото, което ми се струва странно, е, че брат ми чакаше войниците си. Когато го упоих, бе решил да не чака повече и да тръгне към Сереног. Заспа точно когато се появи лорд Девлин. Когато потеглихме, към хана приближаваха войници на Блек Торн.

— Кои бяха те? — попита напрегнато Миранда.

— За съжаление не ги познавам.

В очите на Миранда светна разочарование и Ейприл внезапно прозря, че сестрата на лорда беше влюбена в един от рицарите, изчезнали в похода. Ето какво бе имала предвид, когато говореше за нещастния брак. Беше обвързана с мъж, когото не обичаше. Положението ѝ беше ужасно и Ейприл я разбираше. Тя също трябваше да се омъжи за човек, който можеше да осигури оцеляването на Сереног. Пейтън беше готов да я продаде на лорд Джеймисън или на барон Уйлям от Балдур, без да се съобрази с желанията ѝ.

Колин я поведе към наредената трапеза.

— Надявам се скоро да се върнат. Сега обаче е време за ядене. Както вече казах, още утре сутринта ще пратим отряд да ги търси. А

може дотогава да дойде вест.

Ейприл вървеше с усилия. Ботушките на лейди Гленда бяха тесни, а ножчето, което бе извадила от ловните ботуши и напъхала в новите, докато Миранда се занимаваше с нещо друго, дразнеше непоносимо глезена ѝ.

Джейл дотича в залата и се хвърли на най-близката пейка. Браунвин го последва с весели викове, а кучетата от залата допълниха какофонията с оглушителен лай.

— По-спокойно! — заповяда Миранда.

Джейл прескочи тясната пейка и се скри под масата. Браунвин го следваше по петите. Момчето се измъкна от другата страна, скочи на крака и подмина празния стол до леля Ви. Бащата го проследи с укорителен поглед, но Джейл не му обърна внимание. Доволен от себе си, със зачервено лице и святкащи очи, той се настани в края на трапезата. Браунвин седна насреща му на тясната пейка между Девлин и стола на Миранда.

Дори и да бяха забелязали, че възрастните са разтревожени, двете деца не се развълнуваха особено. Те си бърбеха весело, смееха си и се ритяха под масата. Ейприл ги оприличи на две врабчета в клоните на ябълковото дърво в слънчев следобед и сравнението я накара да се усмихне.

Макар че умираше от глад, тя хапна само малко от прекрасната пушена съомга и печената гъска. Вслушваше се в разговорите наоколо, чуваше името си от съседните маси, винаги произнесено шепнешком, с ненавист, и си пожелаваше мъчителната вечеря най-сетне да свърши. Да седи до Девлин, сякаш му беше съпруга, а не пленница — това беше у нея диво желание да избяга. Да дели чаша с него беше смешно, но тя съумя да запази достойнството си. Даже когато бедрото му се притисна към нейното, скрито от мекото кадифе, тя се направи, че не го забелязва.

Пажовете и слугинчетата я зяпаха с отворени усти. Рицарите и свободните селяни си шепнаха, хората от селото избягваха да срещнат погледа ѝ. Макар че в залата беше шумно, звъняха ножове и чаши, злобните приказки по неин адрес долитаха като сух, студен вятър и я караха да трепери.

— Само я погледни, как е седнала до лорд Девлин, като че има право да заеме това място — рече един от войниците, седнал до

дебелия Лойд.

— Това не беше ли любимата рокля на господарката?

— Точно така, ама тази изглежда по-добре в нея.

— Ех, че нерви има тази жена! След всичко, дето извърши. Има късмет, че баронът не заповяда да я разчекнат на парчета. — Лойд ѝ се усмихна мазно и подигравателно вдигна чаша.

— Да, да... ама има още време. Баронът непременно ще измисли подходящо наказание.

— Някой каза, че щял да я затвори в стаята си.

Двамата мъже се изсмяха похотливо, но надменният, студен поглед на Ейприл бързо затвори устата на Лойд. С какво удоволствие би изрекла отново заклинанието, с което го бе омагьосала, само за да провери реакцията му и да покаже на всички, че той е страхливец.

Още смехове и подигравки, шегички и кискания за нейна сметка. Десетки уста я одумваха. Настроението в голямата зала се люшкеше между двата полюса — на омразата и недоверието. Повечето хора бяха настроени срещу нея, но усещаше и нещо друго, по-дълбоко — нещо като недоволство или раздразнение.

Сигурно неколцина от Блек Торн са били в съюз с Пейтън.

При мисълта за брат си тя веднага се запита какво ли замисляше той точно в този момент. Дали би рискувал да нападне Блек Торн? Да се опита да я освободи? Беше ли в състояние да убеди предателите от крепостта да се надигнат срещу своя лорд? Божичко, това означаваше ново кръвопролитие!

Тя погледна към Джейл, който се тъпчеше с фурми и се засмя весело. Тя отговори на усмивката му, но когато усети изпитателния поглед на Девлин, сведе глава. Това беше достатъчно да погуби окончателно апетита ѝ.

Обърна глава настрана и се постара да се овладее. Нямахше да му позволи да я сплаши. Никой в замъка не биваше да забележи, че пленницата се страхува.

Тя отхапа от парчето сливов сладкиш, което отдавна държеше в ръка, и се закле, че ще избяга от Блек Торн веднага щом ѝ се удаде случай. Девлин сигурно нямахше да я освободи, затова трябваше да търси друг начин.

В замъка имаше приятели на Сереног. Някой беше помогнал на Пейтън да мине през портите, покрай пазачите. Същият този някой ѝ

помогна да избяга през падащата врата.

Кой беше този човек?

Щеше ли да се покаже отново?

Как би могла да се свърже с него?

Струваше ѝ се невъзможно, защото виждаше пред себе си редици от абсолютно непознати лица. Рицари. Селяни. Свободни мъже. Слуги. Никой не я дари с усмивка. Не, не можеше да разчита на този непознат съюзник. Трябваше да потърси помощ от ума си. Усети погледа на Девлин върху себе си, опита се да скрие мислите си от него и съсредоточи вниманието си върху чинията с фурми, напоени с мед.

— Е, видяхте ли предателите в моя замък? — попита Девлин и посегна към общата им чаша. Толкова лесно ли бе проникнал в главата ѝ и беше прочел мислите ѝ? — Видяхте ли човека, който още веднъж ще ви помогне да избягате?

— Аз не познавам никого от тези хора — отговори честно тя и отчупи парченце топъл хляб. — Само вас.

— Тогава сте в ужасно положение, мадам.

Той не ѝ казваше нищо ново, но не беше нужно да му разкрие и тази мисъл. Тя имаше ум в главата си и нож в ботуша си, спомен от Мина, жената на селянина. Познаваше част от замъка му и със сигурност щеше да намери отново падащата врата, през която беше избягала миналия път.

Този път ще трябва да се справиш съвсем сама.

Този път няма да те чака кон.

Този път трябва да избягаш от самия лорд.

Куражът я напусна. Съдбата беше срещу нея.

По дяволите съдбата, каза си упорито тя. От малка беше свикнала да вярва в себе си и да разчита на собствените си сили. Засега не можеше да разчита на никого другиго.

— Повикайте лекарите и акушерката — заповяда отец Бенджамин, след като минаха през портите на Сереног. Стражите веднага пуснаха решетката след малката група. Джинайва, която беше загубила много кръв, дишаше тежко и стенеше. Хенри с мъка я крепеше на седлото на мулето. Тя охкаше при всяка крачка и Бенджамин се боеше, че въпреки молитвите и опита му да превърже

раните с края на роклята ѝ бедната ѝ душа скоро щеше да напусне този свят.

— Аз отивам да ги намеря. — Гласът на Хенри и стъпките му се отдалечиха. Вместо него към двете мулета се приближи един от постове.

— Помогнете ми да свалим Джинайва от седлото — помоли отецът.

— Велики боже, ама това е сър Пейтън! — извика войникът, като забеляза безжизненото тяло, метнато върху второто муле. — Мъртъв е! Джинайва изплака задавено.

Този човек нямаше ли капчица разум?

— Да, мъртъв е, вече се помолих за душата му. Хайде, момко, помогни ми да свалим жената!

— О, да, добре. — След много усилия двамата успяха да я свалят от седлото. Тя се облегна тежко на рамото на Бенджамин и се разтрепери. Виновникът със сигурност не беше зимният вятър. Студът ѝ идваше отвътре. Тя не само бе видяла убийството на Пейтън, но бе изстрадала жестоко изнасилване и бе яздила часове наред редом с трупа на любимия си.

— Вече сме у дома, момиче — пошепна утешително той и в същия миг чу бързи стъпки и шумолене на поли.

— Какво става тук? О, в името на светата дева... простете, отче... горката Джинайва! Бързо, Чарлс, помогни на отца да я отведе в моята колиба, аз ще се погрижа за нея — заповяда енергично Айрис, жената на каменаря. — Ами този труп? Господ да ни е на помощ! Сър Пейтън... какво се е случило?

— Не мога да кажа със сигурност — отговори тихо свещеникът.

Айрис беше набожна жена, майка на трима сина, и работеше в кухнята. Месеше тесто за хляб, чистеше змиорки или вареше яйца.

— Мили... Мили! Ела тук и ми помогни за Джинайва!

— Какво? Майчице... — изплака малката перачка. — Тя кърви... божичко, била е... била е... — Тя нададе задавен вик и Бенджамин разбра, че беше видяла мъртвия на седлото. — Сър Пейтън! Какво, за бога...

— Млъкни! Джинайва има нужда от помощ. А за сър Пейтън не можем да сторим нищо, можем само да се молим за душата му. Той е в ръцете на бога — отговори сърдито Айрис. Когато Хенри се върна с

акушерката, отец Бенджамин последва жените до къщичката на каменаря, където миришеше на хляб с подправки, на бира и козе сирене. Едва сега старецът се сети, че отдавна не беше слагал зальк в устата си, и преглътна мъчително.

Акушерката изцъка съжалително.

— Загубила е бебето си, толкова мога да ви кажа. Трябва да я почистим. Сложете я на леглото и да видим какво можем да направим.

Слава богу, Джинайва беше престанала да стене и отец Бенджамин облекчено се оттегли. Знаеше, че жените ще се справят и сами.

— Ще чакам отвън — каза той на Айрис и се запъти опипом към вратата. Там за малко не се сблъска с Хенри, който се връщаше при него, след като бе съобщил на сър Бренан за смъртта на Пейтън. Сър Бренан щял да дойде веднага и да се погрижи, събщи момчето.

— Как е Джинайва, ще се оправи ли? — попита Хенри и в гласа му имаше искрена загриженост.

— Ако бог пожелае да ѝ върне здравето. Понякога ни вика при себе си, преди да сме повярвали, че сме готови. — Бенджамин се уви във вехтата си наметка. Беше му студено, всички кости го боляха, умираше от глад и искаше да спи.

— Като сър Пейтън?

— Точно така. — Бенджамин сложи ръка на рамото на момчето. — Да се помолим за душата му. — Без да чака отговора на момчето, той сведе главата му и произнесе кратка молитва. — ... Амин.

— Амин — повтори Хенри.

Бенджамин усети как дясната му ръка се раздвижи за кръстен знак.

— Хайде, Хенри, чака те още работа. Отведи мулетата в обора и поръчай на ратаите да се погрижат за бедните животни. После можеш да си легнеш. Вече е много късно.

— Ами той? — попита страхливо момчето и Бенджамин разбра, че имаше предвид мъртвия.

— Остави го на мен.

— Добре, отче — отговори благодарно Хенри и изчезна в нощта. Стъпките му заглъхнаха, вятърът се усили и студеният дъх на зимата удари стария свещеник право в лицето. Той си представи параклиса и топлатата си стая, но не се помръдна от мястото си. Разтърка ръцете си и

запристъпва от крак на крак, опитвайки се да разреши загадката. Кой бе убил сър Пейтън? Къде бяха отишли мъжете, след като го бяха убили и бяха изнасилили Джинайва? Дали убийците бяха войници от Блек Торн, или съучастниците на Пейтън се бяха обърнали срещу него и магьосницата? Но защо? За злато? Заради жената? От гняв? Кой можеше да разбере какви сили движеха мъжете? Отецът отново се загърна в наметката и усети, че вятърът се обърна. Беше леденостуден и хапеше като змия. Къде беше лейди Ейприл? Защо не се връщаше? Доброто му сърце се обля в кръв при мисълта, че тя също може да е попаднала в смъртна опасност. Дали щеше да я улучи същата ужасна съдба, която бе сполетяла Джинайва? О, тази зима беше много, много лоша.

Той си представи Джинайва, спокойния ѝ, мелодичен глас и безшумните стъпки. Тя беше винаги уравновесена и макар да не одобряваше заниманието ѝ с тъмните изкуства, той я смяташе за мило и интелигентно същество и беше сигурен, че такава жена не може да не признае и приеме единствения истински бог — стига да ѝ оставеха остатъчно време и да не я притискаха. Как копнееше за деня, в който тя щеше да пристъпи прага на църквата, да се покае за греховете си и да признае християнския бог за свой отец.

Той направи отново кръстен знак и произнесе молитва за живота на Джинайва.

Чу приближаващи стъпки и наостри уши. Двама мъже с тежки ботуши, които скърцаха по замръзналата земя. Ревът на вятъра му донесе откъслеци от гневен разговор.

— Отец Бенджамин — заговори Адриан и старият свещеник отпусна рамене, — къде бяхте толкова време? Казахте ми, че отивате да навестите болните и възрастните, които не могат да посещават божествената служба. О, небеса, но какво е това! Господи! Това е лорд Пейтън!

— Сър Пейтън! — поправи го Бенджамин, опитвайки се да скрие презрението си.

Усети как младият свещеник се наведе над трупа. Другият мъж — сър Бренан? — произнесе тихо проклятие.

— Убит. Пронизан с меч.

— В името на бога, какво се е случило? — Да, това беше дълбокият, загрижен глас на Бренан.

— И аз не мога да си обясня — призна Бенджамин и разказа какво беше открил.

— Но не сте го открили, докато сте посещавали болните селяни, нали? — упрекна го Адриан.

— Прав сте. Реших да навляза по-навътре в гората.

— И защо? — попита недоверчиво Адриан. Когато Бенджамин не отговори веднага, той продължи разгорещено: — Вие ме излъгахте. Излъгахте и сър Бренан, когото лейди Ейприл определи за свой заместник. Това няма да остане без последствия. Само почакайте, докато се върне господарката. Предполагам, че не сте открили нито следа от нея или от мъжете, които тръгнаха с Пейтън?

— Не. Само Джинайва.

— Вещицата! — извика презрително Адриан. — Бог я е наказал за езичеството ѝ.

— Не, не мисля...

— Ще дадете обяснения, когато лейди Ейприл се върне — прекъсна го грубо Адриан.

— Разбира се — съгласи се учтиво старият свещеник.

— Наистина ли вещицата е жива? Къде е?

— В къщата. Айрис и Брит я лекуват.

— Повтарям: небесният отец я е наказал за езическите ѝ занимания.

— Не вярвам...

— Какво знаете вие, старче! — изсъска вбесено Адриан. — Вие нямате достатъчно твърда вяра, за да се опълчите срещу езичниците. — Докато Бенджамин поеме въздух, за да протестира и да му обясни, че Иисус често се е смесвал с грешниците, Адриан заключи: — Не искам да слушам обяснения. Вие заемате определено положение в Сереног и това положение изисква да изпълнявате задълженията си. Какъв пример давате на другите, отец Бенджамин, като напускате замъка, лъжете мен и сър Бренан и се връщате с мъртвия сър Пейтън и недоубитата грешница Джинайва? Тя също ме излъга, за да напусне замъка и да се отдаде на тъмните изкуства. Какво ще кажете в своя защита?

— Не се извинявам за поведението си. Ще говоря с господарката, щом се върне. А що се отнася до Джинайва, тя е била бременна и загуби бебето си.

— Това е божие отмъщение. Бог не понася тварите, заченати извън тайнството на брака. Ако се беше родило, това дете също щеше да стане дивак, затова бог е решил да не го оставя живо. Да го унищожи, преди да е омърсило земното му царство.

— Не говорете така за едно човешко същество — упрекна го меко Бенджамин.

— Било е изчадие на дявола. Носи греховете му и греховете на майка си. Слава богу, че не е оживяло.

Адриан влезе в къщата и старият свещеник се облегна изтощено на стената. Щом веднъж започнеше да говори срещу грешниците и да им обещава жестоки мъчения в ада, Адриан не можеше да бъде спрян.

— Как мислите, какво точно се е случило? — попита сър Бренан. Той беше спокоен човек, изпълняваше съвестно задълженията си и винаги успяваше да запази самообладание. Някои го смятаха за слаб. Според Бенджамин той беше внимателен и умен рицар, който не вземаше прибързани решения.

— Не съм сигурен, но мисля, че тя е видяла как убиват Пейтън, бащата на детето й. След това убийците му са я изнасилили и тя е загубила бебето си.

— Къде е лейди Ейприл? — попита разтревожено сър Бренан.

— Не знам... — Бенджамин обърна лице към мъжа, който в момента носеше отговорност за Сереног. Макар да не можеше да види реакцията му, той усещаше тъгата на сър Бренан, тревогата, която го мъчеше. Бренан не беше най-силният между рицарите на Сереног, но пък беше най-верният и най-добрият.

За съжаление той не беше в състояние да се противопостави на фанатик като отец Адриан. Дръзкия свещеник използваше сър Бренан като прикритие за собствената си власт. Беше стигнал дотам в наглостта си, че се настани в стаята на господарката в голямата зала. Нещо не беше наред и Бенджамин трябваше да разбере какво.

От вътрешността на къщата Джинайва, която досега понасяше стоически манипулациите, нададе сърцераздирателен вик. Бенджамин изпъшка и притисна ръка към сърцето си.

— Трябва да намерим господарката — изрече като на себе си сър Бренан.

— Точно така... и то скоро. — Ала дълбоко в себе си отецът се опасяваше, че вече е много късно. Сереног и жената, която го

управляваше, бяха загубени.

Тази мисъл едва се беше оформила в главата му, когато чу тропот на копита и звънтене на сбруя.

— Кой е там? — извикаха стражите на портата.

— Аз съм, Исаак! Отворете портата!

Адриан изскочи от къщата, като че сатаната го гонеше по петите.

— Отворете портата! Вдигнете решетката! Това са войниците, които тръгнаха със сър Пейтън!

Настана миг на колебание. Бенджамин усети до себе си нечие движение.

— Какво става тук? — попита шепнешком Хенри, който изникна внезапно от сенките, сякаш само беше чакал удобен момент да се покаже.

— Отворете портата! — заповяда Бренан и се затича нататък.

Старите вериги заскърцаха жално и тежката метална решетка се раздвижи. Лошото предчувствие в сърцето на отец Бенджамин се задълбочи. Дузина ездачи влязоха с гръм в двора.

— Наистина ли е Исаак? Наистина ли се връщат войниците на Пейтън? — попита тихо старецът и се наведе към момчето.

— Да, той е. И сър Мелвил, и сър Дъглас...

— Познаваш ли войниците? — продължи да пита свещеникът.

— Да, но не всички. Водачът им прилича на гарван. И носи цветовете на Блек Торн.

— Предател... — пошепна Бенджамин, но запази мрачните мисли за себе си. — С тях ли е лейди Ейприл? — попита след малко той, макар да знаеше отговора.

— Не.

— Трябва добре да гледаш вместо мен, момче — зашепна настойчиво старият отец. — Внимавай, моля те! — Той се прилепи до стената на къщичката, надявайки се тъмнината да го скрие.

— Кои сте вие? — извика Бренан.

— Името ми е Ръдиърд от Блек Торн. Аз и хората ми сме съюзници на Пейтън и лейди Ейприл. Макар да носим цветовете на Блек Торн, сме се заклели във вярност на Сереног. — Бенджамин чу как Джинайва изстена и избута момчето по-близо до прозорчето на къщата.

— Значи още не знаете — изрече тежко Бренан. — Имаме тъжна новина. Пейтън е мъртъв. Отец Бенджамин го намерил в гората и докара трупа в замъка заедно с една от жените ни, която е на смъртно легло.

— Говори за вещицата Джинайва — поясни кисело отец Адриан.

— Жива ли е? — Това беше гласът на чужденеца. На Ръдиърд.

— Засега.

— За всичко е виновен лордът на Блек Торн — извика Исаак. — Той и войниците му са намерили Пейтън и жената и са я изнасилили. Сигурно са убили сър Пейтън, като се е опитал да ги спре.

Чуха се уплашени викове и женски плач. Тълпата, събрала се пред къщичката на каменаря, растеше. Мъжете мърмореха недоволно, жените си шепнеха възбудено.

— Това е само предположение — изрече винаги предпазливият сър Бренан.

— Така е, но аз познавам Девлин от Блек Торн. — Пак гласът на Ръдиърд. Няколко непознати мъже го подкрепиха.

— Наистина ли мъжете, които ви придружават, са срещу лорда на Блек Торн? — попита скептично сър Бренан.

— Разбира се!

— Точно така.

— Всички сме ваши съюзници.

Мъжете изразяваха едно и също мнение, но отец Бенджамин усети, че между тях нямаше единство. Имаше неизречени лъжи, дълбоки подводни течения. Бунтът им беше дело на сатаната.

Миранда отнесе дъщеря си в леглото. Зави я грижливо, наведе се и положи целувка върху гладкото челце на момиченцето. Браунвин въздъхна доволно и се сви на кълбо, устните ѝ се раздвижиха насън. Какво ангелче. Какво прекрасно дете.

С изключение на факта, че се беше родило момиче. Прокълнато като майка си и баба си, родено, за да служи и да ражда деца. О, имаше хора, които вярваха, че жените управляват света, че със своето очарование, с прелъстителското си изкуство, с меката си настойчивост съумяват да накарат мъжа да направи онова, което искат. Жените трябва да бъдат само по-хитри, да планират добре действията си и да заплитат внимателно интригите си. Много хора бяха убедени, че жените винаги постигат онова, което искат.

Миранда знаеше, че това е невъзможно.

Нали и нея бяха омъжили за възрастен лорд, по-стар дори от собствения ѝ баща, който държеше да има млада жена, за да му роди наследник. Тогава ѝ обясниха, че единствената цел на съществуването ѝ е да дари Лоуел от Глогуин със син. Само че той беше стар и немощен, членът му не се втвърдяваше достатъчно, за да проникне в нея. Въпреки това продължи да иска от Миранда син и наследник. Съпругът ѝ беше луд, но за щастие твърде стар и твърде зает със себе си, за да забелязва какво става под носа му. Освен това обичаше да пие и тя успя да го убеди, че е забременяла от него. Беше толкова суетен и глупав, та и насън не би помислил, че не е в състояние да създава деца. Голямото разочарование дойде, когато се роди момиче.

Така Миранда, жената, която отдаваше голямо значение на добродетелта и принципите си, ценеше ги много по-високо от братята си, направи компромис със съвестта си и представи прекрасното си дете като дъщеря на Лоуел, макар че баща му беше тъмнокос, млад и силен рицар.

О, Спенсър, къде си?

Как бе допуснала да се влюби така дълбоко в този мъж, още повече, че никога нямаше да му стане съпруга?

Миранда тъжно приглади къдриците на Браунвин и въздъхна. Беше цяло чудо, че никой не виждаше приликата. Е, тя нарочно беше избрала мъж със същия цвят на косата като съпруга ѝ на млади години.

Каква глупачка беше да се влюби в Спенсър. Сама се беше поставила в невъзможно положение. Не беше в състояние да промени нищо.

Представи си лейди Ейприл и малкото жени, които владееха собствените си замъци. В момента младата дама беше пленница на Девлин, но Миранда с основание предполагаше, че брат ѝ е на път да се влюби в своята заложница.

Пада му се, каза си злобно тя.

За съжаление Ейприл беше постъпила много глупаво, като се бе оставила Пейтън да я измами. Миранда се възхищаваше от дамата и в същото време я съжаляваше. Девлин беше буен, избухлив мъж и гневът му не знаеше граници. Макар че бе господарка на замък, Ейприл щеше да се подчини на желанията на един мъж. Винаги едно и също.

И за Браунвин нямаше да бъде по-различно.

— Лека нощ, миличка — пошепна нежно майката, отиде до леглото си и се съблече в тъмното. Тя беше най-голямата дъщеря на Морган от Блек Торн, първородното му дете. Въпреки това постоянно я подминаваха и облагодетелстваха мъжете.

— Няма да позволя — закле се горчиво тя и се пхна в самотното си легло. — Ще потърся правото си.

Ейприл беше сама. В стаята на Девлин. Стоеше пред буйния огън в камината и се учудваше на стомната и двете чаши, поставени на малката масичка: Знаеше, че зад всяка врата стои пост, включително и зад рядко използваната врата към параклиса.

Джейл спеше в съседната стая, между двете спални имаше още едно малко помещение. Но и вратата, която излизаше оттам в коридора, се охраняваше от войник, на когото Девлин имаше доверие.

Ейприл отиде до прозореца и полата ѝ замете прясното сено, с което беше посипан подът. Вгледа се внимателно в мрака, но не откри

пътека, която минаваше покрай прозореца, нито стълбичка, безгрижно оставена наблизко, нито пък въже, услужливо закрепено в ъгъла до перваза. Пред нея беше само пропастта от три етажа. На дъното, вместо бали меко сено, се виждаше твърда земя, която под слабата светлина на луната изглеждаше глинеста. До преди малко беше ваял проливен дъжд, но сега нощта беше студена и ясна. Сребърната светлина на звездите се отразяваше в езерото със змиорките и в локвите около потока. Ейприл дълго гледа тъмната лента на водата. Потокът минаваше покрай мелницата и се вливаше в реката.

Може би това беше път за бягство — да върви по потока, докато отmine мелницата, да продължи покрай дебелината крепостна стена и да стигне до мястото, където потокът се вливаше в реката — естествения ров, който обграждаше замъка от три страни. Без съмнение там имаше решетка или друго препятствие, но тя умееше да плува и сигурно щеше да успее да се промуши под решетката.

Първо обаче трябва да се измъкнеш от тази стая и от замъка. Трябва да минеш покрай дузина стражници, предупредени под страх от смъртно наказание да не напускат мястото си. Тази нощ няма да успееш... Ако издържиш десетина дни или две седмици, постовите сигурно ще се върнат към стария си мързел, ще дремят и ще се напиват...

След две седмици?

Велики боже, как щеше да издържи толкова дълго под недоверчивите погледи на Девлин? Как щеше да понася забележките и презрителните погледи на сър Лойд и всички останали? Можеше ли да изчака брат си и да разчита на освобождение?

Къде беше Пейтън?

Защо не бе дошъл да я освободи?

Възможно ли беше да се е отказал от борбата и да се е върнал в Сереног? Защо да не си спести усилията да търси откуп за нея или да ѝ помогне да избяга, когато можеше да завладее замъка ѝ и да се самопровъзгласи за барон, твърдейки, че това е само временна мярка? Може би желанието му за отмъщение и потребността от справедливост бяха удовлетворени.

Тя въздъхна и проследи как големите крила на вятърната мелница се раздвижиха лениво. Няколко прозорци в колибите, които обграждаха замъка, бяха отворени, виждаше се светлина от огън,

чуваха се смехове и откъслеци от разговори. Някой запя с ясен, дълбок глас, жена се скара на децата си. От оборите долетя цвилене на коне.

Господи, как копнееше да се върне в Сереног! Макар че родният ѝ дом не беше богат и подреден като този замък, тя го обичаше с цялото си сърце, а хората там имаха нужда от нея, разчитаха на господарката си. Какво щеше да стане с тях, ако Девлин смяташе да я задържи тук?

И още един въпрос: защо искаше да я задържи?

За да организира открит съдебен процес?

За да я накаже?

За да я използва като проститутка?

При тази мисъл бузите ѝ пламнаха. Откакто беше в този замък, многократно бе чувала подобни предположения. Момичетата, които събираха яйца или носеха кофи с вода, разговаряха за тази възможност, войниците си разменяха похотливи намеци, възрастните жени я оглеждаха злобно и се обръщаха заплашително към собствените си мъже, които я събличаха с жадни погледи.

Въпреки това мисълта да се люби с Девлин беше неустойимо привлекателна. Знаеше какви неща стават между мъжете и жените, беше слушала достатъчно разкази на жени от Сереног. Но самата тя не бе преживяла нищо. Девлин беше първият мъж, който се докосна до голата ѝ кожа и помилва гърдите ѝ.

Тя се разтрепери, но не от страх. Дълбоко във вътрешността ѝ отново пламна тъмното, отчаяно желание, което бе изпитала само преди няколко нощи в прегръдките му. Докосването до тялото му, плъзгането на влажния му език по кожата ѝ, целувките по устните и очите, парещите устни по всеки сантиметър от кожата ѝ.

Той се бе закълел да я накаже. Въпреки това тя не се боеше, а буквално гореше от нетърпение да остане насаме с него. Господи, каква глупачка беше! Скри ръце под диплите на роклята си и ухапа долната си устна. Не биваше да мисли за това. Твърде много бе зложено на карта.

Отново се запита какво ли беше станало с брат ѝ. Къде бяха останали мъжете, които препускаха като бесни към стария хан и от които Девлин бе избягал? Ейприл беше сигурна, че част от войниците ги бяха последвали. Девлин бързаше, постоянно пришпорваше конете,

избираше рядко използвани пътища и успя да се изплъзне от преследвачите. Никой не ги спря, не срещнаха нито един войник.

В Блек Торн също не ги чакаше никой.

Сякаш онези мъже бяха потънали вдън земя.

Или ги чакаха някъде в засада.

Но къде? И какво точно чакаха?

Тя чу стъпки пред вратата и сърцето ѝ се качи в гърлото. Пулсът ѝ се ускори, защото бе познала стъпките на Девлин. Нервно облиза устни, когато той блъсна вратата, даде няколко резки заповеди на стражника и влезе в стаята. През последния час се беше изкъпал и обръснал. Черната коса блестеше на светлината на огъня и от нея се разнасяше свеж дъх на сапун.

Ейприл преглътна мъчително и проследи как той безмълвно се отпусна в креслото до огъня и я измери от глава до пети с изпитателен поглед — започна с косата, мина през лицето и шията, през деколтето и тънката талия и продължи надолу, сякаш можеше да види нещо през тежкото кадифе. Той вдигна едната си вежда и тя се почувства като кобила за продажба.

— Съблечете я — заповяда той.

— Какво?

— Съблечете роклята на жена ми.

— Не. Няма да...

— Направете го. Веднага.

Тя понечи да се възпротиви, но видя опасния блясък в очите му и стисна здраво зъби. Добре. Така да бъде.

Тя преглътна напирания на устните ѝ язвителен отговор и отвори корсажа си. Не беше очаквала, че ще преживее такова унижение. Той отпиваше от виното си и не сваляше очи от нея. Значи това ще е наказанието ми, помисли си тя и пусна роклята в краката си. Прекрачи я с пламнало лице и остана само по тънка дантелена риза, която притискаше гърдите към тялото ѝ. Трябваше да понесе наказанието.

— И ботушите — заповяда с безизраzen глас той.

— Както желаете — отвърна тя и се наведе да изуе тесните ботуши на жена му. Щеше да му покаже или гърдите, или гърба си — в крайна сметка реши да бъде предната ѝ част. Събу внимателно ботушите, като се стараше да не докосва ножа, скрит в мекия кончов.

Усети как гърдите ѝ се подадоха от ризата и зърната ми се отриха почти болезнено в блестящата бяла коприна.

Девлин шумно отпи от чашата си. Погледът му буквално беше залепнал за тялото ѝ. Тя отнесе ботушите в ъгъла и отново се изправи пред него. Стоеше боса върху свежото сено, смесено със сухи цветя, по-дребна от преди, по-гола... и по-ранима.

Той завъртя пръст във въздуха, за да ѝ покаже, че трябваше да се обърне. Тя стисна здраво зъби и се подчини. Когато отново го погледна, той поклати глава.

— По-бавно.

— Няма причина...

— Завъртете се бавно! — заповяда той. Видимо покорна, тя сведе глава, вдигна едната си вежда — предизвикателно, както се надяваше, — и се завъртя около собствената си ос. Погледът му пареше кожата ѝ. Какво унижение.

— Доволен ли сте, милорд? — попита тя. Очите ѝ изпущаха светкавици, устните бяха полуотворени, целият ѝ вид показваше, че той не е в състояние да я сплаши.

— Още не, но скоро. — Той си наля втора чаша вино и тя видя как ръцете му леко трепереха, но реши, че може би се е излъгала при тази слаба светлина. Той вдигна крак върху масата, облегна се назад и отново отпи глътка вино. — Сега останалото.

— Останалото? — повтори неразбиращо тя.

— Ризата. Съблечете я.

— Защо държите да ме видите гола и смутена? Това ще ви помогне ли да се почувствате победител? Ще ви вдъхне ли чувството, че сте ме наказали?

— За начало.

Този човек нямаше ли срам? Нямаше ли малко приличие? Естествено не. Нежността, която си бе въобразила, че вижда в душата му, беше измама. Тя си фантазираше. Превръщаше желанията в действителност. Намръщи се и го погледна отровно, но той прости вдигна вежди и зачака.

Е, добре. Свали презрамките на ризата от изваяните си рамене и я захвърли в ъгъла. Изчерви се от връхчетата на пръстите си до челото, но предизвикателно метна косата си на гърба и застана пред него в

съвършената си голота. Отпусна ръце покрай тялото, макар че гореше от желание да закрие гърдите и интимните си части.

Още преди той да е завъртял пръста си, тя се обърна бавно и му показа гърба си. После втренчи поглед в лицето му.

— Чувала съм разни неща за вас, лорд Девлин — заговори тя, без да осъзнава, че сиянието на огъня позлатяваше кожата ѝ и я топлеше. Вече не беше настръхнала. — Казвали са ми, че сте жесток, че носите вина за смъртта на жена си. Чух дори, че сте истински звяр. Вярвах им, докато ви срещнах. Тогава промених мнението си. През последните дни станах свидетел на дълбоката и искрена любов към сина ви. Видях вашата загриженост за хората, които управлявате. Видях убедеността, с която действате. Когато ви помолих, пощадихте живота на брат ми. Бях започнала да вярвам, че не сте безсъвестният негодник, за какъвто ви смятат. Бях започнала дори да мисля... — Гласът ѝ пресекна — за малко да му признае, че се е влюбила в него.

Той я измери с безизразен поглед над ръба на чашата си. Очите не издаваха нищо от вълнуващите го мисли. Той чакаше.

— ... че слуховете лъжат. Че в действителност сте добър човек, че имате добро сърце, че сте силен и мъдър владетел.

— А сега?

— Сега не знам какво да мисля. Знам само, че никой джентълмен не би заповядал на една дама да се съблече гола, за да я унижи.

— Не съм твърдял, че съм джентълмен. — Той остави чашата си. — Значи сте повярвали на слуховете и затова сте проникнали в замъка ми?

— Трябваше да погасите едно старо задължение. За разграбването на Сереног.

— Това е задължение на баща ми, не мое.

— Освен това... магьосницата Джинайва ми каза, че това е съдбата ми.

— И по тази причина дойдохте тук, за да ме ограбите? Защото брат ви гори от жажда за отмъщение и защото сте повярвали в едно езическо предсказание? Заради греховете на баща ми посмяхте да... да отвлечете сина ми? — Гневът му се засилваше. — Рискувахте живота си, станахте причина да убият един стражник и един коняр! И всичко това само защото някаква си вещица ви е предсказала, че такава е волята на съдбата? — Той присви очи и разтърси глава, сякаш искаше

да прогони някаква горчива мисъл. — Всички сме идиоти — промърмори той и посочи ризата ѝ. — Облечете се.

Тя го погледна недоверчиво, не можейки да повярва в промяната. Наведе се, грабна ризата и бързо я навлече, преди той да е променил мнението си. Едно беше, когато я докосваше и целуваше, и съвсем друго да стои гола пред него.

— Роклята не ви е нужна — възрази той, когато тя посегна към златното кадифе. Наля вино във втората чаша и ѝ я подаде. — Би трябвало да ви обеса — продължи той, почти без да движи устните си. — За смъртта на мъжете и за отвличането на сина ми.

Тя взе чашата, като внимаваше да не го докосне, и отпи голяма глътка вино, за да се успокои.

— Даже ако Пейтън ви е измамил, вие сте участвали в заговора срещу мен. Това е неппростимо.

— И какво възнамерявате? — попита почти спокойно тя.

— Още не съм взел решение, но някой ще плати скъпо и прескъпо за този хаос. — Той се намръщи заплашително. — Във всеки случай съм наредил да намерят брат ви. Той трябва да бъде наказан за престъпленията си.

Ейприл прехапа устни.

— Нали няма да го убиеете?

— Не мога да обещаая. Вече се проля кръв. Ако той е готов да преговаря за живота си, трябва да ми каже имената на всички участници в заговора, на предателите в собствения ми замък. След това очаквам от вас да се оттеглите от управлението на Сереног. Ще сложа начело на замъка човек от моето семейство.

— Но...

— Не мога да поема риска всичко това да се случи още веднъж. — Чертите на лицето му бяха корави като камък.

Коленете ѝ омекнаха. Да загуби Сереног? Какво щеше да стане с мъжете, жените и децата, които зависеха от нея? Сякаш прочел мислите ѝ, той каза:

— Хората, които живеят в Сереног, трябва да ми се покорят. Ще ги задължите да ми се закълнат във вярност. Ако брат ви остане жив, ще бъде заточен за вечни времена.

— Той е и ваш брат! — извика отчаяно Ейприл и лордът се вкамени.

— Какво казахте? — попита бавно той.

Тя преглътна. Щеше ли да посмее да му каже истината? Видя въпроса в очите му.

— Какво казахте, Ейприл?

— Нищо...

— Напротив... казахте, че Пейтън е и мой брат. — Очите му се присвиха.

Тя понечи да отрече, но разбра, че няма смисъл.

— Не може да не сте знаели — премина в атака тя и срещна спокойно погледа му. — Баща ви не се задоволи само да опустоши Сереног.

— Искате да кажете...? Че баща ми е изнасилил майка му и че... че... — Изразът на лицето му отново се промени, стана опасен. — Готова сте да кажете всичко, само и само да спасите жалката си кожа. — Той отпи глътка вино, стана и се наведе през масата, така че лицата им почти се докоснаха и дъхът му я опари. — Вие ме лъжете.

— Просто произнесох на глас онова, което вие през цялото време сте подозирали. Смеете ли да твърдите, че не сте чували клюки за делата на баща си, за жените, с които се е забавлявал, за децата, които са се родили. За изнасилените жени, които е захвърлил, за гнева на семействата им... О!

Той я сграбчи за китката и я стисна с все сила.

— Млъкнете!

— Защо не погледнете истината в очите? — предизвика го гневно тя. — Пейтън е ваш несъщ брат, Девлин, както аз съм негова несъща сестра.

Той прехапа долната си устна.

— Той е копеле. Не по рождение, а заради делата си — изсъска вбесено.

— Той е ваш брат. Ваша плът и кръв — повтори тя и се опита да изтръгне ръката си от яката му хватка. Ала пръстите му стиснаха китката ѝ още по-силно. — Ако го убиете, ще убиете част от себе си. Как мислите, защо е толкова гневен? Защо иска отмъщение?

Видя как в очите му падна сянка и разбра, че го е улучила.

— Бихте ли убили собствения си брат?

— Не ви вярвам.

— Сега вие лъжете, Девлин от Блек Торн, защото знаете истината не по-зле от мен. — Тя вирна брадичка и срещна погледа му, за да види как и последното съмнение изчезна от сивите очи.

— Значи... значи той... причини цялото това разрушение само заради... само защото е бил лишен от правото да се нарича законен син?

— Не само затова. И защото никой не го искаше. Вашият баща го създаде и го захвърли, моят отказа да го признае.

— Исусе Христе! Имам още един брат... — Девлин пусна ръката ѝ и разтърси глава, сякаш можеше да прогони лошите мисли. — Значи затова е бил готов да ви пожертва... само за да си отмъсти на мен?

— И на целия Блек Торн.

Мускулите на брадичката му потръпнаха. Отиде до прозореца, погледна навън, после се върна до малката масичка и изпразни чашата си.

— Ако сте излъгали... — Гласът му пресекна. Втренчи поглед в лицето ѝ, сякаш търсеше доказателство за лъжа. Накрая очите му потъмняха, но не от гняв, а от друго, може би по-опасно чувство. Тя изпита усещането, че нещо в стаята се бе променило, че бе станало по-топло. Помещението сякаш се беше смалило. Бе станало по-тясно, по-интимно. Въздухът се зареди с напрежение и дишането ѝ се затрудни.

Девлин остави чашата си на масичката и взе нейната. Сърцето ѝ заби в очакване. В очите му светеше желание. Мускулите на шията му изпъкнаха, косъмчетата по ръцете му настръхнаха. Ейприл нервно облиза устни.

— Тази вечер няма да преговаряме повече, мадам — изрече глухо той. — Време е да си лягаме.

Тя понечи да се възпротиви и той изсъска заплашително:

— Вървете в леглото или ще ви отнеса на ръце.

Девлин усети как по гърба му се стичаха вадички пот. В името на боговете, Ейприл от Сереног беше невероятна жена. Безупречна кожа, светла коса, която падаше на разкошни вълни по раменете, високи, твърди гърди с изкусителни розови връхчета, очертани на светлината на огъня. Тази жена беше способна да накара всеки мъж да обезумее. Задържа го само шокът от последното ѝ разкритие.

Въпреки това в слабините му пламтеше огън. Той преглътна и остана с чувството, че устата му е пълна с пясък. Беше я видял отпред и отзад, възхити се на съвършено закръгленото дупе, на дългите крака и златния триъгълник между краката ѝ. Заповяда ѝ да се облече отново само защото се страхуваше от себе си. Много добре помнеше какво бе станало вечерта на Коледа, колко силно беше желанието му да се слее с нея. Тогава постъпи лекомислено, допусна сърцето и безумната плътска жажда да изместят разума. Също като сега. Господи, колко прекрасно щеше да бъде да се поддаде на страстта, да я целува, да я докосва и да се загуби в сладката ѝ топлина. Въпреки това не го направи.

Не биваше да отклонява вниманието си. Залогът беше твърде голям. Той изпи остатъка в чашата си и проследи как тя бързо навлече тънката долна риза. Фината коприна не беше пречка за мъжката страст.

Нервна, сякаш очакваше той да се нахвърли върху нея, Ейприл се покатери в леглото му и се зави до брадичката. Приличаше на уплашена, трепереща девица. Девлин се ухили криво. Девица, може би, но с гореща кръв, с див темперамент. Тя беше страстна жена и той щеше да съумее да я възбуди.

Ако можеше да разчита на себе си.

Хвърли няколко цепеници в огъня и проследи как пламъците ги погълнаха жадно. Отиде до леглото и събу ботушите си. Тя следеше всяко негово движение. Не сведе глава и когато той свали туниката си. Дори не мигна, когато развърза вървите на панталона и остана гол пред нея.

Тази жена беше загадка. Преди малко силна и предизвикателна, в следващия момент крехка, нежна и покорна. Странна смесица от податливост и инат. Той захвърли панталона си на стола и едва не се изсмя, когато тя шумно пое дъх, втренчила поглед във възбуждения му до крайност член. Вместо да се извърне, тя го погледна в лицето и въпросително вдигна едната си вежда, макар че продължаваше да стиска завивката под брадичката си.

Какво да прави с нея?

Дали да я люби, докато и двамата останат без дъх? Или да я остави недокосната и да се моли сънят да го избави от мъченията?

Той вдигна завивката и се пъкна до нея.

Тялото ѝ беше топло и гъвкаво. Беше съвсем естествено да протегне ръце към нея, да я вземе в обятията си и да се притисне до меката коприна на ризата, за да усети кожата под нея. Тя не се възпротиви, сгуши се в него, сякаш не беше очаквала нищо друго, сякаш искаше много повече. Кръвта му пламна, проклетата му мъжественост му причини болка. Тя беше толкова близо, ухаеше така сладко... В неповторимия ѝ женски аромат се примесваше лек дъх на лавандула.

Искаше да я докосва, да я гали, да я целува навсякъде. Да проникне дълбоко в нея и да прати всичко по дяволите, да зарови пръсти в косата ѝ и да я люби отново и отново...

Би било божествено.

И в същото време самият ад.

Тя беше негов заклет враг. Излъга го, опита се да го убеди, че Пейтън му е брат. Възможно ли беше да е истина? Беше слушал достатъчно истории за похожденията на баща си. Помнеше смеха на войниците, които язدهа с него, приказките за жени, които му се отдавали доброволно, и за такива, които били принуждавани. Тогава отказваше да приеме чутото за истина. Но ако Пейтън наистина му беше брат, можеше ли да приеме в семейството си хора, които му мислеха злото? Можеше ли да се влюби в жена, която го бе измамила... но след това му доказва верността си?

Тя пое шумно дъх и косъмчетата на гърдите му се раздвижиха. Когато я привлече към себе си, ръката ѝ се уви около него. Не можеше да не я целуне. Пръстите му се плъзнаха от само себе си по гладкото ѝ

рамо. Усети как тя затрепери, а собственото му сърце заби като безумно.

Огънят в камината пращеше и съскаше. Устните му завладяха нейните и тя отговори на целувката му. Гореща, изпълнена със страст. Тя го целуваше, отвори устните си, покани го безмълвно. Езикът му погали копринено меките устни, вкуси я, докосна зъбите ѝ, проникна в кадифената уста.

Ейприл простена тихо и се притисна до него.

Девлин забрави всяка сдържаност. Желанието изпълни всяка фибра на тялото му. Жаждата да се съедини с нея растеше с всеки удар на сърцето му. Прогони протестиращия вик на разума си, гласа, който му напомняше, че не бива да се люби с тази жена, защото пак щеше да остане измамен, гласа, който му повтаряше, че се е влюбил в заклетата си неприятелка.

Но тя е сестра на брат ти... Тя вече е част от теб.

И той не можа да устои.

Ръката му намери меките гърди, които се стремяха към него под тънката коприна на ризата. Розовите им връхчета се втвърдиха и щръкнаха под милувката му. Тя се прилепи до него и той усети топлината на тялото ѝ.

Слабините му пулсираха. Членът му ей сега щеше да се пръсне.

Тя се раздвижи неспокойно, привлече главата му към гърдите си и той целуна напращелите зърна под ризата. Влажната коприна залепна за кожата ѝ и стана прозрачна. Вкусът ѝ беше божествен и той я притисна още по-силно към горещите си слабини. Едната му ръка се плъзна по гърба ѝ, другата намери дупето. Докосна с връхчетата на пръстите си чувствителното място между двете бузи и го разтри силно.

— Ооох! — изохка гърлено тя и зарови пръсти в косата му. Когато той се плъзна по нея и вдигна ризата, за да помилва с устни меките кичурчета между краката ѝ, цялото ѝ тяло се разтрепери. Тя ухаеше на лавандула и излъчваше желание. Той разтвори с език скритите гънки, загриза ги със зъби и се зае да изследва центъра на женствеността ѝ с ръце и устни. Милваше я с нарастваща наслада, а тя се извиваше и стенеше гърлено. Тялото ѝ се разтърси от силни тръпки, но тя не разбра, че току-що бе преживяла първия си оргазъм. Той праметна бедрата ѝ върху раменете си и ароматът ѝ го замая.

— Ейприл... — прошепна той, скрил глава в разцъфтялата ѝ женственост и тя изпъшка. — Ейприл — повтори той и тялото ѝ отново се напрегна. Езикът му си проправи път навътре, интимните ласки се задълбочиха и тя изпъшка задавено. Девлин усети горещината и влагата ѝ, чу стоновете ѝ и видя как утробата ѝ отново се разтърси от тръпките на екстаза. Кръвта забуча в ушите му, шумът отекна като гръм в главата му. Членът му туптеше и изискваше удовлетворение.

Той се изтегли нагоре, разтвори бедрата ѝ с колене, впи устни в нейните и внимателно приближи члена си към разтворените ѝ бедра. Тя се вкопчи в него и го погледна очаквателно. Дишането ѝ беше бързо и неравно като неговото. На челото ѝ избиха ситни капчици пот, златната коса сякаш потъмня. Кехлибарените очи се замъглиха от страст — и това разкъса окончателно бариерите, които сам той беше издигнал пред желанието си.

Въпреки всички съмнения трябваше да я има.

Проникна устремно в нея, напредна бързо, усети съпротивата на девствената ципа и изохка уплашено.

— Господи!

Отдръпна се, но веднага след това се втурна отново навътре с мощен тласък. Тя простена от болка, но веднага след това се надигна насреща му и нагоди ритъма си към неговия. Посрещаше тласъците му с нарастващо удоволствие, пръстите ѝ се вкопчиха в мускулите на гърба му. Кръвта пулсираше по вените му нетърпимо гореща, всеки нерв от тялото му крещеше за освобождение. Ускори темпото и усети, че тя му отговори със същото. Двамата станаха едно. Опрян на лакти, той видя как очите ѝ се затвориха от блаженство, как тялото ѝ се изви като дъга и чу как от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав вик на наслада.

Сега беше негов ред. С последен мощен тласък изля семето си в нея и затвори очи, защото не беше в състояние да понесе ослепителните светкавици, които се стрелкаха пред него. Падна върху нея и шумно пое въздух. Сърцето му биеше с такава сила, че всеки момент можеше да се пръсне. Прегърна я здраво и се отпусна върху нея, убеден, че никога нямаше да я пусне да си отиде.

Може би пък, каза си той — в момента разумът му работеше удивително точно, прояснен от виното и любовта, — може би мога да я задържа завинаги тук, да я направя своя робиня. Тогава щеше всяка нощ да се наслаждава на тялото ѝ, да ѝ дарява сексуални удоволствия и

да получава неизмерима наслада. Ала веднага разбра колко глупава беше тази мисъл. Защото той искаше от нея много повече. Не му трябваше жена само за леглото.

Би могъл да я направя своя съпруга.

В името на всички светци, откъде беше дошла тази безумна идея?

Тя е дама — каза му спокойно вътрешният глас.

Да се ожени за нея? Невъзможно.

Тя те е омагьосала. Освен това ти е много по-предана от хората от собственото ти семейство. Помисли си. Пейтън носи кръвта на баща ти. Не е ли време да сложим край на враждата между двата рода и да... Ти си влюбен в тази жена, признай!

Той се опита да прогони тази мисъл. Да обича неприятелката си? Но между хората от собствената му плът и кръв също имаше врагове. Тя му доказва неколкократно смелостта и честността си. Да, в името на боговете, той я обичаше!

Въпреки това не му се искаше да признае това ново чувство, което го бе завладяло така внезапно. Нямахше да мисли повече за любовта.

Тя ще ти подари още деца. Джейл има нужда от братя и сестри.

Добре де, ще ѝ предложи брак — реши бързо той. Но дали тя ще се съгласи? Ами ако му откаже?

Ще я принудиш да се съгласи — пошепна му вътрешният глас, като ѝ обещаеш да не предприемаш нищо срещу семейството и замъка ѝ. Сереног ще си възвърне старото величие и блясък. Всички ще живеят спокойно, ще имат достатъчно за ядене и няма да воюват. От този брак ще спечелят и двете страни.

Предложи ѝ тази сделка.

Само сделка? Тази мисъл остави лош вкус в устата му.

По дяволите, какво толкова имаше да му мисли? Всичко, което искаше в този момент, беше да я държи в обятията си, да я целува и да я люби цяла нощ.

Тя въздъхна и той приглади назад влажните ѝ къдрици.

— Защо не ми каза, че си още девица? — попита нежно той, претърколи се настрана и се възхити на прекрасните ѝ коси, станали червеникави в сиянието на огъня.

— Изненадан ли си? — Трепкащи сенки танцуваха по лицето ѝ.

— Честно казано, да.

— Това не е грях — подразни го тя.

— Не.

— Някои го наричат даже добродетел.

— Да, знам, но... но ти си владетелката на Сереног.

Тя се засмя тихо.

— А това означава, че мога да викам в леглото си всеки мъж, когото пожелае, нали? — Опря се на лакът и го погледна. После поклати глава и влажните къдрици се посипаха по страните ѝ. Бузите ѝ се зачервиха, устните се усмигнаха развеселено, нежна, чувствена светлина се появи в очите ѝ. — Аз не съм мъж, Девлин.

— Забелязах го. — Той помилва гърдите ѝ и когато розовите зърна щръкнаха и се втвърдиха, се засмя доволно. Тя пое шумно въздух.

— Не съм и животно.

Девлин изненадано вдигна вежди и тя се засмя весело. Смехът ѝ отекна в каменните стени.

— Е, да, обикновено се владее. — Показалецът ѝ очерта линията на носа му. — С теб обаче забравих приличието.

— Наистина ли?

Тя очевидно се шегуваше. Лицето ѝ сияеше. Каква беше тази жена — до преди миг хищница, която искаше и вземаше всичко, а в следващия — игриво котенце? Наистина щеше да го подлуди. Явно не беше лъжа, когато в лагера заяви на Лойд, че е вещица. Той наистина беше омагьосан.

Ейприл го целуна нежно по устните и се изкиска тихичко.

— Внимавай — проговори предупредително той.

— За какво?

— Пази се от мен.

— Защо?

— Защото ей сега ще се нахвърля отново върху теб.

— Сериозно ли говориш? Знаеш ли — прошепна срамежливо тя, — тъкмо си мислех нещо подобно. — Прехапа долната си устна и втренчи поглед в тавана. — Че и на мен ми се иска да се нахвърля върху теб. После обаче...

— Какво после? — попита настойчиво той.

— Ами... запитах се колко ли време трябва да мине, докато ти... докато ти... докато си отново в състояние да ме ощастливиш.

— Да те ощастливя? — Той се изсмя развеселено.

— Знаеш ли... чувала съм, че мъжът се нуждае от време, докато се възстанови и си възвърне силите... докато отново може да...

— Да ощастливи жената повторно? — помогна ѝ ухилено той.

— Точно така.

— Това са глупави приказки.

— О, не ти вярвам. Веднъж подслушах Франи, шивачката, която си говореше с Айрис, жената на каменаря. И двете твърдяха, че мъжът има нужда от време, преди да... преди да е отново в състояние да участва в любовната игра. Според мен двете говореха съвсем искрено. Защо им е да измислят такива неща?

— Сигурно не са попаднали на истински мъже.

— Значи не всички мъже имат този малък проблем със забавянето? — попита тя и примигна невинно. Облиза предизвикателно устни и се приближи до него.

Членът му моментално се събуди за нов живот.

— Най-добре е да прецениш сама — предложи той и я притисна силно до себе си, за да усети възбудата му.

— Господи! — изпъшка тя.

— Съмняваш ли се още в мен?

— Ами аз... — Тя се усмихна дяволито.

— Вещица! — Устните му завладяха нейните в дълга целувка, която остави и двамата без дъх. През следващите часове на нощта той ѝ доказа многократно, че е истински мъж...

— Искам да тръгна с мъжете — заяви Миранда, докато бързаше след Девлин през двора на замъка. Беше ранна сутрин, сивата светлина на деня едва беше пробила мрака. Мъжете от разузнавателния отряд се събираха пред оборите. Колин и още дванадесет души трябваше да претърсят полята, горите и градовете между Блек Торн и Сереног. Колин лично беше подбрал воините, които щяха да тръгнат с него. Естествено изобщо не беше помислил за Миранда и това я вбеси.

— Аз яздя не по-зле от всеки мъж — рече настойчиво тя и вирна войнствено брадичка, защото знаеше, че брат ѝ ще отхвърли искането

й.

— Не възразявам — отговори Девлин и мина с бързи крачки покрай кошарите, където блееха новородени агънца, а овцете лакомо хрупяха сено. Миранда трябваше да заобиколи една голяма локва, но скоро успя да го настигне. — Само че мястото ти е тук, при Браунвин.

— Ще отсъствам само няколко дни — възрази тя и гласът ѝ беше толкова пронизителен, че той се изнерви. — Освен това в замъка има достатъчно жени, които са обучени специално да се грижат за деца.

— Все пак не е сигурно. — Той мислеше за своя син и за това колко лесно бяха успели да го отвлекат.

— Сигурно е, разбира се. Каквото за мен, такова и за другите.

— Не ставай глупава — изръмжа той и се обърна така рязко, че тя едва не се блъсна в него. Качулката ѝ падна и утринният вятър развя непокорните къдрици, изплъзнали се от строгата прическа. Миранда е прекрасна жена, каза си с гордост Девлин, със стойка и поведение на кралица, но е упорита като магаре. — Знам, че си добра ездачка, знам, че умееш да стреляш с лък и винаги улучваш целта. Виждал съм те да въртиш меча със сръчност, каквато не притежават много мъже, но ти, скъпа сестро, не си мъж и по нищо не приличаш на мъж. Ако тръгнеш с отряда, мъжете ще мислят за друго и няма да изпълняват задачите си. Освен това, ако неприятелят те вземе в плен, ще изложиш на риск не само живота, но и добродетелта си.

— Какво? — пошепна невярващо тя и бузите ѝ пламнаха. — Ти си се загрижил за добродетелта ми? — Изсмя се, но в смеха ѝ нямаше веселост. Скръсти ръце под гърдите, изчака натоварената каручка, теглена от мършаво муле, да изтрополи покрай тях и продължи почти покровителствено: — Остави ме сама да се грижа за добродетелта си, братко, и помисли за своята.

— Аз не се тревожа, просто преценявам възможностите. Няма да тръгнеш с отряда и толкова.

— Моля те, Девлин. — Тя се вкопчи в ръкава на туниката му. — Трябва да отида. — Погледът ѝ го умоляваше, цялото ѝ лице издаваше болка и страдание — и той я съжали. Знаеше, че няма да пречупи ината ѝ. Като всички деца на Морган от Блек Торн Миранда беше родена с желязна воля.

— Искаш да отидеш заради сър Спенсър. — Трябваше да нарече проблема с истинското му име. Миранда не възрази. — Тревожиш се за

него, затова искаш да тръгнеш с отряда. Трябва ли да ти напомням, че си омъжена жена? Не е ли по-добре да се върнеш в Глогуин при съпруга си?

При споменаването на стария ѝ мъж Миранда изпуктя презрително.

— Той не усеща липсата ми. Никога не ме е обичал.

— Въпреки това си негова жена.

— Не по своя воля. Би ли ми отговорил на един въпрос, лорд Девлин? Ти би ли се оженил без любов?

Брат ѝ не отговори.

— Ти обичаше лейди Гленда, нали? О, не отричай. Беше луд по нея, предложи ѝ баронското си достойнство, отстрани брат си само за да спечелиш ръката ѝ.

— Наистина ли направих това? — изфуча разгневено той и тя побледня. — Наистина ли отстраних брат си, или стана точно обратното? — Девлин много пъти беше предполагал, че детето, което Гленда носеше под сърцето си и което загина заедно с нея, не е било негово. Времето беше твърде кратко. Той отсъстваше от замъка, а бременността ѝ пролича само няколко седмици след завръщането му... Никога не беше говорил за изневярата ѝ и се замисли едва когато Колин реагира на смъртта ѝ много по-силно от него самия.

„Ти я уби! — крещеше Колин. — Ти си проклет убиец!“ Нахвърли се с юмруци върху брат си, но очите му бяха пълни със сълзи. Даже извади меча си, готов да го забие в сърцето му, но след миг го захвърли надалеч, избухна в плач и падна на колене. Скоро след това в замъка се понесоха слухове, че Девлин от Блек Торн убил прекрасната си, своенравна съпруга и нероденото им дете в пристъп на дива ярост.

Миранда го наблюдаваше със знаещ поглед.

— Знаеш ли, не би трябвало точно ти да ми проповядваш добродетел и приличие. Спомни си, че държиш една дама като пленница в стаята си. Една дама, Девлин! Жена от благороден произход, която ти си затворил за своя лична проститутка.

Мускулите на брадичката му потръпнаха.

— Внимавай какво говориш, Миранда — предупреди я той. — Лейди Ейприл не е...

— Надявам се, че наистина не е — прекъсна го сърдито тя. — А сега ми позволи да тръгна с отряда, Девлин, моля те в името божие.

— Не мога.

— Можеш всичко, което поискаш. По дяволите, нали ти си господарят!

— Тогава ще ти кажа какво искам, сестро. Искам да останеш в замъка при децата. Мъжете ще се върнат много скоро. Освен това Глогуин ми писа и помоли да те върна при него. Още не съм му отговорил, но ти имаш дълг към него и към детето си. — Миранда понечи да протестира, но той я спря с властен жест. — Не смей да ми противоречиш, сестричке. Както правилно отбеляза, аз съм господарят, затова ще правиш, каквото ти казвам.

В зелените ѝ очи блесна диво упорство. Утринното небе просветля, повя леден вятър. Наближаваше сняг.

— Ти си баронът, защото си се родил с мъжки атрибут — изсъска вбесено тя. — Аз нямах този късмет. Но не забравяй, че първородната съм аз.

— Но си жена.

— Да, разбира се. Точно по тази причина не мога да бъда господарка на Блек Торн и не мога да тръгна с войниците. — Тя изфуча като разярена котка, нахлупи качулката на главата си и се скри зад къщата на дърводелеца. Девлин поклати глава и се опита да не мисли повече за нея. Много пъти беше чувал тези оплаквания. При всеки удобен случай сестра му повтаряше, че ако не е проклетият ѝ пол, тя щяла да управлява целия замък и да го управлява много по-добре от който и да било мъж. От приказките ѝ го заболяваше глава. А пък забележката ѝ, че Ейприл е личната му уличица... При тази мисъл в стомаха му заседна камък. Ами ако Миранда беше близо до истината? Чу звън на мечове и си припомни, че в момента трябваше да мисли за друго. Все едно какви клюки се разнасяха сред дебелите стени на замъка, Ейприл щеше да остане при него, заключена в стаята му, със стражи пред вратата.

Вслушвайки се във воя на вятъра, Девлин мина по пътеката към оборите, където войниците от отряда вече бяха възседнали най-добрите коне. Чантите на седлата им бяха пълни с храна, всички бяха добре въоръжени. Отрядът беше готов за тръгване.

Възседнал нервния си кестеняв жребец, Колин се ухили на брат си. От ноздрите на коня излизаше пара. Още отсега кожата му беше потъмняла от пот. И другите коне изглеждаха нервни. Потропваха, риеха с копита в пясъка, хапеха юздите си. От мощните им тела се излъчваше необузdana енергия.

— Време е — заяви Колин. В погледа му светна странна искра. Самодоволство, увереност? Усмивката, с която дари Девлин, беше фалшива, сякаш криеше някаква голяма тайна. Ала само след миг се засмя с обичайното си безгрижие и Девлин се упрекна за подозренията. Нима беше започнал да се изнервя от сенките по лицата на близките си? Май вече търсеше предатели и между невинните. Вярно, Колин беше влюбен в жена му, но оттогава бяха минали години.

— Няма да се върна без мъжете, които изчезнаха — обеща Колин. — Кажи на Миранда да не се тревожи. Ще намеря скъпоценния й Спенсър.

Девлин кимна.

— Вървете с божията благословия!

Колин стегна юздите на коня си и лицето му внезапно стана сериозно. Конят се изправи на задните си крака и удари с копита във въздуха.

Колин отпусна юздите и жребецът полетя напред като вятър. Прекоси в галоп мократа поляна пред оборите и излетя като куршум през портата. Дюзината ездачи го последваха, ревейки въодушевено. Скоро тропотът на копитата се чу оттатък крепостната стена и постепенно заглъхна.

Девлин махна на пазача да спусне решетката веднага щом отрядът изчезна в близката гора. Бледото зимно слънце се подаде иззад сивите облаци, но лъчите му не бяха в състояние да затоплят замръзналата земя. Лордът на Блек Торн остана на мястото си със странното чувство, че бе предизвикал собствената си гибел.

Ейприл се протегна и въздъхна блажено. Под кожените завивки беше приятно топло и тя се сгуши като бебе. В следващия миг обаче усети болка между бедрата си и... Отвори широко очи и се надигна. О, господи! Беше сама в леглото на Девлин от Блек Торн.

Какво беше сънувала? Съзнанието ѝ се напълни с многоцветни, живи картини от изминалата нощ, една от друга по-еротични. Бузите и пламнаха. Не беше подозирала, че в тялото ѝ се е натрупало такова желание да се люби с този мъж. Припомни си жаждата, с която устата ѝ беше изследвала коравото, мускулесто тяло, и потръпна.

Наистина ли сама се беше хвърлила в ръцете му? Наистина ли беше насочила устата му към гърдите си? Наистина ли върхът на езика ѝ обходи твърдите му гърди и смело се спусна надолу? Тя затвори очи, но споменът остана. Какво ли си мислеше той за нея? Колко лекомислено беше пожертвала девствеността си. Той беше насилник. Враг на семейството ѝ. Господи, каква бъркотия!

Ейприл се отпусна отново в леглото и се загледа в тавана. Тя се бе отдала на един дързък негодник, на мъж, който не я обичаше, нито я уважаваше. Е, и какво от това? Нали можеше да бъде много, много по-лошо. При трезва преценка щеше да разбере, че нещата, които беше научила през последната нощ, бяха великолепни, прекрасни! Какво от това, че бяха неприлични? Ако имаше възможност, щеше да ги повтаря колкото може по-често.

Божичко, тя беше с душа на уличница! Въпреки това не изпитваше срам. Дори, ако трябваше да каже истината, тя се радваше на предстоящата втора нощ с лорда на Блек Торн, който имаше какво да ѝ покаже от изкуството на любовта и физическото задоволяване.

Девлин не я беше принудил, не. Освен че не ѝ позволяваше да напуска стаята му, не ѝ беше наложил никакви ограничения. А може би след последната нощ щеше да промени решението си и да я освободи от затворничеството.

Тя погледна недоверчиво вратата. Дали беше заключена? Дали той смяташе и занапред да я държи тук като затворника? Със сигурност не. Не и след такава нощ. Тя се усмихна на себе си и отново се изчерви. Господи, какви неприлични неща бяха вършили... Би трябвало да се засрами, но на сърцето ѝ беше леко като никога преди. Дълбоко в себе си, макар че не биваше да го признава, очакваше с нетърпение да го време отново в прегръдките си.

Ами Сереног? Ами Пейтън?

Трябваше да говори с Девлин, да му обясни всичко... Със сигурност имаше начин да изглади противоречията между двата рода, да хвърли мост през пропастта. Баща му и майка ѝ бяха мъртви. А

Пейтън? Непременно щяха да измислят нещо, за да удовлетворят отмъстителността му.

Отново си спомни думите на Джинайва: „За да възвърнеш някогашната слава на Сереног, трябва да се омъжиш за господаря на Блек Торн. Така иска съдбата.“

Ейприл се усмихна замечтано. Възможно ли беше? Да се омъжи ли за звяра от Блек Торн? Наистина ли така искаше съдбата? Мисълта не беше неприятна. Сърцето ѝ преливаше от любов... а когато си представи как щеше да го целува като негова съпруга, цялата се разтрепери.

Отново огледа замислено тежката дъбова врата.

След всичко, което бяха правили заедно, той сигурно ѝ имаше достатъчно доверие, за да не я държи повече затворена в тази стая. Дори в замъка.

Тя отметна завивката и стъпи предпазливо на студения под. Затананика някаква мелодия, после тихо се изкиска, защото си бе казала, че това е признак на влюбеност, и затърси златната рокля.

Не я намери на пода. Ботушите също бяха изчезнали. Ейприл се вцепени. Проклетият нож!

Без съмнение Девлин бе взел ботушите и беше намерил ножа. Тя прокле несръчността си и се запита дали пък той не очакваше тя да остане тук съвсем гола. Може би беше измислил нов начин да я накаже. Да я остави без дрехи, за да е сигурен, че няма да напусне стаята му.

Тя се уви в едно тънко одеяло, прекоси помещението с гневни крачки и влезе в алкова между стаята на Девлин и стаята, в която спеше Джейл.

Когато направи завой, спря като закована. На куката в ъгъла висеше рокля, която очевидно чакаше нея. Но не роклята от златно кадифе, която беше носила вчера, а собствената ѝ бяла сатенена рокля, по-точно сватбената премяна на майка ѝ. Девлин от Блек Торн ѝ бе предложил да я носи като спомен за греховете си.

Роклята беше изцапана с кръв.

— Копеле! — изсъска Ейприл и се уви по-плътно в одеялото. Ето колко бързо можеха да изчезнат романтичните фантазии. Звярът от Блек Торн й бе казал, че ще измисли специално наказание за нея. Вероятно част от него беше да я облече в тази проклета рокля, с която я бе видял за първи път. Всеки, който я видеше в това одеяние, щеше да си спомни, че тя е неприятелка. Хубав начин да подиграе наивността й. И да изкорени глупавата й вяра, че в жалката му черна душа е останало местенце за любов и съчувствие.

Тя чу как вратата се отвори и бързо притисна мръсната рокля до гърдите си. В стаята влезе Ан, прислужницата на господаря, крепейки в едната си ръка табла, а в другата — кофа. Момичето остави кофата в един ъгъл и се обърна към затворницата.

— Кой е донесъл тази рокля? — попита властно Ейприл.

— Аз... не знам — заекна Ан и очите й се разшириха.

— Баронът ли заповяда да ми оставите тази рокля?

— Нали ви казах, че не знам, мадам — повтори нервно момичето и сложи таблата с хляб, сирене и сушено месо на малката масичка.

Ейприл прекоси стаята, като влачеше след себе си одеялото и проклетата рокля. Спря едва когато босите й крака настъпиха ботушките на момичето.

— Значи ли това, че ще остана цял ден затворена тук? Това ли заповяда баронът?

Ан се изчерви до корените на косата.

— Аз... знам само, че трябва да ви донеса ядене, вода и кофа, в която да се облекчите. — Тя се сви, сякаш очакваше Ейприл да я удари. Изразът на лицето й показва, че се страхуваше от гнева й и би предпочела да бъде другаде.

— Много добре. Тогава кажи на барона, че искам да говоря с него.

— О, не, не мога!

— Защо не?

— Защото той е господарят — отговори ужасено момичето. Очевидно не смееше да се обърне лично към такава високопоставена личност.

— Разбрах. Но не можеш ли да говориш поне с управителя или със свещеника?

— О, да. — Момичето закима усърдно.

— Тогава — заяви Ейприл, усетила, че търпението ѝ е на изчерпване, — кажи на някого от двамата да предадат на барона, че желая веднага да говоря с него.

Ан кимна.

— Веднага — повтори Ейприл, когато момичето отиде бързо до вратата, отвори я и изчезна в светлината на факлите по коридора. Ейприл стисна ръце в юмруци. Какво безумие! Защо Девлин я беше любил цяла нощ, след като на сутринта я оставяше затворена в стаята си? Изтича до едната врата, после до другата, опита се да ги отвори, вдигна резето и налегна с цялата си сила върху тежкото дъбово дърво. Не, нямаше смисъл да се бори. Вратата към коридора, вратата към стаята на Джейл и вратата към параклиса бяха заключени. Със сигурност от другата им страна стояха стражи.

Проклетата да е черната душа на онова копеле! Как можа да повярва, че се е влюбила в него? Защо беше толкова глупава да помисли, че може да стане жена на този звяр?

Постара се да успокои дишането си и се опита да измисли план. Трябваше да избяга от този затвор. Да намери Пейтън. Да се върне в Сереног.

А после какво? Този негодник със сигурност щеше да я преследва. Нека, каза си злобно тя. Тогава аз ще го затворя в стаята си. Да видим дали ще му хареса. Смръщила чело, тя огледа леглото и прехапа устни. Цяла нощ се беше наслаждавала на любовната игра.

Любовна игра? Пфу! Онова, което бяха споделили, нямаше нищо общо с любовта. Това беше само плътско удоволствие. Случайна среща на две тела.

При тази мисъл усети болка в сърцето и се нарече пълна глупачка. Навлече презглава омразната рокля и си каза, че щеше да я носи със законна гордост. Щеше да се изправи пред Девлин спокойно, без да каже нито една дума за това позорно одеяние.

Ако той изобщо благоволеше да се появи. Ако изобщо се върнеше при нея.

Тя въздъхна, хвърли се на креслото и отмести таблата с яденето. Не можеше да яде. Мислите ѝ бяха заети с плана за бягство. За пореден път. Откакто бе срещнала господаря на Блек Торн, непрекъснато се опитваше да му избяга. Пръстите ѝ забарабаниха по облегалката. Къде, по дяволите, беше Девлин? Защо беше изчезнал, без да каже дума? Дали пък не беше тръгнал да търси Пейтън? Или мъжете от отряда си? Колко време трябваше да го чака тук? Всъщност какво чакаше?

Тя видя през прозореца как небето бе прорязано от светкавица. Силен гръм разтърси крепостните стени.

Ейприл се разтрепери. Дано някой се смили над нея и я освободи — както първия път, когато Девлин я бе затворил в килията на еремита в кулата. А може би брат ѝ щеше да щурмува замъка и да я освободи...

Тя си припомни отново как Девлин ѝ беше обещал да измисли специално наказание за нея и потрепери от възмущение. Ето какво беше наказанието. Той имаше намерение да я унижи в очите на хората от Блек Торн, да я изложи на презрението им. Всички щяха да я сочат с пръст и да ѝ се подиграват. При тази мисъл бузите ѝ пламнаха, но тя вдигна гордо глава и упорито метна косата на раменете си.

Проклет да е Девлин Блек Торн. Дано пропадне в дълбините на ада. Но нямаше да я унищожи. На вратата се почука тихо.

— Лейди Ейприл? Джейл!

— Влез! — Тя скочи от мястото си.

Чу отвън приглушени гласове. Очевидно синът на лорда преговаряше с постовия. Скоро след това вратата се отвори и момчето влезе в стаята.

— Защо стоите тук? — попита веднага Джейл. Очите му, досущ като тези на проклетия му баща, гледаха загрижено.

— Държат ме като затворница.

— Баща ми ли? — Дълбоки бръчки се врязаха в гладкото чело, брадичката се издаде напред.

— Да, баща ти.

— Но защо? Той ви харесва!

— Това няма нищо общо — опита се да обясни Ейприл, макар да се съмняваше, че Девлин изпитва някакво чувство към нея. През

нощта беше нежен и мил, изпълнен със страст, но това беше само плътско, моментно удоволствие. Глупаво беше да вярва и да се надява.

Тя седна отново пред огъня и покани момчето да се настани в другото кресло.

— Хапни нещо, ако искаш — рече тя и посочи таблата, оставена от Ан на масичката.

Джейл посегна към парче сушена змиорка и го задъвка замислено. Последните събития бяха превърнали малкото момче в малък мъж.

— Не отговорихте на въпроса ми. Защо сте затворена тук?

— Защото баща ти смята, че съм отговорна за някои от лошите неща, които станаха в дома ви.

— За пожара.

— Да... и за отвличането ти.

— Но това не беше ваша идея. Вие не сте знаели нищо — възпротиви се Джейл.

— Прав си. Но откъде знаеш?

— През нощта, когато ме отвлякоха, бях много уморен, но все пак чух част от разговора между Пейтън и съучастниците му. Знаете ли... — Той се намръщи и красивото му лице се напрегна, докато търсеше нужните думи. — Всичко ми е като... като в мъгла или като сън... помня само откъслечни неща, които идват и си отиват.

— Защото те бяха упоили.

Момчето вдигна рамене.

— Всичко е... замъглено, но съм съвсем сигурен, че чух как Пейтън обясни на някого, че вие ще се противопоставите на отвличането ми, затова не бива да знаете. Той го направи сам, а когато по-късно го попитах, заяви, че било част от играта.

— Не беше игра.

— Да, знам. — Джейл преглътна хапката си и посегна към друго парче змиорка. — Ще кажа това на татко и той ще ви освободи. Искам да сте свободна.

— Боя се, че няма да е толкова лесно — отговори тя, защото не смееше да се надява на тази възможност.

— Но аз го искам. — Той я погледна, убеден, че всички възрастни правеха живота много по-труден, отколкото беше нужно. — Вие ми спасихте живота, нали?

Тя се покашля неловко.

— Не вярвам. Брат ми нямаше да ти стори нищо.

Момчето вдигна вежди.

— Пейтън не се интересува от никого, само от себе си. Не го интересува какво ще стане с вас. Той е зъл, разберете. — Пъхна още едно парче змиорка в устата си и скочи от креслото. Отново приличаше на малко момче. — Ако баща ми не пожелае да ви освободи — заяви важно-важно той, — ще го направя аз.

— О, не! — Нямаше да позволи на Джейл да си навлече гнева на Девлин. — Това е нещо само между мен и барона. Аз ще се справя, повярвай.

Джейл се ухили като дръзко, своенравно хлапе, убедено, че никой не може да го победи.

— Ще видим.

— Моля те, Джейл, не прави нищо! — извика тя и в този момент замъкът се разтърси от нова гръмотевица.

Момчето вдигна десница и размаха въображаем меч. Обърна се, скочи върху ниската пейка и почука на вратата. Когато тя се отвори със скърцане, намигна съзаклятнически на Ейприл и пошепна:

— Ще се върна.

— Искам да ти призная нещо. — Гласът на Миранда звучеше потиснато. Устните ѝ бяха здраво стиснати, в погледа имаше чувство за вина, тя се притискаше почти страхливо до стената на оръжейницата, където Девлин беше инспектирал запасите от оръжия.

В гърлото му заседна буца. Ами ако му признаеше, че го е измамила и предала?

— Аз не съм свещеник.

— Моите грехове нямат нищо общо с бога — обясни тихо тя и стисна толкова силно края на наметката си, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. От покрива падаше леден дъжд. По небето се стрелкаха светкавици.

— Какво имаш да ми кажеш? — Как да се подготви толкова бързо за страшния удар?

Тя прехапа устни, затвори за миг очи и Девлин спря да диша.

— Аз помогнах на лейди Ейприл да избяга от кулата, в която я беше затворил. Аз те измамих.

— Защо го направи? — попита тихо той, като следеше с поглед натоварената с оборски тор каручка, която трополеше извън крепостната стена към главната порта. Девлин видя как коларят спря и извика на постовия да вдигне решетката. Войникът, който беше получил списък с имената на хората, на които се разрешаваше да влизат в замъка, завъртя колелото.

— Не съм нарушила обета си за вяност — обясни Миранда и избърса капките дъжд от лицето си. — Но не можах да понеса, че беше затворил като животно в клетка една дама, която управлява собствен замък.

— Защо трябваше да се отнеса с нея по-различно, отколкото с мъжете, които проникнаха в замъка ми? Не забравяй, че не я хвърлих в подземие.

— Знам. След това съжалих за импулсивността си... Аз... бях подведена.

— От кого? — Девлин огледа сестра си с присвити очи. Никога преди това не я беше хващал в лъжа.

— Подведе ме собствената ми гордост и... онова, което исках.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че си участвала в заговора срещу мен? — изръмжа гневно той. Хвана я за рамото и пръстите му се впиха болезнено в кожата ѝ под тънката вълнена наметка.

— Не! — Тя се опита да се освободи, когато нов мощен гръм разтърси крепостта.

— Чуй ме, сестро, аз знам, че в Блек Торн се мъти нещо. В замъка има предатели, не само онези, които помогнаха на Пейтън от Сереног да похити сина ми. И ти ли си един от тях?

— Не, Девлин, не! Аз... освободих Ейприл само защото... защото... — тя отново затвори очи, за да се овладее, и разтърси глава — защото тя е всичко онова, което аз много искам да бъда. Не разбираш ли, Девлин, още от малка ти завиждам за положението, която заемаш. Най-голямото ми желание е да съм се родила мъж, за да стана господар на този замък. Но това не означава, че те мразя и съм готова да те измамя.

— Значи не си направила нищо, освен да освободиш пленницата ми?

— Да, това е всичко — отговори тя и сърдито поклати глава. Качулката на наметката ѝ падна и разкри влажните ѝ коси. — Нали ти признах греха си!

— Призна го, но не се покая.

— Тогава ме затвори в кулата, братко. Нали правиш, каквото искаш...

— Може би е по-добре да те върна при съпруга ти.

Лицето ѝ побледня като на мъртвец и тя преглътна шумно.

— Не го прави — пошепна тя и в гласа ѝ имаше такова отчаяние, че той се трогна. Отдавна имаше слабост към сестра си. — Моля те, Девлин. Готова съм да сторя всичко, което искаш, но не ме връщай там!

— Лорд Девлин! — прозвуча гласът на стражника и за миг заглуши шума на дъжда и трополенето на каруцата. — Сър Колин се връща... с пленници!

— Какво...? — Миранда вече тичаше през двора, без да я е грижа за дъжда.

— Почакайте! Не ги пускайте! — изкрещя Девлин, но вече беше много късно. Постовете вдигнаха решетката и след каручката в двора на замъка влязоха близо двадесет рицари на коне. Някои от тях бяха с вързани ръце, животните им бяха опръскани с кал. Други вървяха, теглени от дълги въжета. Колин, който водеше групата, се изсмя триумфално от седлото и очите му засияха. Туниката му беше изцапана с кръв.

— Братко! — извика той със самочувствието на победител и очите му претърсиха зяпащото човешко множество, което се бе събрало бързо. — Виж, залових предателите! Вече никой от Блек Торн не бива да се страхува за живота си. Нашият дом е сигурен!

Девлин усети как във въздуха надвисна напрежение. Хората, излезли да посрещнат войниците, бяха разтревожени от нещо, но не от светкавиците, които озаряваха небето. Лордът се обърна към мъжете, които Колин бе успял да залови. Някои му бяха непознати, но повечето бяха от хората, на които се беше доверявал. Ръдиърд, капитанът на стражата, седеше с каменно лице върху кафявия си кон. Гледаше право напред, цялата горна част на тялото му беше омотана с въже. За да не срещне погледа на Девлин, той бързо сведе глава.

— Господи! — изплака Миранда. Спенсър, ужасно мръсен, но с изправен гръб, седеше върху сиво-кафяв жребец, целият опръскан с кал. Тя прошепна невярващо името на любимия си — точно в мига, когато Колин скочи от седлото.

— Къде е Пейтън от Сереног? — попита Девлин и усети как косъмчетата на тила му настръхнаха. Нещо не беше наред. Защо войниците не смееха да го погледнат в очите? Дясната му ръка неволно се плъзна към дръжката на камата.

— Мъртъв е. Убили са го собствените му хора. Намерихме трупа му в стария хан, където е завел момчето. — Той направи жест към хората си, после хвана Девлин за рамото и го притисна силно. — Хайде да влезем вътре. Не мога да търпя повече това ужасно време. Искам да изпия чаша топло вино. Нали трябва да отпразнуваме победата.

Макар и само с ъгълчето на окото си, Девлин видя острието — опасна малка кама, която блесна в мътната светлина на деня.

— А сега, братко — пошепна в ухото му Колин, — умри!

Камбаните забиха тревога. Отекна гръм. Чуха се забързани стъпки. Закресяха хора.

Ейприл се хвърли към вратата и отчаяно затропа с юмруци по дебелия дъбови дъски.

— Пуснете ме да изляза! Моля ви! Да дойде някой! — Господи, какво ставаше навън?

Пред прозореца се стрелкаха светкавици. Вратата към параклиса се отвори с трясък.

— Елате! — извика Джейл. — Лейди Ейприл, моля ви, побързайте!

Момчето изчезна в шкафа и Ейприл го последна надолу по извитата стълба. Минаха през алкова на свещеника и се озоваха в празния параклис. През отворената врата се чуваше звън на оръжия, цвилеха коне, ревяха разярени мъже.

Господи, изплака вътрешно Ейприл, когато излезе в двора и видя бъркотията от биещи се воини. Сякаш беше попаднала направо в ада.

Девлин блъсна брат си с лакът и се завъртя светкавично с изваден меч в ръка. Колин се олюля, но камата му бе улучила целта. Остра болка прониза рамото на лорда, но той не се забави нито секунда, а заби острието на меча в хълбока на Колин.

Брат му се свлече на колене и сърцето на Девлин се сгърчи от дива болка. Колин! Защо?

— Повикайте лекар да го превърже! — заповяда гневно той, но когато Колин се отпусна на земята и камата падна от скованите му ръце, Девлин зърна Ръдиърд, който се бе освободил от въжетата и сега препускаше право срещу него с гол меч в лявата ръка. Жребецът се устреми напред и Ръдиърд замахна. В смъртоносното острие се отрази светкавица.

Девлин се приведе и вдигна меча си. Оръжията се сблъскаха с оглушителен звън. Лордът усети как дръжката на меча потрепери в ръцете му.

— Върви в ада, нещастнико! — изрева Ръдиърд и обърна коня си така рязко, че животното се изправи на задните си крака.

В същия миг се чу писък на стрела.

Ръдиърд се сгърчи, изрева дрезгаво, изхърка и падна напред. Главата му попадна в една локва и Девлин видя, че от гърба му стърчеше стрела. С угълчето на окото си лордът забеляза прекрасна жена в бяла рокля, която тичаше през двора с развяващи се коси и размахваше огромен лък.

— Джейл! — извика тя. — Джейл!

Стреснат до смърт, лордът се огледа и откри сина си. Застанал върху една празна каручка, с меч в ръка, Джейл връхлетя като хала върху едър войник с мрачен вид, който очевидно се готвеше да го прободне. Девлин позна Спенсър и сърцето му спря да бие.

Не!

Девлин се хвърли напред като безумен. Прескочи няколко ранени, които се гърчеха на земята и се опитваха да затискат с ръце зеещите рани, от които струеше кръв. Отекна гръм, вятърът изрева и битката забушува с нова сила. Ревове, звън на оръжия, цвилене на обезумели коне — ужасяваща какофония от шумове. Сладникавата миризма на кръв му причини гадене.

Спенсър размахваше в едната си ръка боздуган, а в другата — меч. Беше съвсем близо до момчето му.

— Моля те, господи, не допускай да го убият! — прошепна пламенно Девлин и се устреми на помощ на сина си.

Момчето се отдръпна, завъртя умело малкия си меч и смело погледна смъртта в очите. Лицето на Спенсър беше разкривено от гняв, очите му искряха с дива омраза. Девлин направи огромен скок и се озова върху каруцата точно в мига, когато воинът вдигна оръжието си за последен удар.

— Махни се оттук! — изкрещя Девлин и блъсна сина си от каруцата. Мечът му посрещна острието на Спенсър, ала едрият рицар размаха боздугана. Девлин умело избягна удара, хвърли се отново към противника си и с все сила заби меча си в гърдите на Спенсър. Отекна пронизващ женски вик — и боздуганът разтроши колелото на каруцата.

Джейл! Къде, по дяволите, беше Джейл? Ами Ейприл! Бог да ѝ е на помощ! Девлин завъртя меча си и Спенсър падна на колене. Лордът

извади оръжието от гърдите на противника си, кръвта пръсна на фонтан и земята наоколо се обагри в червено. Едрият воин изхърка и падна по лице. От устата му също плисна кръв. Мъчителният вик на жената сякаш нямаше край.

Девлин се огледа и откри сестра си. С разпуснати коси и безумен поглед тя тичаше по окървавената трева към падналия воин.

— Спенсър, не! О, любими мой, не, не, не! — заобиколи каруцата и падна върху умирация мъж. — Не ме напускай — изплака тя и по изстиващото тяло закапаха сълзи. — Имам нужда от теб. Браунвин също има нужда от теб. Остани с нас... — Тя приглади мокрите му коси и сложи главата му в скута си — но само за да види как светлината в очите му угасна завинаги.

Девлин я остави да тъгува за загиналия любим, който едва не бе убил сина му. Най-сетне откри Джейл и Ейприл, застанали един до друг, готови за бой. Момчето стискаше меч в десницата си, дългият лък на Ейприл беше готов за стрелба. Смъртоносната стрела беше насочена право към сърцето на дребен, набит мъж с червена брада, който му беше непознат.

— Кажи им да се предадат, Роджър, всички — заповяда тя. — И ми кажи къде е брат ми.

— Направете, каквото ви казва дамата, човече — предложи миролюбиво Девлин. Когато видя, че повечето мъже бяха прекратили боя, че онези, които живееха и работеха в Блек Торн, бяха взели връх, той изкрещя гръмогласно: — Битката да спре, веднага! Стражите да бият камбаните!

Роджър отпусна оръжието си.

— Всичко свърши — промърмори неохотно той.

— Вие сте предател и ще бъдете обесен — отговори спокойно Ейприл. — Къде е Пейтън?

— Мъртъв е, милейди — отговори почтително мъжът, който стоеше до Роджър. — Ръдиърд го прониза с меч си.

— Какво? Не... — Лицето на Ейприл побеля като роклята. — Не, лъжете ме... Не може да е вярно... — Бойният дух изведнъж я напусна и тя се олюля. Девлин пристъпи по-близо, за да я подкрепи, ако стане нужда. Ала тя събра цялата сила на волята си и вдигна глава. По лицето ѝ се стичаха сълзи. — Воините, които убиха брат ми, и онези,

които дойдоха да отмъстят на Блек Торн, да се наредят пред мен — заповяда тя. — И никой да не е помислил да се скрие.

Девлин се обърна към победените врагове. Повечето бяха свели оръжията си, някои дори ги бяха хвърлили на земята.

— Край на битката!

В края на двора стояха група предатели, които войниците, подпомогнати от няколко селяни и свободни занаятчии, държаха в шах с мечове и ножове. Месарят размахваше брадвичката си, ковачът се бе въоръжил с дебело желязо, а секачите — със своите секири.

— Отведете предателите в подземие и кажете на лекарите да превържат ранените. Ще ни трябва превръзка и...

Усети ръката на Ейприл върху рамото си и потръпна.

— И за вас трябва превръзка — пошепна нежно тя и му показа ръката си, изцапана с кръвта му.

— Това не е всичко — пошепна в ухото ѝ той и я привлече към себе си. — Имам нужда от вас, мадам.

— Сигурно защото сте възбуден от битката и от раняването си — подразни го тя.

— Все ми е едно какво мислите за мен — заяви той с крива усмивка и одобрително потупа сина си по рамото. — Аз съм лордът. Вие сте моя пленница.

— Нима не съм заслужила свободата си? — попита уплашено тя и той ухилено поклати глава.

— Разбира се, че не, милейди. За всичко, което ми сторихте, заслужавате да прекарате остатъка от живота си във вериги.

— Какво? — Ейприл гневно хвърли лъка си на земята. — От всички проклетии, диви, невъзможно упорити... О! — Устните му завладяха нейните и той я целуна с такава страст, като че животът му зависеше от това. Тя се олюля в ръцете му и той вкуси солените сълзи, които бе проляла за проклетия си брат. Окончателно му стана ясно, че предпочита да умре, но не и да я загуби.

Вдигна глава и я погледна право в очите.

— Ожени се за мен, Ейприл от Сереног — каза просто той.

— Но аз...

— Нека сложим край на проклятието, което обрича родовете ни на вражда, нека се обединим в мир. Нека от днес нататък Блек Торн и Сереног станат едно.

Ейприл прехапа устни. Поколеба се. Той я погледна с безкрайна нежност.

— Аз те обичам. — Гласът му беше страстен шепот, но отекна в главата ѝ като камбана. Тъмното небе се озари от светкавици. — Ожени се за мен, Ейприл. Вземи сърцето и живота ми. Стани майка на децата ми. Остани завинаги с мен.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Можеше ли да не му вярва? Как да не повярва на чувство, което извираше от дълбините на душата му?

— Какво ще кажеш, Ейприл? — попита нетърпеливо той и тя не можа да удържи повече радостта си.

— Добре, ще се омъжа за теб — извика тя и го прегърна с цялата си страст. — Да, да, да!

— Тогава да кажем на всички — отсече Девлин и се обърна към множеството, което следеше сцената със зяпнала уста. — Ейприл от Сереног ще бъде моя съпруга!

ЕПИЛОГ

Лейди Блек Торн чу в просъница плача на бебето си от съседната стая. Малката ѝ дъщеря очевидно нямаше намерение да я остави да се наспи. Докато баронът продължи да си хърка доволно, тя се измъкна безшумно от брачното легло и забърза към малката стая, където бебето вече пицеше с пълно гърло.

— Кога най-сетне ще разбереш, че нощем се спи? — пошепна успокоително тя, вдигна мъничкото тъмнокосо същество от люлката и го сложи на гърдата си.

Бебето моментално престана да пици и жадно захапа зърното. Сучеше с такава съсредоточеност, че Ейприл се засмя.

— Почакай малко. — Тя се върна в спалнята с бебето и се пъкна в топлото легло. Огънят в камината почти бе догорял, а долу замъкът вече се будеше за новия ден. Някъде в двора кукуригаше петел, чуваха се бодри женски гласове. Тази вечер щяха да отворят портите за празненствата. Господи, колко много неща се бяха случили от последната Коледа... В Сереног управляваше сър Бренан, един от малкото рицари, които бяха заслужили доверието ѝ, подпомаган активно от отец Бенджамин.

Една нощ отец Адриан внезапно изчезна, не можейки да се примири с мисълта, че Ейприл ще се омъжи за заклетия враг. Бедната Джинайва все още тъгуваше за своя Пейтън и загубата на нероденото им дете, но преди месец отец Бенджамин зарадвано събщи на господарката си, че състоянието ѝ бързо се подобрява.

Как допуснах да се случат такива ужасни неща? — запита се може би за хиляден път Ейприл. Колко погрешно преценявах брат си и особено мъжа, който стана мой съпруг. Само за една година Сереног разцъфтя, хората работеха и се радваха на живота си. Ейприл обичаше все така силно родното си място, но сега домът ѝ беше Блек Торн. Нали така искаше съдбата...

В крайна сметка предсказанието на Джинайва се сбъдна, макар младата жена да ѝ бе признала, че е измислила цялата история. Не за

да измами господарката си, а за да угоди на Пейтън.

Ейприл сведе глава към бебето, което продължаваше да суче все така съсредоточено. Сладката малка Ровелда от Блек Торн — за големия си полубрат тя все още беше едно неземно чудо.

Девлин се раздвижи, обърна се към жена си и отвори едното си око.

— Пак ли? — попита намръщено той и се протегна.

— Дъщеря ти е ненаситна — засмя се Ейприл и вдигна едната си вежда. — Също като баща си.

— Да, но баща ѝ ревнува. — Девлин целуна момиченцето по главичката, след това изсмука капка мляко от другата гърда на Ейприл и въздъхна доволно.

— Престани — бутна го тя и се усмихна тайнствено. — Не можеш ли да почакаш?

Девлин се засмя и отново целуна напрацялото зърно, после нежно прегърна жена си.

— Няма да ми казваш какво да правя — изсъска заплашително той. — Защото ще те накажа.

— И как ще го направиш, милорд?

— Бавно — отговори той. — Съвсем бавно. Докато почнеш да хленчиш за милост.

Тя се изсмя, сякаш идеята му беше абсурдна.

— Аз ли ще моля за милост? Не мислиш ли, че това не ми подхожда? Аз пък съм на мнение, че именно аз съм тази, която наказва.

— Никога!

— Така ли? Трябва да знаеш, че си имам свои начини... — Тя премести бебето на другата си гърда. — Ще видим, милорд.

— Ще видим, милейди — обеща той и очите му засвяткаха дяволито. Пъхна ръка под завивката и помилва бедрата ѝ. — Ще видим.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.